

Τη νύχτα όχι
δεν θα μας την πάρουν,
δεν θα μας την πάρουν,
αγαπημένη.
Με τα κορμιά τους,
όλο και πιο πολλοί
θα την υπερασπίζονται εραστές.
Χρίστος Λάσκαρης

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 47 • ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2021 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

«Αποδομητικά πουλιά
σκιούν τους ουρανούς της πόλης
κι αν πεις πως ήμουν καριόλης
κάτι δεν έπιασες σωστά»

Λ. Δολόξα,
Χ. Ζόφος - Σταυρακάκης,
Α. Αντωνίου

Εμβόλια, Υγεία
και Καπιταλισμός
σελίδες 40-41

Κεντρικό:
Νέο νομοσχέδιο για
την εκπαίδευση
σελίδες 23-26

200 χρόνια νέα εθνι-
κή μυθολογία
σελίδες 42-43

Δεν είναι όλοι
οι ρουφιάνοι
δημοσιογράφοι
σελίδα 5

απέναντι στην κρατική τρομοκρατία, ο χρόνος μετρά αντίστροφα να γυρίσουμε τον κόσμο ανάποδα

Μας λένε ότι οι δύο βδομάδες που έρχονται είναι οι πιο κρίσιμες. Στριμώξανε τις ζωές όλων μας σε έξι κωδικούς μετακίνησης, σε εργασία και κατανάλωση.

Εκτός βεβαία από τον πρωθυπουργό, που έκανε βόλτες από την Πάρνηθα μέχρι την Ικαρία. Τράβηξε και τις απαραίτητες φωτογραφίες, ώστε να αναδείξει σε όλους τους υπηκόους, ότι μπορεί να κάνει ό,τι θέλει, αφού έχει μαζί του τα μέσα ενημέρωσης και μερικές χιλιάδες μπάτσους. Από τη μία, βλέπουμε την κυβέρνηση και τη δικαιοσύνη να προσπαθούν να συγκαλύψουν τον Δ. Λιγνάδη, έναν παιδοβιαστή τον οποίο οι ίδιοι διόρισαν διευθυντή στο εθνικό θέατρο. Φυσικά, ο Λιγνάδης είναι δεξιός και μέλος της αστικής τάξης, άρα δεν επηρεάστηκε από τις πρώτες καταγγελίες που ήρθαν στο φως της δημοσιότητας στις 06/02. Αντίθετα, η δικονομική διαδικασία που οδήγησε στη σύλληψή του κινήθηκε στις 19/02.

Από την άλλη, κατηγορούμενοι για τον ξυλοδαρμό του δελτά στη Νέα Σμύρνη, βασανίζονται για τέσσερις μέρες στη Γ.Α.Δ.Α. και προφυλακίζονται χωρίς κανένα στοιχείο. Παράλληλα, το όχημα της ασφάλειας της Ντ. Μπακογιάννη σκοτώνει 23χρονο έξω από τη βουλή, με τους αστυνομικούς

να το συγκαλύπτουν από την πρώτη στιγμή.

Ο Δημήτρης Κουφοντίνας, φυλακισμένο μέλος της Επαναστατικής Οργάνωσης 17 Νοέμβρη, βάζει ανάχωμα την ίδια του τη ζωή απέναντι στην εκδικητικότητα της δεξιάς, που ψήφισε ένα φωτογραφικό νομοσχέδιο για να τον μεταγεί από τον Βόλο στον Κορυδαλλό. Ακόμη και αυτό δεν αρκούσε όμως, και τελικά απήχθη για τον Δομοκό.

Για το ελληνικό κράτος δεν είναι αρκετό ότι ελέγχει τα Μ.Μ.Ε., και προχώρησε με το να χτυπήσει τις εκφράσεις αλληλεγγύης, να λογοκρίνει το facebook και το twitter, και να διαλύει τις συγκεντρώσεις υπεράσπισης του αιτήματος του Δ. Κουφοντίνα με έναν στρατό από μπάτσους, αύρες και κιλά από χημικά.

Τα τύμπανα του δημοκρατικού πολέμου αντηχούν:
μπάτσοι παντού, προφυλακίσεις, συγκαλύψεις κάθε είδους,
επιτήρηση και φτωχοποίηση.

Να μην τους προσφέρουμε ούτε μία στιγμή ειρήνης
Να πάρουμε τις ζωές στα χέρια μας

apatris.info

editorial

Τη στιγμή που το φύλλο 47 είναι ένα βήμα πριν το πιεστήριο το editorial γράφεται για τρίτη φορά, ενώ συνεχώς καλούμαστε να αναθεωρήσουμε την ύλη. Ομολογούμενως, η προσπάθεια μας να αναλύσουμε τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν το τελευταίο καιρό, δεν ήταν εύκολη. Η επίθεση του κράτους που ξεδιπλώθηκε το τελευταίο χρόνο, με την πολιτική όπως την γνωρίζαμε πριν τον COVID-19 θα χρειαζόταν αρκετές τετραετίες με κυβερνήσεις διαφόρων χρωμάτων να κλυδωνίζονται από εκτεταμένες αντιστάσεις για να διεξαχθεί.

Συμπυκνώνοντας λοιπόν τον ιστορικό χρόνο, αντισταθήκαμε στην διακηρυγμένη δολοφονία του Δ. Κουφοντίνα από την κυβέρνηση Μητσοτάκη, βιώσαμε το ελληνικό #metoo, χωρίς να πέσουμε από τα σύννεφα με την συγκάλυψη του παιδοβιαστή Δ. Λιγνάδη από την κυβέρνηση και τα ΜΜΕ. Ενώ οι φοιτητές είπαν «ως εδώ» με την εισβολή της αστυνομίας στα πανεπιστήμια με σκοπό να καταστείλει τις διαμαρτυρίες ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης. Επισημοποιήθηκε ότι η πληρωμένη υπερεργασία και το οκτάωρο παύουν να είναι κεκτημένα δικαιώματα. Συνέχισε σταθερά η καταστροφή του περιβάλλοντος με τις Β.Α.Π.Ε., ενώ παράλληλα μια νέα παγκόσμια μπίζνα με την υγεία και τα εμβόλια δουλεύει και αυτή υπέρ του κεφαλαίου. Κορύφωση της κρατικής στρατηγικής στον πόλεμο που έχει εξαπολύσει σε όλους εμάς, αποτελεί η πολιτική της «υγείας»,

που από τη μία αφήνει να πεθάνουν όλες/οι που περισσεύουν από το σύστημα υγείας και από την άλλη απαγορεύει την κυκλοφορία με μοναδικό στόχο να προστατευτεί το κράτος και ο καπιταλισμός.

Η μεγάλη ευκαιρία της πανδημίας έχει έρθει ώστε το ελληνικό κράτος να ανασύρει κατασταλτικές επιχειρήσεις και μηχανισμούς από τις πιο σκοτεινές ημέρες του. Από τους χιλιάδες μπάτσους, τις αύρες, τους βασανισμούς και τις παρενοχλήσεις στα αστυνομικά τμήματα, με τις ταχύτατες αθωωτικές ΕΔΕ, την καταστολή των διαδηλώσεων, την προπαγάνδα των ΜΜΕ, την διασπορά ψευδών ειδήσεων, ακόμη και τη λογοκρισία στα social media. Μέχρι την προφυλάκιση 3 ατόμων με στοιχεία τα οποία ήδη καταρρέουν για την επίθεση στο καλόπαιδο της ομάδας ΔΡΑΣΗ στη Νέα Σμύρνη. Ενώ ο θάνατος ενός ανθρώπου έξω από τη Βουλή, από όχημα της ασφάλειας της Ν. Μπακογιάννη, δεν ήταν ικανός για να εκκινήσουν διαδικασίες, αντ' αυτού επιχείρησαν να συγκαλύψουν από την πρώτη κιόλας στιγμή τον αστυνομικό που ήταν παρών, διώχνοντας αυτόπτες μάρτυρες, ενώ πλέον, κάνουν λόγο πως βίντεο ντοκουμέντο είναι προϊόν υποκλοπής και θα αποδοθούν ευθύνες.

Εμείς δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα από το κοινωνικό συμβόλαιο που έχει γίνει γαλανόλευκες κορδέλες και δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα όσο στεκόμαστε ο ένας δίπλα στην άλλη και προσπαθούμε να να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας. Όσο και να μας προπαγανδίζουν να «μεινουμε ασφαλείς στο σπίτι», βλέπουμε πως ο καιρός γυρίζει και τα πανιά φουσκώνουν. Έτσι, δεν έχουμε άλλες σκέψεις, παρά να θυμηθούμε ότι περίπου δέκα χρόνια πριν, με «ένα χαμόγελο και μια σφιγμένη γροθιά μπήκαμε για τα καλά στην εποχή των ταραχών».

■ συντακτική ομάδα Χανίων

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

Το πρωτοσέλιδο αυτό δεν εκδόθηκε ποτέ. Παρόλα αυτά είναι αρκετό και σαν πρόταση για να καταδείξει την παρούσα κοινωνική κατάσταση.

Τα δημοσιογραφικά επιτελεία πληρώνονται για τις υπηρεσίες τους και το ανταποδίδουν με κάθε ευκαιρία.

Οι «επαναστάτες» απεικονίζονται δίπλα, για τα πιο βρώμικα καθεστωτικά μυαλά...

Μήπως, να πάρουμε και εμείς τα μέτρα μας;

Την Κυριακή 7 Μάρτη, εμφανίστηκαν μηχανές ΔΙ.ΑΣ. στην πλατεία Ν. Σμύρνης, και καταπίεστηκαν με το να διώχνουν τους κατοίκους. Στοχοποίησαν, μεταξύ άλλων, μία οικογένεια που βρισκόταν στο σημείο μαζί με τα παιδιά τους, παρά το γεγονός ότι έφεραν τα απαραίτητα -για το καθεστώς- δικαιολογητικά μετακίνησης. Οι μπάτσοι τους τραμπούκισαν και τους απείλησαν με πρόστιμα. Ωστόσο, υπήρξαν άμεσα αντανakλαστικά από τον γύρω κόσμο, ο οποίος διαμαρτυρήθηκε για το αυτόνοτο και σαν απάντηση, ο ένας από αυτούς δέχτηκε άγριο

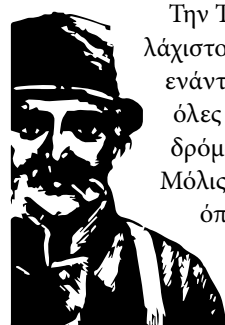
ξύλοδαρμό από τους μπάτσους.

Άμεσα, κάλεσαν ενισχύσεις και η πλατεία γέμισε με αστυνομικές δυνάμεις. Οι μαρτυρίες των κατοίκων, καθώς και το βιντεοληπτικό υλικό, αποδεικνύει το τι ακολούθησε: ξύλο, κυνηγητό στα στενά και το άλσος, προσαγωγές. Την ίδια μέρα κιόλας, πραγματοποιήθηκε μαζική πορεία για να καταδείξει το συμβάν, το οποίο μάλιστα πυροδότησε συγκεντρώσεις και πορείες σε πολλές γειτονιές λίγες μέρες αργότερα.

Την Τρίτη 9 Μάρτη, πραγματοποιήθηκε μία ακόμα μαζικότερη πορεία τουλάχιστον 10.000 ατόμων που πλημμύρισε τους δρόμους της Νέας Σμύρνης, ενάντια στην αστυνομική αυθαιρεσία και την παρουσία των μπάτσων σε όλες τις γειτονιές. Είναι η μέρα που η συσσωρευμένη οργή ξεχύθηκε στους δρόμους και συγκρούστηκε. Η ίδια οργή έριξε τον Δελτά στην ασφαλτο. Μόλις η συμμορία των Δέλτα μπόρεσε να κυκλοφορήσει ξανά, κυνήγησε όποιο άτομο βρέθηκε μόνο του και τελικώς συνέλαβε κόσμο σωρηδόν.

Μεταξύ των συλληφθέντων ήταν μια 18χρονη κοπέλα, την οποία όχι μόνο ξυλοκόπησαν, αλλά και κακοποίησαν σεξουαλικά απειλώντας τη μάλιστα με βιασμό. Για την επίθεση στον Δελτά έχουν προφυλακιστεί ήδη 3 άτομα και άλλα έχουν κατηγορηθεί επιπλέον με βάση ατεκμηρίωτα στοιχεία, όπως τηλεφωνικές συνομιλίες που δεν έχουν γνωστοποιηθεί και δεν υπάρχουν στη δικογραφία, σχόλια στο facebook και ανυπόστατες μαρτυρίες. Τα περισσότερα από τα συλληφθέντα άτομα εκείνων των ημερών υπέστησαν ξυλοδαρμούς και βασανισμό στη ΓΑΔΑ.

Εκεί-εκεί στον νότιο τομέα
η συμμορία Δέλτα ξάπλωσε ωραία

* *
η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:
Σε στέκια
και καταλήψεις
καθώς
και πόρτα-πόρτα
σε διάφορες
πόλεις.
* *

Η Απατρίς είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού οχτώ συντακτικών ομάδων κατανεμημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με τираζ 15.000 φύλλα.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

★ Δικτυακός τόπος: apatris.info

★ Ψηφιακή έκδοση: issuu.com/apatris_news

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: apatris@espiv.net

Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια,
ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα
της εφημερίδας, να συμβάλλετε
στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο
κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση,
η αναπαραγωγή, ολική, μερική
ή περιληπτική ή κατά παράφραση
ή διασκευή απόδοση του περιεχομέ-
νου της εφημερίδας με οποιονδήποτε
τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτο-
τυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς
προηγούμενη γραπτή άδεια
του εκδότη.

Μπάτσε, η ντροπή δεν είναι δουλειά

αναφορικά με τους πρόσφατους εξευτελισμούς στη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Ηρακλείου Κρήτης – και όχι μόνο

Με περίσσια κομπορρημοσύνη έβγαλε ανακοίνωση στις αρχές του Φλεβάρη η Ένωση Αστυνομικών Ηρακλείου, πιεσμένη από τη δημοσιότητα που απέκτησαν πρόσφατα περιστατικά αστυνομικής αυθαιρεσίας και τσογλανισμού που συνέβησαν στην τοπική Γενική Αστυνομική Διεύθυνση. Τα ξεβρακώματα που επέβαλαν σε τρεις προσαχθείσες κοπέλες, τα αιτιολόγησαν με αναφορές σε άτομα του αναρχικού χώρου που κυκλοφορούν γράφοντας με σπρέι συνθήματα υποστήριξης «σε κατ'άδικοις τρομοκράτες δολοφόνους αθώων συμπολιτών μας». Η αιχμή τους αφορά τις κινήσεις αλληλεγγύης στην απεργία πείνας του Δ. Κουφοντίνα, που διεκδικεί να τηρηθεί ό,τι ακριβώς λέει ο νόμος σχετικά με τα δικαιώματα των κρατουμένων. Αυτές οι κοπέλες προσήχθησαν εκείνο το βράδυ, έχοντας βεβαίωση μετακίνησης για φαρμακείο, ενώ βρέθηκαν σπρέι στις τσάντες τους. Μεταφέρθηκαν στη ΓΑΔΗ, όπου τις έγδυσαν νομότυπα τάχα μήπως κουβαλούσαν μαζί τους όπλα και ναρκωτικά. Το κείμενο που ανέβηκε στα social media περιγράφοντας την περιπέτειά τους άναψε φωτιές που οι αστυνομικοί υπάλληλοι επιχείρησαν να σβήσουν επιστρατεύοντας το συνδικαλιστικό τους όργανο. Στην ανακοίνωσή τους τονίζουν ότι οι πράξεις τους ήταν σύννομες, δίνοντας τα εύσημα στους συνεργάσιμους και πειθαρχημένους πολίτες που ακολουθούν πιστά τις οδηγίες τους.

Βλέποντας με πιο ευρεία γωνία τη στρατηγική των κρατικών υπαλλήλων της αστυνομίας, μπορεί κάποιος να εντοπίσει μια απόπειρα να περισώσουν ό,τι μπορούν σχετικά με τη γνώμη που έχει για αυτούς η κοινωνία. Εδώ και χρόνια βλέπουμε τύπους σαν τον Μπαλάσκα να ξημεροβραδιάζονται στα τηλεοπτικά πάνελ, ξερνώντας την προπαγάνδα σχετικά με το πόσο σωστά επιτελούν την άσκηση των καθηκόντων τους. Σε αυτή την ανακοίνωση οι κρατικοί υπάλληλοι λένε μια αλήθεια. Ότι κάνουν τη δουλειά τους. Γιατί δουλειά τους είναι ο εξευτελισμός, όπως δείχνουν και διάφορα περιστατικά με ξεβρακώματα –στην Αθήνα ακόμα και στη μέση του δρόμου, η καταστολή με κάθε μέσο, μόλις δοθούν οι εντολές, ο ξυλοδαρμός σε ό,τι κινείται και τα αποδεδειγμένα βασανιστήρια, για τα οποία πολλάκις έχει καταδικαστεί το ελληνικό κράτος σε διεθνή δικαστήρια. Αυτό είναι το επάγγελμα του έλληνα χωροφύλακα από την εποχή του Μπαϊρακτάρη. Η γνώμη της κοινωνίας για αυτούς φαίνεται από τους ρόλους που συνήθως τους επιφυλάσσει σε λογοτεχνικά, θεατρικά και κινηματογραφικά κείμενα: Κτηνώδης Δύναμη και Ογκώδης Άγνοια. Όσο και να προσπαθούν οι επαγγελματίες ενώσεις τους να δείξουν κοινωνικό προφίλ, επισκεπτόμενες ασθενείς στα νοσοκομεία, δεν παύουν να είναι η βιτρίνα που προσπαθεί επικοινωνιακά να καλύψει τις πομπές τους. Οι περισσότεροι από τους αστυνομικούς υπαλλή-

λους δεν είναι διεστραμμένοι ή σαδιστές (αν βέβαια εξαιρέσεις ΜΑΤ, ΔΕΛΤΑ, ΔΡΑΣΗ και άλλες δολοφονικές δυνάμεις), αλλά όπως λένε και οι ίδιοι, απλοί δημόσιοι υπάλληλοι που κάνουν τη δουλειά τους. Πενήντα Πακιστανοί ξεχασμένοι σε ένα κελί 3x5, πέντε- έξι πιτσιρικάδες με σπασμένα πλευρά επειδή κάθονταν σε κάποια πλατεία, πέντε κάτοχοι ενός γραμμαρίου κάνναβης, ένας αναρχικός με ανοιγμένο κεφάλι, μία εκδιδόμενη και στη γωνία του θαλάμου ο αξιωματικός υπηρεσίας να παίζει πασιέντζα.

Ίσως θα έπρεπε να αναλογιστούν ότι στην ιστορία του 20ου αιώνα «αυτοί που κάνουν τη δουλειά τους» ήταν οι υλοποιητές των μεγαλύτερων εγκλημάτων, όπως έγραφε και η φιλόσοφος Χάνα Άρεντ για τη δίκη του Άιχμαν στην Ιερουσαλήμ (1961). Η ίδια συμπύκνωσε την εντύπωση που της έκανε αυτή η ρηχή μορφή, αυτό το ανθρωπάκι, ο γκρίζος δημόσιος υπάλληλος στη φράση «κοινοτοπία του κακού». Στην κοινότοπη φιγούρα του εντολοδόχου κρατικού υπαλλήλου, δεν μπορεί να εντοπίσει μια δαιμονική κακία, αλλά την προσήλωση στη ρουτίνα και τη γραφειοκρατία με την οποία εκτελεί τα «καθήκοντα» του. Για το τι συμβαίνει όταν στα καθήκοντα ενός δημοσίου υπαλλήλου περιλαμβάνονται τα βασανιστήρια μας διαφωτίζει από τη σκοπιά του βασανισθέντος, ένας άλλος εβραϊός φιλόσοφος, ο Jean Amery, επιζών του Άουσβιτς, ο οποίος είχε προηγουμένως βασανιστεί από τη Γκεστάπο ως μέλος της αντίστασης: «Όποιος έχει υποστεί βασανιστήριο δεν νοιώθει πια τον κόσμο σαν το σπίτι του. [...] Στον βασανισμένο παραμένει ο συσσωρευμένος τρόμος από το γεγονός ότι ο συνάνθρωπος κάποιου βιώθηκε ως **αντι-άνθρωπος**. [...] Δεν ξέρω αν αυτός που τρώει ξύλο από την αστυνομία χάνει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια του. Αλλά είμαι ωστόσο σίγουρος ότι με το πρώτο χτύπημα που δέχεται χάνει κάτι που ίσως προσωρινά ονομάσουμε εμπιστοσύνη στον κόσμο. [...] Αλλά με το πρώτο χτύπημα από τη γροθιά ενός αστυνομικού, ενάντια στην οποία δεν υπάρχει άμυνα αλλά και ούτε κάποιο χέρι βοήθειας θα την αποσβήσει, τελειώνει ένα μέρος της ζωής μας το οποίο δεν θα ξαναζήσει ποτέ».

Προχωρώντας στην ανάλυση της φύσης του επαγγέλματος του ένστολου μισθοφόρου, είναι αξιοσημείωτη η μεγάλη σφραγίδα που βάζουν με υπερηφάνεια ψηλά ψηλά στην ανακοίνωσή τους: «ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ – ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΑΡΧΙΑΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΔΕΔΥ». Η ΑΔΕΔΥ είναι το ανώτατο συνδικαλιστικό όργανο των δημοσίων υπαλλήλων. Όσο και να τους σύρει γενεές δεκατέσσερις σχετικά με το ότι σήμερα ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ έφτασαν το συνδικαλισμό να θεωρείται βρισιά, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι διαχρονικά στην ιστορία

οι εργατικοί αγώνες είναι στην κυριολεξία βαμμένοι με αίμα. Αυτοί λοιπόν που παραδέχονται ότι κάνουν τη δουλειά τους, τη δουλειά του μπάτσου και του βασανιστή, ξεδιάντροπα τοποθετούν τους εαυτούς τους εντός του εργατικού κινήματος. Ο Στρατής Περγαλίδης, κομμουνιστής και πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Ηρακλείου, πέθανε από βασανιστήρια στις 12 Ιουνίου 1947 μέσα στα κρατητήρια της κρατικής ασφάλειας Ηρακλείου Κρήτης, στην οδό Ρόλεν. Η νόμιμη σύλληψή του στα πλαίσια του εμφυλιακού κράτους είχε να κάνει με την κατηγορία της παρεμπόδισης απεργοσπαστών να εργαστούν, και δολοφονήθηκε επειδή αρνήθηκε να αποκηρύξει τα πιστεύω του. Μετά τη σύλληψη ακολούθησε πορεία με αίτημα την απελευθέρωσή του, η οποία δέχτηκε τα πυρά της χωροφυλακής στο ύψος της Λεωφόρου Δικαιοσύνης απέναντι από την Περιφέρεια Κρήτης, με αποτέλεσμα 2 συνδικαλιστές νεκρούς, τους αδερφούς Χατζηγεωργίου, του σωματείου των τσαγκάρηδων, και επτά τραυματίες από διάφορα εργατικά σωματεία.

Αυτή είναι η σχέση των αστυνομικών με τον κόσμο της εργασίας, τότε και σήμερα.

Καταλήγοντας, επειδή αφήνεται μία υπόνοια για το ήθος των αναρχικών στην ανακοίνωσή τους –κάτι που αποδεικνύει ότι τα κίνητρά τους είναι και πολιτικά– τους υπενθυμίζεται ότι ως συνδικαλιστές πρέπει να είναι πολύ προσεκτικοί με τον εορτασμό της Πρωτομαγιάς, εφόσον δε θέλουν να υποστηρίξουν τρομοκράτες. Αποτελεί ημέρα τιμής της μνήμης οκτώ αναρχικών της διαδήλωσης που διεκδικούσε την καθιέρωση του οκτώρου στην Hay Market Square. Οι εν λόγω αναρχικοί καταδικάστηκαν και εκτελέστηκαν ως βομβιστές και τρομοκράτες από την αμερικάνικη δικαιοσύνη, σύμφωνα πάντα με τη νομιμότητα και την αντίληψη της δικαιοσύνης της εποχής τους.

■/ Anarres

*Είναι κρύο πολύ το φεγγάρι, απάνω απ' τ' Αγκρίνιο,
όπως λέει το τραγούδι, συντρόφοι μου, σαν τ' αλουμίνιο.
Πέντε κίσσες στο μνήμα μου, σαν χαρτορίχτρες γριές,
«Θα ξανάρθεις» -μουν λέν'- «πάλι, Λάμπρο, σε πέντε γενιές!»*

*Θα ξανάρθω, συντρόφοι, σε πέντε γενιές,
μια και δυο για ν' αλλάξω τον κόσμο φορές.
Αηδονάκια, τις νύχτες, στης Γκιώνας τον πέτρινο πίνακα,
θα βαφτίζω αητούς, στ' άστρον τον μαυροκόκκινο πίδακα...*

**ΤΟΝ ΜΑΡΤΗ ΚΑΝΕΙΣ
ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ**

**Ο ΜΑΡΤΗΣ ΑΝΤΑΡΤΕΣ
ΓΕΝΝΑ**

**ΛΑΜΠΡΟΣ ΦΟΥΝΤΑΣ
ΠΑΡΩΝ!**

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

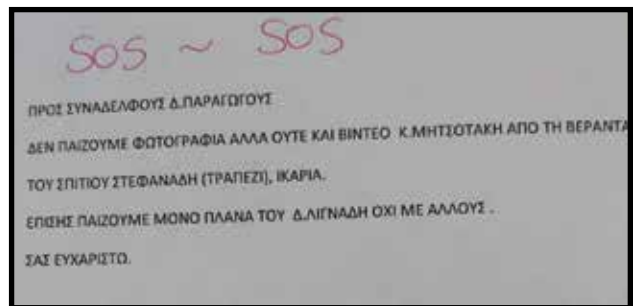

Ρέθυμνο

Στις 17/1/2021 η Ελένη Ιωαννίδου, διευθύντρια της παθολογικής κλινικής του Νοσοκομείου Ρεθύμνου, ενημέρωσε ότι η κατάσταση στην παθολογική κλινική, αλλά και του νοσοκομείου, που έχει ξεχωριστό Τμήμα Επειγόντων Περιστατικών και κλινική COVID-19, έχει ξεπεράσει τα όρια ασφαλούς λειτουργίας, όπως επανειλημμένα έχει επισημάνει τα τελευταία χρόνια στους ανωτέρους της. Εδώ και ενάμιση χρόνο το μοναδικό νοσοκομείο του νομού, αντιμετώπιζε προβλήματα υποστελέχωσης και υποχρηματοδότησης, με μόλις τρεις γιατρούς (2 μόνιμοι και 1 επικουρικός) να προσπαθούν να μοιραστούν τις βάρδιες και με τη βοήθεια γιατρών από άλλους νομούς του νησιού να προσπαθούν να καλύψουν τις εφημερίες. Τους μιλούσαν για προσωρινή λύση, η οποία όμως φαίνεται να μονιμοποιήθηκε και μάλιστα μέσα στην πανδημία όπου οι απαιτήσεις υπεραυξήθηκαν.

Η κλινική covid του νοσοκομείου συνήθως δεν έχει εφημερεύοντα γιατρό, οπότε καλείται ο εκάστοτε εφημερεύοντας παθολόγος να καλύψει και αυτή τη θέση. Επίσης, τους τρεις τελευταίους μήνες το επιστημονικό συμβούλιο του νοσοκομείου δεν υπογράφει το πρόγραμμα των εφημεριών, γιατί το θεωρεί ανασφαλές. Οι συνθήκες εργασίας των γιατρών είναι εξαντλητικές και η ασφάλεια των ασθενών δεν μπορεί να είναι δεδομένη. Μετά την ανακοίνωση της διευθύντριας ακολούθησε κυνήγι μαγισσών με στόχο την παθολόγο-λοιμωξιολόγο διευθύντρια της κλινικής, διώκοντάς την πειθαρχικά και αφήνοντάς τη βορά στους τοπικούς κομματικούς μηχανισμούς, αλλά και στα νομικά όργανα του νοσοκομείου. Οι εντολές αντιμετώπισης της κρίσης είναι πλέον διαφορετικές. Ξοδεύονται χρήματα για την ενίσχυση των σωμάτων ασφαλείας και της άμυνας της χώρας, αντί για να δίνονται στην Υγεία και στην Παιδεία.

Το βασικό μέλημα είναι οι ανακοινώσεις των γιατρών να συνάδουν με την κυρίαρχη αφήγηση. Όσο ο κόσμος δεν γνωρίζει το τι γίνεται μέσα στα νοσοκομεία, δεν υπάρχει πρόβλημα. Αν τώρα κάποιος γιατρός ή νοσηλεύτης τολμήσει να αποκαλύψει τις ελλείψεις και τα προβλήματα, απλά διώκεται. Όμως, τα όρια ξεπεράστηκαν και τα στόματα ανοίγουν το ένα μετά το άλλο. Στα Γιαννιτσά, στην Πτολεμαΐδα, στην Θήβα, στην Καλαμάτα, στην Ηλεία. Οι γιατροί και το προσωπικό καταγγέλλουν, και οι διορισμένες διοικήσεις διώκουν. Στο Ρέθυμνο στο πλευρό της διευθύντριας της παθολογικής στάθηκαν 15 γιατροί με την κατάθεση της παραίτησής τους, ως ένδειξη στήριξης και αλληλεγγύης. Συγκεντρώσεις στήριξης έγιναν από κόσμο έξω από το νοσοκομείο, συλλογές υπογραφών, τόνοι μελάνης στα τοπικά μέσα ενημέρωσης. Τελικά καμία παραίτηση δεν έγινε δεκτή και ανακλήθηκε η προκαταρκτική διαδικασία εναντίον της κυρίας Ιωαννίδου.

Ικαρία

Πρωθυπουργός έκανε επίσημη επίσκεψη στην Ικαρία στα πλαίσια επίβλεψης εμβολιασμών στα ακριτικά νησιά (βολτούλα δηλαδή, για να δείξει στα κανάλια ότι νοιάζεται για τον πολίτη, ενώ θα μπορούσε να προσλάβει μόνιμους για-

τρούς για τα ακριτικά νησιά, ελικόπτερα για τη μεταφορά ασθενών και χίλια δυο άλλα). Εκεί, τραpezώθηκε πλουσιόπαροχα στη βεράντα του βουλευτή Σάμου της Ν.Δ. Χριστόδουλου Στεφανάδη μαζί με άλλα περίπου 25 άτομα. Το κάνει ευθαρσώς, ενώ κλειδώνει όλες και όλους τους υπόλοιπους στα σπίτια τους (αν έχουν), απαγορεύει την κυκλοφορία από τις 9 το βράδυ και σε κάποιες περιπτώσεις και από τις 7μ.μ. Επιτρέπει μόνο τη δουλειά και ούτε λόγος για επαφή με τη φύση, τη διασκέδαση, την τέχνη, την ψυχαγωγία. Αλλά αυτός στο τραπέζι του! Άνετος!

Και σα να μην φτάνει αυτό. Απαγορεύει και από τα ΜΜΕ να μεταδώσουν το περιστατικό. Η είδηση προβλήθηκε από το κεντρικό δελτίο ειδήσεων της ΕΡΤ1 στις 7/2 και αμέσως μετά, στην αίθουσα παραγωγής του σταθμού τοιχοκολλήθηκε κείμενο με τις απαραίτητες οδηγίες για να μην επαναληφθεί ξανά το ίδιο «λάθος» και βγει είδηση που δεν αρέσει στον Κούλη και την κυβέρνησή του.

Κακοκαιρία «Μήδεια»

Η κυβέρνηση του Μητσοτάκη φάνηκε για άλλη μία φορά ανίκανη να πράξει τα δέοντα. Παρόλο που γνώριζε αρκετές μέρες νωρίτερα -τουλάχιστον μία βδομάδα- την έλευση της σφοδρής κακοκαιρίας- το μόνο της σχέδιο ήταν το «μένουμε σπίτι». Έκλεισαν την εθνική οδό και έκοψαν την χώρα «στα δύο» χωρίς να γίνει έγκαιρη ενημέρωση. Τα μέσα σταθερής τροχιάς -πράγμα πρωτοφανές για ευρωπαϊκή χώρα- υπολειπόμενα. Έμειναν χωρίς ρεύμα και θέρμανση μέσα στον παγετό ολόκληρες περιοχές για ώρες επειδή έχουν αφήσει τον ΔΕΔΔΗΕ, ενόψει ιδιωτικοποίησης, χωρίς επαρκές προσωπικό. Το μόνο που μπορούσαν να κάνουν είναι να βάζουν καθαριστές και καθαρίστριες να καθαρίζουν με σκούπες (!) το χιόνι στην πλατεία συντάγματος και να πίνουν καφέ στο χέρι παρακολουθώντας τα εκχιονιστικά. Τέτοιες κινήσεις και άλλες τόσες, το μόνο που κάνουν είναι να εξοργίζουν. Οι ελλείψεις στον τομέα της πολιτικής προστασίας, του σχεδιασμού και των υποδομών φάνηκε πλέον εξόφθαλμα ότι είναι εγκληματικών διαστάσεων.

Δεν πρέπει βέβαια να ξεχνάμε ότι οι ακραίες συνθήκες πλήττουν περισσότερο τις πιο ευάλωτες ομάδες. Ακόμη πιο δύσκολες ήταν εκείνες οι μέρες για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες που ζουν στα κέντρα κράτησης όλης της χώρας καθώς, εκτός των άλλων, βρέθηκαν στο έλεος του χιονιά που έφερε η «Μήδεια». Κλήθηκαν να αντιμετωπίσουν το χιόνι που κάλυψε -σε κάποιες περιπτώσεις εξ ολοκλήρου- τις σκηνές και τα παραπήγματα που διαμένουν, τις πολύ χαμηλές θερμοκρασίες χωρίς θέρμανση, την έλλειψη χώρων υγιεινής μιας και αυτοί είναι υπαίθριοι αλλά και την αδιαφορία της κυβέρνησης να τους μεταφέρει έγκαιρα σε χώρους ώστε να προστατευτούν. Μιλάμε για συνολικά 10.000 ανθρώπους στα κέντρα κράτησης της αττικής (σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία, στη Μαλακιάσα είναι 4.000, στον Ελαιώνα 2.000, στη Ριτσώνα άλλοι 2.000 και 1.500 στο Σχιστό) από τους οποίους μόνο 60 άτομα μεταφέρθηκαν άμεσα στο κλειστό γυμναστήριο στο Ρουφ επειδή ήταν εγκυμονούσες ή μανάδες με τα μωρά τους και κάποιοι ηλικιωμένοι. Για τους υπόλοιπους πέρασαν 2 μέρες για να μπορέσει να ενεργοποιηθεί -ο υποσχόμενα πανέτοιμος- κρατικός μηχανισμός και να μεταφερθούν σε κοντέινερ ή άλλους κλειστούς χώρους.

Στα βόρεια, στο Βαγιοχώρι, στα Διαβατά και άλλα κέντρα κράτησης οι άνθρωποι, σε ακόμη χαμηλότερες θερμοκρασίες, παρέμειναν στο χιόνι πολλές ώρες πάλι μέχρι να μεταφερθούν σε πιο ασφαλείς μέρη. Στη Λέσβο, στη λεγόμενη «προσωρινή δομή» του Καρά Τεπέ, οι άνθρωποι έμειναν χωρίς θέρμανση μέσα σε σκηνές και οι αρμόδιοι από το υπουργείο μετανάστευσης το μόνο που μπορούσαν να απαντήσουν σε σχετική ερώτηση ήταν ότι οι ανθρω-

ποι θα πρέπει να αρκεστούν σε sleeping bags, κάποιες λίγες κουβέρτες και ακόμη λιγότερες θερμάστρες που δεν επαρκούν για όλο τον πληθυσμό.

Χανιά

Στις 27/2 το πρωί, πριν τη δημόσια καλεσμένη πορεία για την υποστήριξη των αιτημάτων του απεργού πείνας και δίψας Δ. Κουφοντίνα, η ασφάλεια Χανίων μπουκάρε σε ένα σπίτι αγωνιστή του τοπικού κινήματος και σε ένα δεύτερο σπίτι, ο κάτοικος του οποίου απλά βγήκε να δει τι συμβαίνει. Η ταχύτητα με την οποία αντέδρασαν οι αρχές στη συγκεκριμένη περίπτωση, έχοντας μοναδικό στοιχείο τις υποψίες των μπάτσων «πως κάτι θα βρουν», χωρίς να υπάρχει κάποια συγκεκριμένη κατηγορία, έρχεται σε αντίθεση με την πολυήμερη (σχεδόν 20 μέρες) καθυστέρησή τους να εκδώσουν ένταλμα σύλληψης για τον Λιγνάδη. Προσήχθηκαν στο αστυνομικό τμήμα 5 άτομα, η πλειοψηφία των οποίων είναι φοιτητές/τριες, κάτι που δείχνει τη στόχευση της καταστολής στο ζωντανότερο κομμάτι του κινήματος που πανελλαδικά διαδηλώνει κατά χιλιάδες τον τελευταίο καιρό. Αφέθηκαν ελεύθεροι όλοι, με δύο από αυτούς να κατηγορούνται για πλημμελήματα, άσχετα με τις πράξεις που προσπαθούσαν να τους «φορτώσουν». Αυτό έγινε ύστερα από πολλές αυθαιρεσίες από την πλευρά της αστυνομίας, πιέσεις από τον δικηγόρο τους αλλά και από ολόκληρη την πορεία που τελικά πραγματοποιήθηκε και κατέληξε έξω από το τμήμα.

Νέα Σμύρνη, Αθήνα

Στις 7 Μάρτη, Κυριακή, παρακολουθούμε στα μέσα ενημέρωσης της λίστας Πέτσα, ότι 30 άτομα επιτέθηκαν σε μπάτσους στην πλατεία Νέας Σμύρνης. Όχι ότι θα ήταν παράλογο, αλλά ψάχνοντας και άλλες πηγές πληροφόρησης, εύκολα βρίσκουμε βίντεο και μαρτυρίες κατοίκων της περιοχής που διαψεύδουν το καθεστωτικό λογίδριο. Όλα ξεκίνησαν όταν μπάτσοι έκοψαν πρόστιμο σε ενήλικες που κάθονταν σε παγκάκι βλέποντας τα παιδιά τους να παίζουν στην πλατεία. Εκείνοι, όταν διαμαρτυρήθηκαν, μιας και είχαν στείλει το απαιτούμενο μήνυμα και φορούσαν τις μάσκες τους, τους υποστήριξε κι άλλος κόσμος που βρισκόταν εκείνη την ώρα στην πλατεία. Όμως οι μπάτσοι επέλεξαν να σηκώσουν τα γκλοπ τους, μέρα μεσημέρι στην κεντρική πλατεία μιας συνοικιακής περιοχής, εναντίον ανθρώπων που τόλμησαν να υπερασπιστούν άλλους. Που τόλμησαν να καταδείξουν έναν παραλογισμό. Όχι μόνο στην πλατεία, στην οποία άμεσα έφτασαν ενισχύσεις των μπάτσων (μαρτυρίες λένε για τουλάχιστον 50 μπάτσους και 29 μηχανές), αλλά και στο άλσος της περιοχής στο οποίο κατέφυγαν τρομοκρατημένοι άνθρωποι τρέχοντας από την πλατεία. Προσήχθηκαν μάλιστα τουλάχιστον 8 άτομα, ενώ ένα από αυτά χτυπήθηκε πολύ άσχημα κατά την προσαγωγή του. Η γειτονιά όμως της Νέας Σμύρνης δεν έμεινε βουβή. Το ίδιο απόγευμα έγινε συγκεντρωση και πορεία ενάντια στην αστυνομική αυθαιρεσία με κεντρικό πανό «έξω οι μπάτσοι από τις γειτονιές μας», στην οποία συμμετείχαν πάνω από 1.000 άτομα. Ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις προσπάθησαν να διαλύσουν την πορεία πετώντας χημικά και κρότου λάμψης, ενώ πάνω από την περιοχή πετούσε ελικόπτερο. Είναι πλέον κάτι παραπάνω από φανερό ότι κάνουν ό,τι γουστάρουν. Η κυβέρνηση έχει δώσει το ελεύθερο και τα ΜΜΕ της λίστας Πέτσα σιγοντάρουν και συγκαλύπτουν. Δεν θα αλλάξει αυτό έτσι από μόνο του. Αυτό το περιστατικό δείχνει ότι δεν υπάρχει η δικαιολογία του «φιλήσυχου πολίτη». Αντανακλαστικά όπως αυτά των κατοίκων της Ν. Σμύρνης δίνουν δύναμη, τονίζουν ότι μόνο με αλληλοστήριξη, παρά τον φόβο που επιβάλλουν, θα τα βγάλουμε πέρα.

δεν είναι όλοι οι ρουφιάνοι δημοσιογράφοι

για την ευθύνη της έγκυρης ενημέρωσης σε συνθήκες έκτακτης ανάγκης...

Αριστερά: Henry Rich, 1^{ος} κόμης της Ολλανδίας, σφουγγοκωλάριος του Κάρολου Α΄
Δεξιά: Άρης Πορτοσάλτε, δημοσιογράφος του ΣΚΑΙ

Πρόσφατα, ο Ιταλός δημοσιογράφος Τομάσο Ντεμπενεντέτι, ο οποίος είναι γνωστός κυρίως για τη δραστηριότητά του ως φαρσέρ, δημιούργησε μία ψεύτικη είδηση σχετικά με τον δήθεν θάνατο του πρώην πρωθυπουργού Κ. Σημίτη. Σίγουρα δεν είναι η πρώτη φορά που fake news αναπαράγονται στην ειδησεοσφαιρα και, αφού κάνουν τον κύκλο τους, εξαφανίζονται. Το ενδιαφέρον σημείο με αφορμή αυτό είναι πόσο διαφορετική είναι μια είδηση τα τελευταία χρόνια, μετά την εισβολή των social media και την αποκέντρωση των καναλιών της ενημέρωσης, όπου ο καθένας μπορεί πολύ εύκολα να δηλώσει δημοσιογράφος, αλλά ίσως να είναι ένα έμμισθο παπαγαλάκι τρολ που δημιουργεί σύγχυση και διασπορά ψευδών ειδήσεων.

Η πληροφορία με τον καιρό αυξάνει την εντροπία της και την υποκειμενικότητά της, και πολλές φορές βρίσκεται ταυτόχρονα μεταξύ δύο αντιθετικών καταστάσεων, όπως παρατηρούμε στα κβαντικά φαινόμενα. Για ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, ως είδηση ο Κ. Σημίτης ήταν ταυτόχρονα και ζωντανός και πεθαμένος, αλλά αυτό ως γεγονός δεν είχε και τόση σημασία. Τα fake news βέβαια δεν αποτελούν μία καινούρια συνθήκη, η απαθής αντιμετώπιση όμως μιας ψευδούς πληροφορίας από το σώμα των παρατηρητών είναι. Όσο επίσης το ότι ένας επαγγελματίας δημοσιογράφος δηλώνει ευθαρσώς ψεύτης και φαρσέρ. Αυτό δείχνει ότι τελικά δεν έχει και πολλή σημασία το ίδιο το γεγονός αν είναι γεγονός, όσο το συναίσθημα που αυτό μπορεί να δημιουργήσει. Σε μία συνθήκη σχετικοποίησης των πάντων, δεν έχει και πολλή σημασία το ίδιο, όσο τα reactions και τα σχόλια των συνομιλητών που δημιουργεί στη δημόσια σφαίρα. Η δημοκρατικοποίηση των καναλιών επικοινωνίας όμως είναι ψευδεπίγραφη. Εξάλλου τα social media τα ελέγχουν πολυεθνικές που βρίσκονται πάντα σε αगाστή συνεργασία με την εξουσία. Εφόσον δεν τους ήταν δύσκολο να μπλοκάρουν τον Trump, πόσο πιστεύει κανείς ότι θα διστάσουν να το κάνουν ενάντια σε μια πολιτική ομάδα η οποία εκφέρει ανατρεπτικό λόγο ή αποκαλύπτει σκάνδαλα; Το shadowbanning είναι ήδη γεγονός.

Όμως αυτή η Βαβέλ πληροφορίας κάνει ακόμα λιγότερο διακριτή τη χρησιμότητα του δημοσιογράφου ως επάγγελμα, πολύ περισσότερο την ιδιότητά του ως «λειτουργό».

«Η δημοσίευση είναι η ψυχή της δικαιοσύνης» γρά-

φει με κεφαλαία γράμματα η αίθουσα εκδηλώσεων της ΕΣΗΕΑ, της συνδικαλιστικής ένωσης των δημοσιογράφων.

Μιας ένωσης απαξιωμένης στη συνείδηση τόσο των ίδιων όσο και της κοινωνίας, στην οποία εργοδότες και υπάλληλοι συνυπάρχουν στο ίδιο σωματείο, για ό,τι σημαίνει αυτό. Κατά πόσο όμως σήμερα η δημοσίευση είναι ανεμπόδιστη, ενώ οι παρεμβάσεις των εξουσιαστών πια είναι τόσο ξεδιάντροπες που δημιουργούν σάλο και θυμωδία; Παρ' όλα αυτά οι εκβιαστικές και απειλητικές παρεμβάσεις των κυβερνόντων για να ελέγξουν την είδηση με μαστίγιο και καρότο (Λίστα Πέτσα ή αποκλεισμός) σταδιακά αρχίζουν να επιστρέφουν ως μπούμερανγκ.

Τελικά τι δουλειά κάνει ένας δημοσιογράφος τη σημερινή ημέρα; Τη δεκαετία του 1990 και του 2000, όσο ακόμα η οικονομική φούσκα έσπρωχνε την επίπλαστη ευημερία, κάθε δέκα λεπτά ο θεατής βομβαρδιζόταν από διαφημίσεις για σχολές ΙΕΚ δημοσιογραφίας με πρωτοκλασάτα ονόματα «Ευαγγελάτος, Χατζηνικολάου, Πρετεντέρης».

Υπόσχονταν οικονομική ανέλιξη, πρεστίτζ και διασυνδέσεις (θα το 'λεγες και διαπλοκή). Πολύς κόσμος έχει αποφοιτήσει από αυτές τις βοϊδοσχολές, θυμίζοντάς μας ότι «μ' όποιον δάσκαλο θα κάτσεις, τέτοια γράμματα θα μάθεις», και συνεισφέροντας στην κλιμακούμενη απαξίωση του δημοσιογραφικού επαγγέλματος.

Μέσα στο χρονικό διάστημα των διαδοχικών κύκλων κρίσης της ελληνικής κοινωνίας, οι δημοσιογράφοι έχασαν το οποιοδήποτε ψήγμα εγκυρότητας, σεβασμού και κυρίως αυτοσεβασμού. Πώς είναι δυνατόν στο όνομα της «ελευθεροτυπίας» να μην καταγγέλλονται για αντιποίηση επαγγέλματος οι διάφοροι Οικονόμου, Μπογδάνοι και Καμπουράκηδες; Γιατί φυσικά η σαπίλα μπορεί να ξεκινάει από το κεφάλι, αλλά έχει κυριεύσει και όλο το σώμα. Και οι καρκίνοι οι οποίοι είχαν εντοπιστεί προ πολλού, έχουν κάνει μεταστάσεις και δεν τους περιορίζει πια καμία θεραπεία.

Η επαγγελματική ιδιότητα του δημοσιογράφου δεν διαφέρει και πολύ από του διασκεδαστή, καθώς οι ρόλοι αυτοί εναλλάσσονται πολύ εύκολα στα διάφορα δημοφιλή τηλεράλιτι, και η είδηση εκπέμπεται και αναπαράγεται με τέτοιους όρους, κάνοντας σίγουρα δυσδιάκριτη την προπαγάνδα και το ψέμα, από τη γυμνή σκέτη αλήθεια.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε όμως καθόλου την κουλτούρα και τη μεθόδευση που μας έχει οδηγήσει εδώ, όταν η πρώτη κίνηση που έσπευσε να κάνει η παρούσα κυβέρνηση με την παραλαβή της εξουσίας ήταν ο έλεγχος της πληροφορίας. Δεν είναι τυχαίο ότι μαζί με την ΕΥΠ, ο άλλος φορέας ο οποίος μπήκε άμεσα υπό τον έλεγχο του πρωθυπουργού ήταν το Αθηνάϊκο Πρακτορείο Ειδήσεων. Δεν πέρασε και πολύς καιρός όταν ξέσπασε το σκάνδαλο στο οποίο το ΑΠΕ άλλα έγραφε στα ελληνικά, και άλλα μετάφραζε σε ξένες γλώσσες προς το διεθνές ακροατήριο, αναφορικά με τη Συνθήκη των Πρεσπών. Εσωτερική κατανάλωση σανού για τους καρναβαλιστές-επικίνδυνα φερέφωνα μακεδονομάχους, αλλά και ανάδειξη υπεύθυνης κυβερνητικής στάσης στα διεθνή φόρα. Ακόμα πιο πρόσφατα, με την εγκληματική διαχείριση της κακοκαιρίας Μήδεια αποκαλύφθηκε ότι έφτασαν να μοντάρουν τα λόγια της Προέδρου της

Δημοκρατίας, ώστε να απαλειφθεί το σημείο στο οποίο χαρακτήριζε τις καιρικές συνθήκες ως μέτριας έντασης!

Το πρόσφατο non-paper της ΕΡΤ για αποκλεισμό της πληροφορίας ότι ο -ετισθελικά διορισμένος από την υπουργό δήθεν πολιτισμού Μενδώνη- διευθυντής του Εθνικού Θεάτρου, Λιγνάδης, ο οποίος κατηγορείται για βιασμούς και παιδεραστία, ανήκει στον στενό κύκλο του πρωθυπουργού δείχνει πολλά. Κάποιοι όμως ήξεραν εδώ και καιρό καθώς ήταν κοινό μυστικό. Συγκάλυψη. Το ότι η υπουργός δήθεν πολιτισμού Μενδώνη ανακάλεσε τους ήδη τελεσμένους διορισμούς σε αυτά τα πόστα από την προηγούμενη κυβέρνηση, για να διορίσει τον Λιγνάδη «για λόγους εθνικού συμφέροντος» δείχνει ακόμα περισσότερα. Συνενοχή. Και στο τέλος το ερώτημα... ποιο είναι τελικά αυτό το άτιμο Εθνικό Συμφέρον και πώς διακυβεύεται;

Οι πολιτικοί αναλυτές (κατ' ευφημισμόν) είναι πια ξεκάθαρα στη συνείδηση της κοινωνίας προωθητές των συμφερόντων των αφεντικών που τους ταΐζουν, και η πλειοψηφία τους έχουν πέσει ήδη σε πλήρη ανυποληψία. Όπως Μπογδάνος ίσον ρουφιάνος, έτσι και Πρετεντέρης ίσον λαντζέρης του μαγειρείου που ανέλαβε από τον Λαμπράκη ο αθώος κουμπάρος Μαρινάκης.

Μπορεί κάποιος βέβαια να αντικρούσει ότι πάντα οι δημοσιογράφοι ήταν οι θεραπευτές των ισχυρών και της κυβέρνησης, και αυτό είναι και το ήθος που προβάλλουν, αλλά σίγουρα η μεγάλη διαφορά αφορά το πώς τους αντιμετωπίζει πια το κοινωνικό σώμα, το οποίο δέχεται κατά κύματα την προπαγάνδα σε συνθήκες εκτάκτου ανάγκης λόγω της πανδημίας. Είναι όντως διασκεδαστικό το πόσο fake ξεφτίλες αποδείχτηκαν όλοι αυτοί οι δήθεν φιλελεύθεροι ακροκεντρώοι τσανακογλείφτες, οι οποίοι ανταμείφθηκαν για τις προπαγανδιστικές τους εκδουλεύσεις με τη συμμετοχή τους σε έναν μηχανισμό που θα ζήλευε και η Βόρεια Κορέα. Τελικά μικρό επιτελικό κράτος για όλους αυτούς σήμαινε θέσεις μόνο για καταστολή και προπαγάνδα, για τους εταίρους, τους εγκάθετους και τους μπατζανάκηδες. Στο κάτω κάτω, ας πάει στο διάολο και η πλέμπα, καθώς είναι μόνο χρήσιμη τη στιγμή που πέφτει ο φάκελος στην κάλπη. Δεν είναι καιροί για να κάνουμε έξοδα για νοσοκομεία και παιδεία.

Καταλήγοντας, σε όλο αυτό το αλαλούμ, όσοι δημόσια ισχυρίζονται ότι ενημερώνουν υπεύθυνα την κοινωνία πρέπει να λογοδοτήσουν. Γιατί οι κωλοτούμπες τους και οι σχέσεις διαπλοκής τους μεταφράζονται σε νεκρούς στις ΜΕΘ, σε κατεστραμμένα νοικοκυριά και σε έξαρση των προβλημάτων ψυχικής υγείας στο σύνολο του πληθυσμού. Και όσοι τυχόν επιμένουν να λογίζουν τον εαυτό τους ως λειτουργό της ενημέρωσης έπρεπε να πάρουν θέση από χτες. Σε άλλη περίπτωση δεν είναι μόνο συνένοχοι, αλλά πρέπει να αλλάξουν όνομα στην επαγγελματική τους δραστηριότητα. Γιατί μπορεί ο Σφουγγοκωλάριος την εποχή του Ερρίκου του Έβδομου να ήταν αξιωματούχος με τίτλο ευγενείας (Groom of the Stool), αλλά σήμερα αυτή η ενασχόληση έχει τόση απήχηση όση θα έχουν οι σημερινοί δημοσιογράφοι στα τεφτέρια της ιστορίας.

300, 500, 1.000 λόγιοι για άσκοπη μετακίνηση

Το κράτος χρησιμοποιώντας ως πρόφαση την προστασία της υγείας μας επιχειρεί να στριμώξει τη ζωή μας σε 6 λόγους μετακίνησης, και μας υποχρεώνει η έξοδος να συνοδεύεται με την απαραίτητη άδεια κυκλοφορίας.

Δεν υπάρχει άσκοπη μετακίνηση

Το άραγμα στο πάρκο, η βόλτα να ξεσκάσεις, η συμμετοχή στη διαδήλωση, η περιπλάνηση στην πόλη μας και τις γειτονιές μας δεν χωράνε στους κωδικούς των κρατικών φορέων. Χωράνε όμως στα κεφάλια όσων δεν την παλεύουν στο δουλειά-σπίτι-σπίτι-δουλειά, όσων δεν ψήνονται να δουλεύουν για να τα φάνε στα ψώνια, όσων περιμένουν άλλη μία ανανέωση στο ταμείο ανεργίας, όσων τα νοίκια ανεβαίνουν και οι μισθοί κόβονται, όσων, όσων, όσων...

Το πρόστιμο των 300€ είναι η πιο ακραία οικονομική επιβολή εις βάρος των φτωχών. Ένα πρόστιμο είναι ίσο με τον βασικό μισθό. Εάν κάποια φάει πρόστιμο, ξόφλησε για έναν μήνα, τουλάχιστον, γιατί στο προλεταριάτο δεν κόπηκε το νοίκι, η εφορία κ.τ.λ. με κρατική εντολή, όπως έγινε στα αφεντικά. Και όλα αυτά γιατί ο «λόγος» μετακίνησης δεν έπεισε τα σαΐνια της πόλης, τους μπάτσους.

Παράλληλα, ενημερωνόμαστε ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας παγώνει τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν σε διαστήματα που υπήρχαν καλεσμένες κινητοποιήσεις, όπως το τετραήμερο του Πολυτεχνείου του 2020. Μία κίνηση που ξεκίνησε από άτομα που προσέφυγαν στο ΣτΕ από τη Θεσσαλονίκη. Το συμβούλιο βέβαια, ως θεσμός, λογικά θα επιχειρήσει να σώσει ό,τι γίνεται από τα εξόφθαλμα μέτρα καταστολής που είχε πάρει το καθεστώς, όσες μέρες δεν επιθυμούσε να βρεθεί το αγωνιστικό κομμάτι της κοινωνίας

στον δρόμο (17 Νοέμβρη 2020, 6 Δεκέμβρη 2020, απεργία Νοέμβρη). Θα επιχειρήσει να σώσει τις αποφάσεις των μπάτσων για α λα χούντα απαγορεύσεις συναθροίσεων άνω των τριών ατόμων.

Όλα αυτά επιβάλλονται από τους ενορχηστρωτές της θανατοπολιτικής και της βιοεξουσίας. Έννοιες νέες, αν και έχουν καταπιεί τις ζωές μας εδώ και περίπου έναν χρόνο. Το κράτος, τα μίντια, οι μπάτσοι, όλοι οι παρατρεχάμενοι/ες του συστήματος τρέχουν να πάρουν κομμάτι από την πίτα των εξουσιών, και να πάρουν κεφάλι στην κούρσα της εκμετάλλευσης.

Να τους κόψουμε τη φόρα

Να οπλίσουμε τις ανάγκες μας και τις αντιστάσεις μας. Να κάνουμε πράξη την άρνηση πληρωμών των προστίμων, όπως έχει ξανασυμβεί (βλέπε χαράτσι, ΕΝΦΙΑ, ολική άρνηση στράτευσης κ.ά.). Συλλογικά να αντισταθούμε στις ορέξεις των εφοριών, των διευθυντικών τους στελεχών. Να σπάσουμε τον τσαμπουκά των «άρρωτων» κυνηγών κεφαλών. Να μην συνηθίσουμε τον θάνατο, την απομόνωση και τους μπάτσους να ρυθμίζουνε τις ζωές μας.

Δώσε τρόπο στην οργή

Εξέγερση – Αντίσταση – Αυτοοργάνωση

 ισαΐάνι

■ Άρνηση πληρωμών στα διοικητικά πρόστιμα

Το κράτος διεκδικεί το μονοπώλιο στη διαχείριση της πανδημικής κρίσης ως εγγυητής της ομαλότητας περιορίζοντας, απομονώνοντας και καταστέλλοντας κάθε μορφής αντίλογο. 10 μήνες τώρα τα μέτρα που αφορούν την κοινωνική βάση περιορίζονται στον εγκλεισμό, τις στερήσεις, την απομόνωση και τις απαγορεύσεις. Και η αμφισβήτηση των κρατικών οδηγιών οδηγεί στην παραδειγματική τιμωρία. Αυτό που καλέστηκαν να αντιμετωπίσουν μέχρι τώρα μεμονωμένοι σύντροφοι από εμάς με βάση τις πολιτικές επιλογές αγώνα (όπως για παράδειγμα η ολική άρνηση στράτευσης) γενικεύεται στο σύνολο της κοινωνίας. Η εξατομίκευση της καταστολής και η οικονομική εξάντληση μέσω της επιβολής διοικητικών προστίμων σε ό,τι αφορά την άρνηση υποταγής στο μονοπώλιο του κρατισμού δίνουν πλέον το βροντερό παρόν σε όλες και όλους.

Μέχρι στιγμής έχουν επιδοθεί χιλιάδες διοικητικά πρόστιμα για παραβίαση των απαγορεύσεων, με την ενδεχόμενη αποπληρωμή αυτών να σημαίνει εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ στα κρατικά ταμεία. Αυτά τα λεφτά θα δοθούν μαζί με όλα τα υπόλοιπα κονδύλια του κρατικού προϋπολογισμού σε δαπάνες για τον στρατό, την αστυνομία, τους βιομήχανους και τους εφοπλιστές, τους πολιτικούς, τους καναλάρχες, τους κλινικάρχες και την εκκλησία, για να ενισχύσουν την κρατική και καπιταλιστική υπεροπλία και ευμάρεια.

Την κρίση του συστήματος
δεν θα την πληρώσουμε εμείς

Πιστεύουμε πως είναι η στιγμή να συλλογικοποιήσουμε τις επιλογές μεμονωμένων συντρόφων/

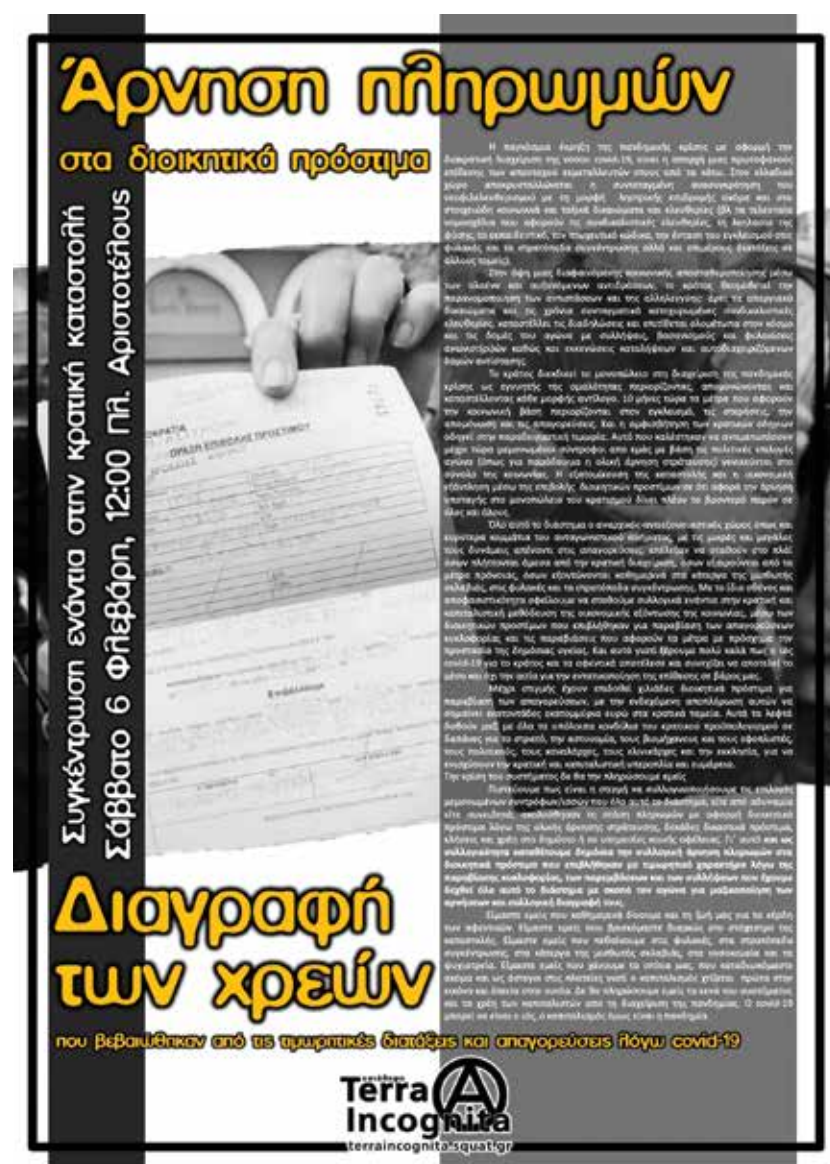
ισών που όλο αυτό το διάστημα, είτε από αδυναμία είτε συνειδητά, ακολούθησαν τη στάση πληρωμών με αφορμή διοικητικά πρόστιμα λόγω της ολικής άρνησης στράτευσης, δεκάδες δικαστικά πρόστιμα, κλήσεις και χρέη στο δημόσιο ή σε υπηρεσίες κοινής ωφέλειας. Γι' αυτό και ως συλλογικότητα καταθέτουμε δημόσια τη συλλογική άρνηση πληρωμών στα διοικητικά πρόστιμα που επιβλήθηκαν με τιμωρητικό χαρακτήρα λόγω της παραβίασης κυκλοφορίας, των παρεμβάσεων και των συλλήψεων που έχουμε δεχθεί όλο αυτό το διάστημα, με σκοπό τον αγώνα για μαζικοποίηση των αρνήσεων και συλλογική διαγραφή τους.

Είμαστε εμείς που καθημερινά δίνουμε και τη ζωή μας για τα κέρδη των αφεντικών. Είμαστε εμείς που βρισκόμαστε διαρκώς στο στόχαστρο της καταστολής. Είμαστε εμείς που πεθαίνουμε στις φυλακές, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς, στα νοσοκομεία και τα ψυχιατρεία. Είμαστε εμείς που χάνουμε τα σπίτια μας, που καταδιωκόμαστε ακόμα και ως άστεγοι στις πλατείες γιατί ο καπιταλισμός χτίζεται πρώτα στην εικόνα και έπειτα στην ουσία. Δεν θα πληρώσουμε εμείς τα κενά του συστήματος και τα χρέη των καπιταλιστών από τη διαχείριση της πανδημίας. Ο covid-19 μπορεί να είναι ο ιός, ο καπιταλισμός όμως είναι η πανδημία.

Μαζικές αρνήσεις πληρωμών στα διοικητικά πρόστιμα

**Άμεση διαγραφή των χρεών που βεβαιώθηκαν
από τις τιμωρητικές διατάξεις
και απαγορεύσεις λόγω covid-19**

 κατάληψη Terra Incognita
terraincognita.squat.gr

Cybrigade – Επανάσταση της πολιτικής συνέλευσης

Ο κινηματικός server espiv δημιουργήθηκε το 2008 ως μια πρωτοβουλία συντροφισμών και συντρόφων, οι οποίοι και οι οποίες αποφάσισαν να στήσουν ένα εγχείρημα αυτοοργανωμένων υποδομών, αναγνωρίζοντας τον ψηφιακό κόσμο ως ένα ακόμη πεδίο μάχης ενάντια στην καταπίεση και τον έλεγχο, την επιβολή και την παραπλάνηση. Από τότε έχουν περάσει 12 χρόνια και σε αυτό το διάστημα εκατοντάδες συλλογικότητες και άτομα εμπιστεύτηκαν την κινηματική υποδομή για την φιλοξενία των blog και των email τους.

Από τότε, η cybrigade, η συλλογικότητα πίσω από τα espiv.net/espivblogs.net/squat.gr ανανεώθηκε στην σύνθεση των μελών, διευρύνθηκε, συρρικνώθηκε, εμπλούτισε τη δομή, πρόσθεσε υπηρεσίες, αφαίρεσε άλλες. Με λίγα λόγια ακολουθήσαμε την πορεία πολλών ομάδων και συλλογικοτήτων, οι οποίες δεδομένων των συνθηκών, της εκάστοτε συγκυρίας και των δυνατοτήτων των μελών τους, δραστηριοποιούνται σε μικρό ή μεγαλύτερο βαθμό, αρκετά, λίγο ή καθόλου.

Πριν από δύο περίπου χρόνια, τα μέλη της cybrigade αποφασίσαμε να αναστείλουμε την λειτουργία της πολιτικής συλλογικότητας, για λόγους εσωτερικής αναδιοργάνωσης και επαναπροσδιορισμού της κατεύθυνσης του εγχειρήματος, αλλά συνεχίσαμε και συνεχίζουμε να συντηρούμε την υποδομή, στο μέτρο των δυνατοτήτων μας και προχωρώντας σε μια σειρά τεχνικών λύσεων οι οποίες αποσκοπούσαν στην όσο ήταν δυνατόν απρόσκοπτη λειτουργία των υπηρεσιών.

Σε μια τέτοια συγκυρία, η οποία κράτησε και κρατάει πολύ περισσότερο από όσο είχαμε αρχικά εκτιμήσει, είχαμε την καταστολή του server τον περασμένο Μάιο από την πρωτανεία του Παντείου. Περισσότερα για εκείνη την περίοδο μπορεί να διαβάσει κάποια/ος στα παρακάτω κείμενα:

espiv.net/2020/05/28/anakoinosi-schetika-me-tin-adynamia-prosvasis-sto-espivblogs-net/

espiv.net/2020/06/01/kalesma-drason-allileggyis-ston-server-toy-espiv-net/

espiv.net/2020/06/11/epanasyndesi-toy-server-toy-espiv-net-enimerosi-apo-tis-simerines-paremvaseis-sto-panteio/

Τα γεγονότα αυτά καθώς και η συγκρότηση της πρωτοβουλίας αλληλεγγύης στον espiv, οι δράσεις της οποίας πέτυχαν και την επανασύνδεση του server, ενεργοποίησαν ένα νέο κύκλο συζητήσεων μεταξύ μας και ανέδειξαν την ανάγκη επανασύστασης της πολιτικής συνέλευσης.

Είναι για όλους και όλες προφανές ότι χωρίς την έμπρακτη αλληλεγγύη των συντρόφων και των συντροφισσών, η επανασύνδεση του server θα ήταν αδύνατη.

Είναι για εμάς ξεκάθαρο ότι αυτοοργανωμένες δομές όπως τα espiv.net/squat.gr και άλλες αντίστοιχες του εξωτερικού, είναι απαραίτητο να συνεχίσουν να υπάρχουν, να ανανεώνονται και να εμπλουτίζονται. Είναι ακόμη απαραίτητο να βρισκόμαστε απέναντι σε εταιρίες κολοσσούς οι οποίες διαμεσολαβούν την επικοινωνία και τις σχέσεις μας, χρησιμοποιούν τα δεδομένα μας για να αυξάνουν τα δυσθεώρητα κέρδη τους, και καταλήγουν όργανα επιτήρησης και ελέγχου των εκάστοτε κρατικών μηχανισμών.

■/ Cybrigade || espiv.net/squat.gr

Να δούμε πέρα από την κορυφή του παγόβουνου...

Το τελευταίο διάστημα γίνεται μεγάλος ντόρος σχετικά με τα δύο μέτρα και τα δυο σταθμά εφαρμογής και επιβολής των εκτάκτων μέτρων. Σήμερα, όλο και συχνότερα αναδεικνύονται «μεμονωμένα» περιστατικά-φάουλ, τα οποία εξοργίζουν την κοινή γνώμη, δημιουργώντας τριγμούς στο κυβερνητικό αφήγημα ότι μια υγειονομική κρίση την αντιμετωπίζει με βία και εκφοβισμό.

Εάν είσαι ένας μεροκαματιάρης, έχεις τον νου σου σχολώντας να πηγαίνεις τοίχο-τοίχο, μην τυχόν τραβήξεις την προσοχή κάποιου ένστολου κρατικού υπαλλήλου που πρέπει να συμπληρώσει τον ελάχιστο αριθμό προστίμων της ημέρας. Εάν είσαι βέβαια ένας μεγαλοσχήμων κυβερνητικός παράγοντας ή ο πρωθυπουργός, έχεις άλλα άγχη να αντιμετωπίσεις καθώς κάνεις τη dolce vita σου, μην τυχόν και τραβήξεις την προσοχή κάποιου περαστικού, ή σπάνια κάποιου δημοσιογράφου που δεν «σιτίζεται στο Πρυτανείο» της Λίστας Πέτσα.

Η προπαγάνδα για την ανεύθυνη νεολαία και την ανέμελη κοινωνία συνεχίζεται όμως αμείωτα

Βέβαια στο παρελθόν έχουμε δει ότι αυτή η στρατηγική δεν είναι μονοπώλιο της δεξιάς κυβερνητικής παράταξης, και δυστυχώς, μάλλον, τότε δεν έλαβε, όταν έπρεπε, την απάντηση που της αναλογούσε. Η «υγειονομική τρομοκρατία» και η δημιουργία εξιλαστήριων θυμάτων χρησιμοποιήθηκε στο παρελθόν (το 2012) από τον τότε υπουργό Υγείας, τον ΠΑΣΟΚο Ανδρέα Λοβέρδο με τη μισογύνικη εργαλειοποίηση των οροθετικών γυναικών στο όνομα της δημόσιας υγείας. Αυτή η κίνηση οδήγησε στη διαπόμευσή τους, σε πολύμηνη φυλάκιση, και κατέληξε ακόμα και σε αυτοκτονίες μεταξύ των θυμάτων.

Τελικά ο μισογύνικος ηθικός αυτουργός των αυτοκτονιών, Α. Λοβέρδος, όχι μόνο δεν λογοδότησε, αλλά ακόμη κουνάει το δάκτυλο προς την κοινωνία, παίρνοντας μάλιστα θέση για τη συνεπιμέλεια των τέκνων ως συνήγορος των «Ενεργών Μπαμπάδων», μιας ομάδας πολιτικής πίεσης σχετικά με το νέο νομοσχέδιο για το οικογενειακό δίκαιο.

Και τότε όπως και τώρα, το αμαρτωλό ΚΕΕΠΑΝΟ, που μετονομάστηκε σε ΕΟΔΥ, είχε αναλάβει τη βρώμικη δουλειά της διαχείρισης της «υγειονομικής βόμβας», χτυπώντας τον πιο αδύναμο, τις οροθετικές, τα θύματα trafficking στην Ομόνοια, και αφήνοντας έξω από το κάδρο τον ενάρετο πορνοπελάτη που πάντα πήγαινε τις Κυριακές στην εκκλησιά πριν επισκεφτεί τις πιάτσες.

Τώρα λοιπόν ενημερωνόμαστε καθημερινά ότι ο ιός έχει πολιτικές προτιμήσεις και κριτήρια, καθώς κολλάει όταν γίνεται μια διαδήλωση με αποστάσεις δύο μέτρων και μάσκες, αλλά δεν κολλάει σε events της κυβέρνησης με συνωστισμό πενήντα ατόμων σε κλειστό χώρο. Κολλάει στα πάρκα που βγαίνει ο καθένας μας να ξεσκάσει στον «προαυλισμό» του από τον «κατ' οίκον περιορισμό», αλλά δεν μεταδίδεται όταν οι ξεπλυμένοι από τα media βασανιστές του Χρυσοχοϊδη στοιβάζουν τους προσαχθέντες στις κλούβες και στα βρωμερά κρατητήρια της Αστυνομικής Διεύθυνσης.

Ακόμη η οργή και η αγανάκτηση είναι βουβή, και ο κόσμος το ψέμα το ξεροκαταπίνει, αλλά όπως λέει και το γνωμικό του Αβραάμ Λίνκολν «Μπορείς να κοροϊδεύεις πολλούς για λίγο καιρό, λίγους για πολύ καιρό αλλά όχι όλους όλο τον καιρό». Η υπομονή έχει αρχίσει να εξαντλείται και η κατάσταση τείνει να καταστεί τάχιστα μη διαχειρίσιμη. Η κούραση με τη σύγχυση που προκαλούν τα παράλογα ακορντεόν μέτρα, δημιουργούν ένα υπόστρωμα που η επόμενη στραβοτιμονιά μπορεί να είναι «το άχυρο που θα σπάσει την πλάτη της καμήλας». Είναι η στιγμή που η υπομονή και η επιμονή είναι οι αρετές που χρειάζονται για να θεμελιώσουμε συνθήκες μαζικού, αλλά κυρίως ποιοτικού κινήματος στη βάση. Η κατάστροψη ενός σχεδίου στην παρατεταμένη κατάσταση εκτάκτου ανάγκης προϋποθέτει αναστοχασμό και ζύμωση με τα κοινωνικά στρώματα που υφίστανται πολύ πιο έντονα αυτή τη βία. Αυτοί κυρίως που την πληρώνουν και θα την πληρώσουν στη συνέχεια. Βέβαια κάποιος μπορεί να τρέφεται με τις βεβαιότητές του, και να κάθεται στον γυάλινο πύργο του παρατηρώντας τις εξελίξεις, ίσως και ανησυχώντας μην τυχόν ξεφύγει καμιά πέτρα και τον θρυμματίσει. Το σίγουρο όμως είναι ότι στον δρόμο θα γεννηθούν οι εξεγέρσεις, και πρέπει να είμαστε και εμείς εκεί. Η συνθήκη, που την καθημερινότητά μας τη σκιάζει η φοβέρα, και την πλακώνει η σκλαβιά μέσω των υποτακτικών ορκ του Χρυσοχοϊδη, βάζει επιτακτικά την απαίτηση: «Ζωή όχι Επιβίωση».

■/ Anarres

When the city is burning...

[Ηράκλειο]

Τσάκισμα του φασίστα με το αλυσοπρίονο (08/12)

«Εμείς από τη μεριά μας υψώνουμε τη γροθιά μας, και στέλνουμε σινιάλο σε κάθε αντιφασιστικό πυρήνα της πόλης. Ο φασισμός χτυπιέται και γονατίζει στον δρόμο και όχι σε δικαστικές αίθουσες και τηλεπαράθυρα. Έτσι, πιάνοντας το νήμα του μαχητικού αντιφασισμού πήραμε την πρωτοβουλία να επισκεφτούμε τον Μιχάλη Νεονάκη στις 8 Δεκέμβρη στον χώρο εργασίας του. Στις 4 Μάη, ανάμεσα σε όσους προαναφέρθηκαν ήταν και το συγκεκριμένο τσογλάνι, που αποφάσισε να επισφραγίσει την παρουσία του με κινήσεις που δεν παραγράφονται. Σκέφτηκε ότι είναι καλή ιδέα να πάρει μαζί του ένα αλυσοπρίονο, να το βάλε μπροστά και να το στρέψει ενάντια στους αντιφασίστες, πράγμα το οποίο και έκανε. Όποιοι ανεβάζουν τον πήχη της βίας έτσι, πέρα από επικίνδυνα ηλίθιοι, είναι και άξιοι της μοίρας τους. Και πρέπει να ξέρουν τι να περιμένουν μετά από κάτι τέτοιο. Το ίδιο και τα φασισταριά που για να γίνει το αίμα τους λίγο πιο γαλανό, βιαιοπραγούν απέναντι σε όποιον μετανάστη βρεθεί μπροστά τους».

Ένας από τους αντιφασιστικούς πυρήνες της πόλης

[Κέρκυρα]

Στένσιλ, τρικάκια και συνθήματα στοχοποίησης της δημάρχου Μ. Υδραίου (31/12)

«Η δράση αυτή έγινε με αφορμή τις προκλητικές ενέργειες της Υδραίου να σπαταλήσει χιλιάδες ευρώ σε στολίδια και αυτοπροβολή. Συγκεκριμένα δόθηκαν με απευθείας ανάθεση 20.000 ευρώ για χριστουγεννιάτικο στολισμό της πόλης! Επίσης, ο Δήμος Κέρκυρας διαπίστωσε ότι υπάρχει ανάγκη για τη διαφημιστική προβολή του στο φέισμπουκ, οπότε μετά από μελέτη του Τμήματος Τουρισμού αποφασίστηκε η χρηματοδότηση με άλλα 20.000 ευρώ ενός ιδιώτη με απευθείας ανάθεση. [...] Όσα λεφτά και αν δώσετε σε κανάλια και στολισμό, η δημοκρατία σας βρωμάει θάνατο. Λεφτά για υγεία, όχι για στολίδια και μπατσοκρατία».

Βουρ-ληστές

[Ηράκλειο]

Παρέμβαση με βαριοπούλες και μπογιές στην Δ.Ο.Υ. Ηρακλείου (31/12)

«Όποιος νομίζει πως το όργιο καταστολής του τελευταίου διμήνου σε συγκεντρώσεις, χώρους δουλειάς, πανεπιστήμια, σχολεία και δημόσιους χώρους αποτελεί τακτική του κράτους για να περιοριστεί η εξάπλωση του COVID-19, μάλλον θα πρέπει να το ξανασκεφτεί.

»Βλέπουμε τις προσπάθειες για θέσπιση 10ωρης εργασίας (!), βλέπουμε τη συνολική “αναδιάρθρωση” (=γκρέμισμα) της δημόσιας παιδείας με το νέο νομοσχέδιο, και τέλος, βλέπουμε τον νέο πτωχευτικό νόμο να έχει ήδη γίνει νόμος του κράτους από τα τέλη του Οκτώβρη... Δεν έχουμε την ψευδαισθηση ότι μία τέτοια κίνηση μπορεί από μόνη της να παίξει σημαντικό ρόλο στην προστασία της πρώτης, κύριας κατοικίας. Απευθύνουμε κάλεσμα σε κάθε άνθρωπο που πλήττεται από τις πολιτικές θανάτου κράτους και κεφαλαίου, να επιλέξει τρόπο/τρόπους δράσης ενάντια στην εξόντωσή μας, σπάζοντας την τρομοκρατία που με ηθικό αυτουργό τον Χρυσόχοϊδη έχει επιβληθεί».

Οι από τα κάτω

[Θεσσαλονίκη]

Μπογιές και τρικάκια σε κάτεργο της Γενικής Ταχυδρομικής για τραμπουκισμό εργαζομένου (07/01)

«Στο εν λόγω κατάστημα ο προϊστάμενος επιτέθηκε στον εργαζόμενο (σπάζοντας του τη μύτη), επειδή παρέδωσε τα 70 από τα 160 δέματα που του είχαν ανατεθεί μέσα σε μία μέρα. Τα περιστατικά εργασιακού μεσαίωνα στη Γενική Ταχυδρομική (όπως και σε όλες τις εταιρείες ταχυμεταφορών αυτό το διάστημα) δεν είναι λίγα, καθώς ένα μήνα πριν εργαζόμενος σε υποκατάστημα της ίδιας εταιρείας στην Αλεξανδρούπολη, άφησε την τελευταία του πνοή για τα κέρδη των αφεντικών».

Terra Incognita

[Μυτιλήνη]

Ανάληψη Ευθύνης για ΗχοΠειρατεία (08/01)

«Βομβαρδίσαμε τα ηχεία της πόλης, που έως τότε αναπαρήγαγαν καταναλωτικούς ύμνους, με μουσικές και λέξεις σύμβολα της Εξέγερσης ενός κόσμου που δεν φιμώνεται! Ενός κόσμου που έρχεται! Αν όχι τώρα; Πότε; Αντισταθείτε[...] Έι εσύ! Ακούς; Μην εμπιστεύεσαι κράτος, πολιτικούς, δημοσιογράφους, μπάτσους, καπιταλιστές, διεθνείς οργανισμούς και επαγγελματίες ανθρωπιστές.

»Αποφασίζουμε για τη ζωή μας ή ακολουθούμε τα εκάστοτε σενάρια που μας επιβάλλουν; Είμαστε ελεύθεροι ή δούλοι;»

ηχοπειρατές

[Αθήνα]

Παρέμβαση με μπογιές στην είσοδο του Ιδρύματος Νεολαίας και Δια Βίου Μάθησης (Ι.ΝΕ.ΔΙ.ΒΙ.Μ.) (15/01)

«Το παιχνίδι που παίζεται στις πλάτες μας είναι αμείλικτο, και η πανεπιστημιακή αστυνομία αποτελεί σημαντι-

κό “παίκτη” για το κράτος, ώστε να πετύχει την απρόσκοπτη ανάπτυξη του κεφαλαίου εντός των πανεπιστημιακών χώρων. Το υπουργείο, το Ι.ΝΕ.ΔΙ.ΒΙ.Μ., οι εργολάβοι και όλοι οι αρμόδιοι για την κατάσταση που επικρατεί στα πανεπιστημιακά ιδρύματα καλούνται να δώσουν απαντήσεις. Θα τις δώσουν αν τους αναγκάσουμε, δυναμώνοντας τους αγώνες μας εντός κι εκτός σχολών. Όλοι θα τις δώσουν, καθώς αποτελούν ένα κοινό κύκλωμα!»

Φοιτητική ομάδα Ρουβίκωνα

[Αθήνα]

Ανάληψη Ευθύνης για επίθεση σε 8 τράπεζες και σαμποτάζ σε 30 ATM (28-30/01)

«Ο αναρχικός σύντροφος Ερρίκος ήταν ένας από τους συλληφθέντες της 6ης Δεκέμβρη και κρατήθηκε με άλλους-ες συντρόφους-ισσες στο κολαστήριο της Πέτρου Ράλλη, μόνο που ο Ερρίκος έγινε αποδέχτης του κατασταλτικού μένους του κράτους και τις επόμενες μέρες. Αρχικά κρατήθηκε στην απομόνωση, ενώ στη συνέχεια μετέχθη στην Αμυγδαλέζα, από όπου και εκδόθηκε άμεσα απόφαση απέλασης εναντίον του [...]»

Αναρχικοί/αναρχικές

[Αθήνα]

Σπασιματικές σε ακυρωτικά, εκδοτήρια εισιτηρίων, μπάρες ελέγχου και σε supermarket MarketIn και Lidl (30/01)

«Η ημέρα επιλέχτηκε για να σαμποταριστεί στο ελάχιστο η κυριακάτικη εργασία... Οι δράσεις μας αποτελούν ένα λιθαράκι στο ευρύτερο πλαίσιο αγώνα που είναι αναγκαίος για την επιβίωσή μας στο διαμορφωμένο καθεστώς εξαίρεσης [...]. Η οργάνωση και η γενίκευση πρακτικών αντιβίας από την κοινωνική βάση και η ευρεία αποδοχή/υιοθέτησή τους σε εργασιακούς χώρους, γειτονιές, σχολές, σχολεία κ.λπ., είναι το σημείο κλειδί για να δημιουργήσουμε μια πραγματική κατάσταση ανάγκης, όχι για εμάς τους από κάτω, αλλά για κράτος και κεφάλαιο».

Αλωνίστριες και σουλατσαδόροι

[Θεσσαλονίκη]

Επίθεση με εκρηκτικό μηχανισμό χαμηλής ισχύος στα γραφεία της Ελληνο-Αμερικάνικης Ένωσης (03/02)

«Στο μέτωπο της διεθνούς τρομοκρατίας και της γεωπολιτικής, η Ελλάδα αποτελεί προκεχωρημένο φυλάκιο αμερικάνικων και ΝΑΤΟϊκών συμφερόντων... Δεν θα μπορούσαμε με τον δικό μας τρόπο να μην τιμήσουμε την ελληνοαμερικάνικη φιλία, αποδίδοντας μέσα από την επίθεσή μας επαναστατικό φόρο μνήμης και αγώνα στον αντιφασίστα σύντροφο Michael Forest Reinoehl, που δολοφονήθηκε από το αμερικάνικο παρα-κράτος, καθώς και σε όλες τις μαχόμενες δυνάμεις της Μαύρης Εξέγερσης... Για μας δεν υπάρχει ειρήνη, χωρίς δικαιοσύνη».

Πυρήνες Άμεσης Δράσης-Οργάνωση Αναρχική Δράση

Τα μεμονωμένα περιστατικά παιδεραστίας και ασέλγειας υποσκάπτουν το προφίλ της εθνοσωτήριου κυβέρνησης

Το τσουνάμι αποκαλύψεων σχετικά με περιστατικά σεξουαλικής παρενόχλησης αλλά και βιασμών τις τελευταίες μέρες συνταράσσει τον χώρο της τέχνης και του αθλητισμού. Στόματα ανοίγουν, στόματα τα οποία ήταν ερμητικά κλειστά, και ξαφνικά αποχτά δημοσιότητα μια φρίκη που έμενε πολύ καλά κρυμμένη στις ντουλάπες των υπουργείων Πολιτισμού και Αθλητισμού. Η ομερτά σπάει, και μάλλον φαίνεται ότι αυτά που ως τώρα έχουν δημοσιευτεί είναι η κορυφή του παγόβουνου.

«Θα το σκεφτούν πλέον 2 φορές όσοι θέλουν να ασκήσουν εξουσιαστική βία».

~Κυριάκος Μητσοτάκης

Αυτή είναι η κατακλείδα των ψευδών δηλώσεων του πρωθυπουργού, όταν ανακάλυψε έντρομος ότι τα κακουρήματα σεξουαλικής φύσεως του κολλητού του, Δ. Λιγνάδη, δεν έχουν παραγραφεί, καθώς ανέκυσαν επώνυμες καταγγελίες θυμάτων για πρόσφατους βιασμούς. Κατά πόσο όμως όσοι έχουν τη διαφθορά της απόλυτης εξουσίας νοιώθουν κάποιο φόβο μέσα στην αλαζονεία τους; Γιατί από ό,τι φαίνεται, η συγκάλυψη και η παραγραφή είναι ο κανόνας αναφορικά με παρόμοιες υποθέσεις που φτάνουν μέχρι και την κορυφή του κρατικού μηχανισμού. Προσωρινά το damage control αυτής της υπόθεσης το πήραν πάνω τους τα διάφορα Μ.Μ.Ε. φερέφωνα, τα οποία συγκάλυπταν και μετρίαζαν τις αντιδράσεις, μέχρι τη στιγμή που αντιλήφθηκαν ότι η βύθιση του Λιγνάδη ενέχει τον κίνδυνο να παρασύρει και τους ίδιους. Από εκείνη τη στιγμή τον εγκατέλειψαν απότομα, εκφράζοντας τον αποτροπισσμό τους για τις πράξεις του. Η κατάπτυστη συνέντευξη τύπου της Λίνας Μενδώνη, υπουργού Πολιτισμού, πολλές μέρες μετά τη δημοσιοποίηση του σκανδάλου, ουσιαστικά απέσεισε τις ευθύνες από πάνω της, φωτογραφίζοντας εμμέσως πλην σαφώς το πρωθυπουργικό περιβάλλον για τον διορισμό του Δ. Λιγνάδη στο Εθνικό Θέατρο. Και μπορεί ο πρωθυπουργός να περιτριγυρίζεται τυχαία από παιδόφιλους και βίαιους εξουσιαστές, αλλά κανείς δεν πείθεται ότι είχε πλήρη άγνοια των τεκταινομένων. Μήπως αυτό δεν είναι μια έμμεση παραδοχή ότι ο ίδιος είναι απλά μια μαριονέτα, η οποία κυβερνά μόνο και μόνο γιατί έχει το όνομα Μητσοτάκης; Κάτι λοιπόν από την εικόνα του πρέπει να θυσιάσει. Φυσικά με τίποτα δεν θα μπορούσε κάποιος να πιστέψει ότι κοιμόντουσαν σαν τα μοσχάρια στο μέγαρο Μαξίμου, σχετικά με την υπόθεση trafficking ανηλίκων, καθώς λίγους μήνες πριν το κόμμα της Ν.Δ. έβαζε λιτούς και δεμένους, φροντίζοντας να ξεμπλέξει τον πρώην βουλευτή Κέρκυρας Ν. Γεωργιάδη, που εμπλέκονταν σε μια παρόμοια υπόθεση διεθνούς κυκλώματος παιδεραστίας.

Ο Ν. Γεωργιάδης κατηγορήθηκε ότι συμμετείχε σε διεθνές κύκλωμα trafficking στη Μολδαβία τον Νοέμβρη του 2010, με θύματα ανηλίκους, ενόσω βρισκόταν σε αποστολή του ΟΗΕ εκεί. Σύμφωνα με την αναφορά των Μολδαβικών αρχών, «εντοπίστηκε στο αεροδρόμιο του Κισινάου ενώ προσπαθούσε να διαφύγει, αλλά την ίδια μέρα αφέρθηκε ελεύθερος, καθώς παρουσίασε το διπλωματικό του διαβατήριο, το οποίο του παρείχε διπλωματική ασυλία». Από τον Αύγουστο του 2011, οι δικαστικές αρχές της Μολδαβίας προσπαθούσαν να τον προσαγάγουν, αλλά η δικαστική συνδρομή που ζητήθηκε αναφορικά με την υπόθεσή του απέβη άκαρπη, καθώς παρουσιαζόντουσαν συνέχεια περιέργεια κολλημάτα. Αρχικά η δίωξή του σκόνταψε πάνω στην διπλωματική του ασυλία. Το υπουργείο Εξωτερικών απάντησε ότι η ασυλία αυτή δεν αίρεται απλά με ένα δικαστικό αίτημα. Η ασυλία του βέβαια έληγε μετά από ένα μήνα, αλλά η προσπάθεια δίωξης του σκόνταψε ξανά σε ένα περίεργο μικρό διαδικαστικό «λάθος». Η δίωξη Γεωργιάδη, αντί να ανασταλεί, έκλεισε από τις αρχές. Το αποτέλεσμα ήταν ότι δεν μπορούσε να ανοίξει ξανά χωρίς την προσκόμιση νέων αποδεικτικών στοιχείων. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την εξοικονόμηση ζωτικού χρόνου για την πλευρά Γεωργιάδη, καθώς το Ανώτατο δικαστήριο της Μολδαβίας θεώρησε ότι η υπόθεση είχε τελεσιδικήσει. Μία άλλη προσπάθεια ανασυρσης της δίωξης το 2012 είχε ως αποτέλεσμα την έντονη διαμαρτυρία του δικηγόρου του Γεωργιάδη στον εισαγγελέα, η οποία έφερε και αποτέλεσμα. Ο Ν. Γεωργιάδης μπορούσε να κοιμάται ήσυχος μέχρι και τον Γενάρη του 2016, όταν η δημοσιογραφική έρευνα του περιοδικού Hot Doc ενεργοποίησε τον αντεισαγγελέα εφετών για την άσκηση δίωξης στην Ελλάδα. Η υπόθεση είχε αρχειοθετηθεί ελλείψει στοιχείων, καθώς οι ανακριτικές Αρχές στην Ελλάδα δεν είχαν ζητήσει δικαστική συνδρομή από τη Μολδαβία

για τη δράση του Γεωργιάδη, και την αποστολή της εκεί δικογραφίας. Και πάλι η υπόθεση καθυστέρησε μέχρι και τον Φλεβάρη του 2018, όταν και έφτασε στο ακροατήριο. Πάλι αναβλήθηκε όμως, λόγω της έλλειψης βασικών μαρτύρων. Λίγο αργότερα η «περίεργη» τύχη του Ν. Γεωργιάδη αρχίζει να τον εγκαταλείπει, καθώς τον Φλεβάρη του 2019 η υπόθεση μπαίνει στην τελική ευθεία.

Βέβαια ο Ν. Γεωργιάδης δεν είναι κανένας τυχαίος στη Ν.Δ., και η δυσκολία παραπομπής του δεν μπορεί να ανάγεται μόνο σε συγκυρίες του παράγοντα «τύχη». Απόφοιτος του Κολεγίου Αθηνών όπως και ο Κ. Μητσοτάκης, διατηρούσε από μικρός φιλικές σχέσεις με τον πρωθυπουργό. Η ανέλιξή του στον κομματικό μηχανισμό εξελίχθηκε σταδιακά, μέχρι που κατάφερε να διοριστεί από τα κεντρικά (κάπως σαν τον Λιγνάδη στο Εθνικό Θέατρο) βουλευτής στην Κέρκυρα το 2004, ένα μέρος όπου δεν τον ήξερε άνθρωπος. Προφανώς έδωσε τα διαπιστευτήριά του και στη συνέχεια, καθώς βρέθηκε κεντρικός συντονιστής της εκστρατείας που ανέδειξε τον Κ. Μητσοτάκη σε πρόεδρο της Ν.Δ. το 2016. Πέρα από την παρουσία του πρώην αναπληρωτή εκπροσώπου τύπου της Ν.Δ., Κώστα Κυρανάκη, στη δίκη, ως βασικός μάρτυρας υπεράσπισης του παρουσιάστηκε η Α.Μ. Ασημακοπούλου, εν ενεργεία ευρωβουλευτής της Ν.Δ.

Η Α. Μ. Ασημακοπούλου (αν και είναι βαφτιστικά του τέως βασιλιά Κ. Γλίξμπουργκ, το Α.Μ. δεν σημαίνει Αυτού Μεγαλειότητος αλλά Άννα Μισέλ) δεν είναι και αυτή κάποια τυχαία. Βασικό στέλεχος του συστήματος Σαμαρά με τον οποίον την ενώνουν πολλά, προέρχεται από ένα πολύ συντηρητικό περιβάλλον που αντιπροσωπεύει αυτό που θα λέγαμε την «παραδοσιακή δεξιά την ορθόδοξη», τα απολιθώματα της εποχής της ΕΡΕ και του Αβέρωφ. Παρότι η κατηγορία που βάρυνε τον Ν. Γεωργιάδη για παιδεραστία ήταν πολύ καλά δεμένη με στοιχεία, δεν ιδρώσε καθόλου το αυτί της, καθώς στη δίκη του, ούσα μάρτυρας υπεράσπισης, τον χαρακτήρισε ως «ένα εξαιρετικά ηθικό στοιχείο το οποίο βρίσκεται στο εδώλιο, γιατί είναι μεγάλο όπλο και εργαλείο του Κ. Μητσοτάκη». Σημαντικό είναι να σημειωθεί ότι ο καταδικασθείς κατέδωσε στην απολογία του στα ίσια τον Κ. Μητσοτάκη, παραδεχόμενος ότι η συμβουλή που του δόθηκε ήταν να «κάτσει πίσω μέχρι να καταλαγιάσουν τα δημοσιεύματα, καθώς δεν υπήρχε περίπτωση να προσαχθεί».

Τελικά στις 26 Φλεβάρη 2019, το Γ' Τριμελές Πλημμελειοδικών Αθηνών τον έκρινε ένοχο χωρίς ελαφρυντικά κατά πλειοψηφία για «ασέλγεια σε ανηλίκους στη Μολδαβία άνω των 15 ετών επ' αμοιβή, κατά συνήθεια, και σε μία περίπτωση κατ' εξακολούθηση». Η τελική απόφαση του δικαστηρίου ήταν «συνολική ποινή φυλάκισης 28 μηνών με αναστολή, και χρηματική ποινή 20 χιλιάδων ευρώ», και η υπόσχεση του πρωθυπουργού αποδείχθηκε για ακόμη μια φορά συμβόλαιο. Γιατί παρότι καταδικάστηκε σε αυτή την αστεία ποινή, αναλογικά με τα εγκλήματα στα οποία εμπλεκόταν, η υπόθεσή του θεωρήθηκε παραγεγραμμένη, και η έδρα ανακοίνωσε την παύση της δίωξής του με το πέρας της δικαστικής διαδικασίας. Ποιος κακοήθης θα έσπευδε να προδικάσει ότι και στην υπόθεση Λιγνάδη πολλά περίεργα και θαυμαστά πρόκειται να προκύψουν;

✎ Anarres

Πηγές:

1. tvxs.gr
2. hot doc
3. kathimerini.gr
4. corfupress.com
5. naftemporiki.gr
6. efsyn.gr

■ Σημειώσεις για το ελληνικό #MeToo

I

Όταν η Σοφία Μπεκατώρου μίλησε δημόσια για τον βιασμό της από τον Αριστείδη Αδαμόπουλο, αντιπρόεδρο της Ελληνικής Ιστιοπλοϊκής Ομοσπονδίας, εκπρόσωπο της ιστιοπλοϊας στην Ελληνική Ολυμπιακή Επιτροπή και στέλεχος της Ν.Δ. στην Τ.Α. Ραφήνας και Πικερμίου, πυροδοτήθηκε μια αλυσιδωτή αντίδραση. Το πλήθος καταγγελιών που ακολούθησε –για σεξουαλικές παρενοχλήσεις, βιασμούς, επιθέσεις και άσκηση βίας σε διάφορες πτυχές της κοινωνικής ζωής, στον αθλητισμό, στις σχολές και την εκπαίδευση, στην πολιτική, στην τηλεόραση και το θέατρο– δημιουργεί μια ρωγμή, κάνοντας ρητά και ορατά όσα συνήθως συμβαίνουν αόρατα, πίσω από κλειστές πόρτες και παράθυρα· όσα έχουμε εκπαιδευτεί από την πατριαρχία να κάνουμε πως δεν βλέπουμε, πως δεν καταλάβαμε καλά. Γυναίκες, άνδρες και άλλα υποκείμενα που μιλούν δημόσια για τα τραυματικά βιώματά τους, φέρνουν στο φώς καταστάσεις και συμπεριφορές στο εύρος της κουλτούρας του βιασμού, που ουσιαστικά είναι πολύ κοινές μέσα στην πατριαρχική κανονικότητα. Οι μαρτυρίες των επιζώνων και των επιζώντων, λοιπόν, είναι σημαντικές όχι μόνο για την ενδυνάμωση όσων ατόμων είναι και τα ίδια επιζώντα, αλλά εξίσου ως εργαλεία αποδόμησης της κουλτούρας του βιασμού και της πατριαρχίας.

II

Μέσα από τις αφηγήσεις των ανθρώπων που επιβίωσαν γίνεται διακριτό ένα σχήμα σχέσεων εξουσίας που αποτελεί βασικό δομικό στοιχείο στο σύστημα της πατριαρχίας. Είτε πρόκειται για τον προπονητή/αθλητικό παράγοντα που βιάζει και εκβιάζει σε σιωπή τη νεαρή αθλήτρια, είτε για τον καθηγητή της σχολής και τις φοιτήτριες, είτε για τη διασημότητα και τις νέες ηθοποιούς, είτε για τον Λιγνάδη, το γενικό σχήμα περιλαμβάνει έναν άνδρα –λευκό και σις– προνομιούχο και εδραιωμένο στον εκάστοτε χώρο με μια θέση εξουσίας και κύρους, που ασκεί βία και εκμεταλλεύεται, εξαναγκάζοντας στη σιωπή ένα υφιστάμενό του άτομο, βρισκόμενο σε ευάλωτη και επισφαλή θέση. Ένα δεύτερο βασικό στοιχείο είναι η διάχυτη κουλτούρα της συγκάλυψης, το γεγονός ότι υπάρχει άμεσος κοινωνικός περίγυρος, μη εμπλεκόμενος, που υποψιάζεται, αντιλαμβάνεται ή μαθαίνει τι συμβαίνει, αλλά σιωπά, χωρίς να συγκαλύπτει συνειδητά. Αυτή είναι η κύρια σιωπή που κανονικοποιεί την έμφυλη βία σε όλες της τις διαστάσεις και όχι η σιωπή των επιζώντων. Ότι τα επιζώντα άτομα παίρνουν τα ίδια το βήμα και εξιστορούν τα βιώματά τους σε ρήξη με την κουλτούρα συγκάλυψης είναι αυτό που ριζοσπαστικοποιεί την ίδια τους την κίνηση σε μια κατεύθυνση χειραφέτησης.

III

Η ανάδειξη των αφηγήσεων επιζώντων μέσα από τα κυρίαρχα ΜΜΕ και τα social media, προσλαμβάνει τα χαρακτηριστικά που της δίνει αυτή η διαμεσολάβηση. Το θέμα ανοίγεται με όρους μαζικού θεάματος, τηλεθέας σε αριθμούς, με όρους που αισθητικοποιούν και μετατρέπουν τη βιωματική αφήγηση σε κάποιου είδους πιπεράτο νέο με γαργαλιστικές προσωπικές λεπτομέρειες. Ξεκινώντας από μια καθαρά «ανδρική» σκοπιά, τα βιώματα ως «γυναικεία» περνούν από έλεγχο αξιοπιστίας, τα επιζώντα άτομα κρίνονται για την καταλληλότητα των αντιδράσεών τους, τη χρονικότητα που επέλεξαν να μιλήσουν και τη διαδρομή του βίου τους. Φυλλάδες, βοθορόκানাλα και «κίτρινα» σάιτ –η πλειονότητα των οποίων βρίσκεται ψηλά

στη λίστα Πέτσα– δίνουν βήμα λόγου σε κακοποιητές και βιαστές, παρουσιάζοντας την ιστορία της υπερασπιστικής γραμμής στο δικαστήριο ως μια αφήγηση ισοδύναμη με των επιζώντων, ως μια εν δυνάμει αλήθεια. Η διαχείριση των δημοσιευμάτων και ο λόγος που αρθρώνεται αποπροσανατολίζει από το έμφυλο ζήτημα, σχετικοποιεί καταστάσεις και βιώματα, ξεπλένει την πατριαρχία, αναπαράγει την κουλτούρα του βιασμού, κανονικοποιεί την έμφυλη βία. Οι περιορισμοί και οι κίνδυνοι που ενυπάρχουν στο άνοιγμα των έμφυλων ζητημάτων με τα μέτρα και τα σταθμά της κυριαρχίας συμπυκνώνονται, όχι μόνο στο ξέπλυμα του Λοβέρδου και του εκάστοτε σεξιστή και μισογύνη, αλλά –ακόμα πιο προκλητικά– στο ότι την ίδια στιγμή που όλα τα κυρίαρχα μέσα κραυγάζουν υπέρ του #metoo, στέκονται ασχολίαστα δημοσιεύματα όπως η υπερασπιστική γραμμή του προφυλακισμένου προπονητή ιστιοπλοϊας-βιαστή που «ερωτεύτηκε την εντεκάχρονη επειδή ήταν λάγνα και σκόπευε να την παντρευτεί».

IV

Παρόλο που οι πατριαρχικές σχέσεις εξουσίας βρίσκονται παντού, δεδομένες κουλτούρες αποτελούν ιδιαίτερα γόνιμη ατμόσφαιρα για την κουλτούρα του βιασμού. Πρόκειται για τόπους που κυριαρχεί η μάτσο κουλτούρα, ο μισογυνισμός, η αυστηρή πειθαρχία και υπακοή, η ιεραρχία, ο милитаризм. Τέτοιοι τόποι είναι τα σώματα ασφαλείας και η Εκκλησία ή –για παράδειγμα– ο mainstream αθλητισμός όπου εξυψώνονται η αυστηρότητα, η πειθαρχία και ο υγιεινισμός, και ενυπάρχει μια λανθάνουσα милитаристική ατμόσφαιρα. Σε τέτοιους τόπους, ο σεξισμός, η βία και η κουλτούρα του βιασμού βρίσκονται πολύ συχνά κανονικοποιημένα πίσω από διάφορα προσχήματα, όπως η εντατική προπόνηση, ο έλεγχος της φυσικής κατάστασης ή απλά «οι απαιτήσεις του επαγγέλματος». Κάποια λιγότερα ή περισσότερα γραμμάρια βάρους, για παράδειγμα, μπορεί να γίνονται η πρόφαση για λεκτική κακοποίηση ή ο λόγος για τον οποίο θα πάρεις μία δουλειά ή όχι. Μέρος της βαθιάς πατριαρχικής κουλτούρας είναι εξίσου η παγιωμένη ιεραρχία, που μπορεί να εκφράζεται με τη μορφή της απόλυτης αυθεντίας σε έναν δεδομένο χώρο, ή του «ιερού τέρατος», μιας μορφής τόσο καθιερωμένης στο συμβολικό πάνθεον, που οποιαδήποτε προσπάθεια αποκαθίλωσης συναντά αντιστάσεις θεωρούμενη ως ασέβεια ή βεβήλωση. Αυτό περιλαμβάνει τον εδραιωμένο πατερναλισμό που είναι ευρέως διαδεδομένος στην κυρίαρχη πολιτική, την ακαδημία ή την τέχνη, συχνά θολώνοντας τα νερά με τη φιγούρα του «μέντορα» ή του «μεγάλου δασκάλου», μορφές επίσης μεταφυσικά εξυψωμένες.

V

Αυτοί οι τόποι δεν είναι ξέχωροι από την αναπαραγωγή του κεφαλαίου, αλλά λαμβάνουν μέρος στην οικονομία, την παραοικονομία, τη μαφία και εντός τους η έμφυλη εκμετάλλευση διαπλέκεται με την ταξική – όπως σε όλη την κοινωνία. Η κουλτούρα της πατριαρχίας και του βιασμού δεν βρίσκεται σε ένα συμβολικό επίπεδο, αλλά γειώνεται υλικά επάνω στα γυναικεία σώματα, στις θηλυκότητες, ακόμα και στις αρρενωπότητες που ξεφεύγουν από το κυρίαρχο μοντέλο. Αρθρώνονται με την οξεία εκμετάλλευση, την καταπίεση και τη βίαιη πειθαρχηση στις διάφορες πτυχές της κοινωνικής ζωής, στο σπίτι, την οικογένεια, τη δουλειά, τη βόλτα. Το άνοιγμα που έγινε στον δημόσιο λόγο βγάζει προς τα έξω συμβάντα εντός χώρων με ένα σχετικό στάτους, ενώ οι συνθήκες στις πιο υποτιμη-

μένες μορφές εργασίας παραμένουν αόρατες. Αν τα παιδιά της αστικής τάξης κινδυνεύουν στο Αρσάκειο, αν ακόμα και σχετικά προνομιούχα πρόσωπα υφίστανται έμφυλη βία, τότε η καφετέρια, η πιάτσα, το σούπερ μάρκετ, η βιομηχανία, το διπλανό διαμέρισμα, οι φυλακές, τα κέντρα κράτησης είναι μέρη ακόμα πιο σκοτεινά.

VI

Η υπόθεση του βιαστή Αδαμόπουλου –μολονότι η κίνηση της Σ. Μπεκατώρου άνοιξε όντως μια τομή– κουκουλώθηκε με συνοπτικές διαδικασίες. Ο Κούλης και η Ν.Δ. επιχειρήσαν να ξεπλυνθούν με δηλώσεις υποστήριξης και με τη σιωπηλή διαγραφή του βιαστή από την παράταξη, ενώ ο δρόμος της δικαιοσύνης οδήγησε σε θεσμικό αδιέξοδο, καθώς η υπόθεση είχε παραγραφεί. Αντίστοιχη διαχείριση επιχειρείται στην υπόθεση του Δημήτρη Λιγνάδη, όπου ο προστατευτικός κλοιός του βιαστή –που περιλαμβάνει από τον Κούλη και τη Μενδώνη μέχρι ποιος ξέρει ποιους– ζέχνει ύποπτα πολλές αναλογίες με το σκάνδαλο Επστάιν. Η εμπλοκή επιφανών και ισχυρών καθαρμάτων – που σε άλλες εποχές θα μπορούσε να ρίξει κυβερνήσεις– σε κυκλώματα σεξουαλικής εκμετάλλευσης και σε πράξεις σεξουαλικής βίας δεν αποτελεί κεραυνό εν αιθρία. Οι βιαστές δεν είναι «ράτσα» ειδική, αλλά άνδρες καθημερινοί· όμως ο πλούτος και η εξουσία κάνουν αυτή τη βία ακόμα πιο ασύμμετρη. Εξασφαλίζουν ότι σ' αυτή την κοινωνία, που είναι ταξική όσο και πατριαρχική, τα πλούσια καθάρματα θα έχουν πάντα την έννομη τάξη κι ένα ολόκληρο σύστημα με το μέρος τους, και την ασυλία να ασυδοτούν επάνω σε αόρατα, υποτιμημένα σώματα. Το σκάνδαλο Λιγνάδη με το κύκλωμα παιδοβιασμών είναι πιο δύσκολα διαχειρίσιμο για την κυβέρνηση, καθώς η φύση της παιδεραστίας μειώνει τα περιθώρια υπευθυνοποίησης των θυμάτων –κάτι διαδεδομένο στις περιπτώσεις βιασμών– μοιάζοντας πιο αποτρόπαια στα μάτια του μέσου νοικοκυραίου. Αυτό βέβαια δεν αποθαρρύνει τη στρατιά από έμμισθα παπαγαλάκια και τρολς του Κούλη, που επικαλούνται ακόμα και τη γονεϊκή ευθύνη της πλευράς των επιζώντων, φτάνοντας μέχρι την επίκληση του «εξοστρακιστή» Κούγια στα χαμηλότερα ένστικτα ομοφοβίας και μισογυνισμού της κοινωνίας. Από την άλλη μεριά, τα χαρακτηριστικά της υπόθεσης την κάνουν «κόκκινο πανί» για άλλα καθεστωτικά κομμάτια, που ενδιαφέρονται κυρίως να ασκήσουν αντιπολίτευση, και εξακολουθούν να βλέπουν το έμφυλο ζήτημα ομορποτιστικά και εργαλειακά.

VII

Με αυτές τις δύο κραυγαλέες υποθέσεις το εγχώριο #metoo μοιάζει να έκανε έναν σύντομο κύκλο και να οδηγείται σε μία –τουλάχιστον προσωρινή– άνω τελεία. Το πλάτος του ως τώρα περιλαμβάνει τόσο σκοπέλους και αδιέξοδα, όσο και πεδία αιχμών. Από τη μία, ως τέτοιου είδους φαινόμενο, περιορίστηκε σε social media και θεσμικές διαδικασίες, αλλά από την άλλη καμιά δεν μπορεί να αρνηθεί ότι –ακόμα κι έτσι– έδωσε ώθηση και κουράγιο, κι ίσως παρηγοριά, σε αρκετούς πραγματικούς ανθρώπους στην πραγματική ζωή. Και κάπου εδώ βρίσκεται ο ρόλος των κοινωνικών κινημάτων, στα οποία τα ζητήματα συλλογικοποιούνται, μέσα από τα οποία ακούγεται η φωνή αυτών που δεν έχουν, τα οποία μπορούν να αλλάζουν την κοινωνία από τα κάτω.

Νέα Πατριαρχικής Πραγματικότητας

Τουρκία:

η Μελέκ Ιπέκ βίωσε συστηματική συζυγική κακοποίηση για 12 χρόνια. Τη βραδιά της 7ης Γενάρη, ο άντρας της, τη βασάνισε μέχρι λιποθυμίας, τη βίασε αφήνοντας τη δεμένη και γυμνή μέχρι το πρωί, όπου προσπάθησε να τη σκοτώσει ή να επαναλάβει τα ίδια. Εκείνη τον πυροβόλησε, σκοτώνοντάς τον. Βρίσκεται προφυλακισμένη από τις 9/1. Αν αυτό συνέβαινε σε κάποια ταινία, η Μελέκ θα ήταν η κεντρική ηρωίδα με την οποία θα ταυτιζόταν το κοινό, παρακολουθώντας την με ανακούφιση στο τέλος να φεύγει από το σπίτι αγκαλιά με τις κόρες της με φόντο την αυγή. Στην πατριαρχική πραγματικότητα η Μελέκ –όπως η 23χρονη Π. Α. από την Κόρινθο– τιμωρείται παραδειγματικά γιατί αμύνθηκε, την ίδια στιγμή που στα ίδια δικαστήρια άλλες γυναίκες καλούνται να αποδείξουν ότι προσπάθησαν να

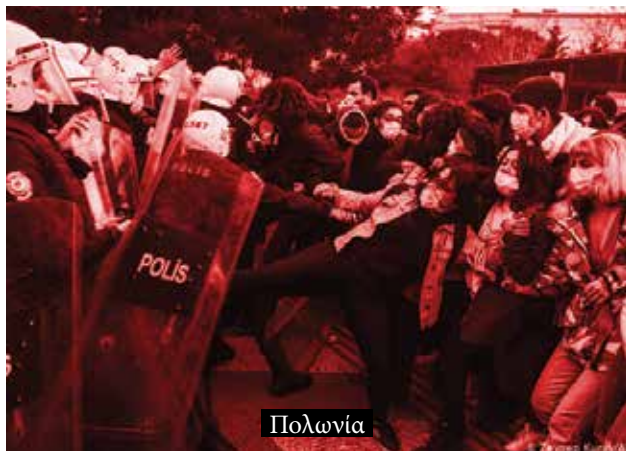
ζικές διαδηλώσεις και συγκρούσεις. Η εν λόγω απόφαση συνιστά καθολική απαγόρευση της έκτρωσης, εξαιρώντας μόνο περιπτώσεις αιμομιξίας, βιασμού ή κίνδυνου για τη ζωή, καταργώντας στην πράξη την αυτοδιάθεση του γυναικείου σώματος. Το φεμινιστικό κίνημα και συμμαχικά του κομμάτια οργισμένα ξαναβγαίνουν στους δρόμους, ενώ ο υπουργός υγείας «προειδοποιεί για αύξηση της διασποράς» προοιωνίζοντας την καταστολή. Το γυναικείο κίνημα και τα καταπιεσμένα υποκείμενα –σε αντιστοιχία με την Ελλάδα– έχουν απέναντί τους το βαθύ σκοτάδι της Εκκλησίας, μια ακροδεξιά κυβέρνηση που προωθεί το συντηρητισμό και την «επιστροφή στην παράδοση» και ένα κράτος που τείνει να εφαρμόζει όλο και περισσότερο το καθεστώς εξαίρεσης.

Υποστήριξης Διεμφυλικών.

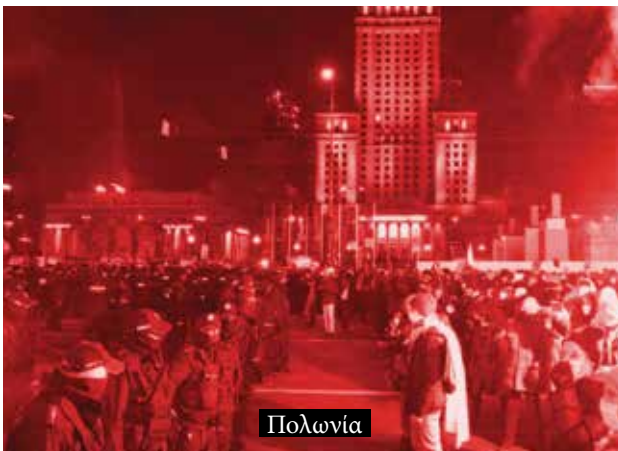
Η ανακοίνωση του ΣΥΔ: bit.ly/3j7dEQ3

Τουρκία:

Προφυλακίστηκαν και χαρακτηρίστηκαν «ανώμαλοι» 4 φοιτητές για την παρουσίαση έργου τέχνης με τη σημαία των ΛΟΑΤΚΙ δίπλα σε εικόνα της Kaaba σε παρέμβαση στο Πανεπιστήμιο του Bogazici. Η φοιτητική κοινότητα αντιστέκεται στον αυθαίρετο διορισμό πρύτανη από το κράτος, μια διαδικασία που έχει να συμβεί από το στρατιωτικό πραξικόπημα του '80 και υλοποιείται τώρα μέσω της συνταγματικής αναθεώρησης του 2018. Στις επόμενες κινητοποιήσεις, όπου –μεταξύ άλλων– ζητούσαν και την αποφυλάκιση των 4, δεκάδες φοιτη(ρι)ες συνελήφθησαν και χτυπήθηκαν.

Πολωνία

Πολωνία

Τουρκία

αντισταθούν στο βιασμό τους, ότι δεν «το ήθελαν». Γυναίκες και φεμινιστικές οργανώσεις στηρίζουν τη Μελέκ, ενώ από τις 11/1 έχει ξεκινήσει καμπάνια συλλογής υπογραφών, προκειμένου να αποφυλακιστεί.

Για την καμπάνια στήριξης της Μελέκ και τη μαρτυρία της: bit.ly/2NQdFML

Πολωνία:

Με αιφνιδιαστική απόφαση της κυβέρνησης και εν μέσω περιοριστικών μέτρων λόγω Covid-19 τέθηκε σε ισχύ στις 28/1 η απαγόρευση των εκτρώσεων. Το νομοσχέδιο που είχε εγκριθεί από το Συνταγματικό Δικαστήριο της χώρας είχε παγώσει τους προηγούμενους μήνες ύστερα από μα-

Ειρηνοδικείο Αθηνών:

Σε τρανσφοβική απόφαση του αρνήθηκε την προσαρμογή του επωνύμου τρανς άντρα στην ταυτότητα φύλου του, επικαλούμενο την अपρχαιωμένη και καταργηθείσα από τα διαγνωστικά εγχειρίδια «διαταραχή ταυτότητας φύλου». Η απόφαση αυτή αφήνει έρμαιο διακρίσεων τον τρανς άνδρα αναγκάζοντας τον να δίνει εξηγήσεις για την ταυτότητα του σε όποια περίπτωση χρειαστεί να επιδείξει ταυτοποιητικά έγγραφα, καταργεί το δικαίωμα προστασίας του ιατρικού απορρήτου, παθολογικοποιεί την τρανς ταυτότητα εν γένει και εγείρει το σοβαρό ερώτημα πώς «νομιμοποιείται» ένας νομικός θεσμός να κάνει ψυχιατρικές διαγνώσεις. Τον τρανς άνδρα στηρίζει το Σωματείο

Ευρωβουλή:

Στην ευρωβουλή ο Ζαγοράκης καταψήφισε την ανακήρυξη της Ε.Ε. σε ελεύθερη ζώνη για τα ΛΟΑΤΚΙ άτομα, ενώ έτερος ευρωβουλευτής της ΝΔ, ο Κυμπουρόπουλος, στήριξε ψήφισμα κατά της έκτρωσης. Οι επιλογές τους δείχνουν την πολιτική κατεύθυνση στην οποία κινείται το ελληνικό κράτος. Οι σαχλές δικαιολογίες που πρόβαλλαν, μόλις έγινε σαφές ότι δεν πέρασαν στα ψιλά, δείχνουν τη γενικευμένη προσπάθεια που γίνεται για την καλλιέργεια κατάλληλου υποστρώματος, ώστε να γίνουν κοινωνικά αποδεκτές τέτοιες πολιτικές.

Shosanna

επίδικο οι ανθρώπινες σχέσεις η (συν)επιμέλεια των παιδιών μας

Τους τελευταίους μήνες έχει έρθει ξανά στο προσκήνιο, όχι τυχαία εν μέσω πανδημίας, η συζήτηση για το νομοσχέδιο που αφορά στο ζήτημα της επιμέλειας των παιδιών χωρισμένων γονέων, νομοσχέδιο που προτείνεται να αναθεωρηθεί, σημαντικά, για πρώτη φορά μετά από το 1983. Μέχρι και σήμερα, έπειτα από ένα διαζύγιο, η επιμέλεια διαμοιράζεται είτε συναινετικά, είτε με δικαστική απόφαση σε περιπτώσεις αντιδικίας. Ο συγκεκριμένος νόμος επιχειρείται να τροποποιηθεί, καθώς η τωρινή κυβέρνηση και το Υπουργείο Δικαιοσύνης συνέστησε ειδική νομοπαρασκευαστική επιτροπή για την αναμόρφωση του οικογενειακού δικαίου, η οποία εισηγήθηκε ένα σχέδιο που προβλέπει την υποχρεωτική κοινή επιμέλεια του παιδιού από τους δυο γονείς, με δικαστική απόφαση, χωρίς να απαιτείται προηγουμένως η συμφωνία των γονέων.

Οι κύριες τροποποιήσεις που προτείνονται από το νομοσχέδιο αφορούν:

Τη νομοθετικά ορισμένη υποχρέωση του δικαστηρίου να προσεγγίζει, κατά κανόνα, μια κατεύθυνση προς την υποχρεωτική συνεπιμέλεια (οπότε και εναλλασσόμενη κατοικία) του παιδιού, παρά τα επιμέρους ζητήματα μεταξύ των γονέων. Ο νόμος θα εξαιρεί περιπτώσεις όπου ο ένας γονέας έχει καταδικαστεί για άσκηση ενδοοικογενειακής βίας.

Τον αυτόματο ορισμό του χρόνου μεταξύ του παιδιού και του γονέα που δεν ασκεί την επιμέλεια, στο 1/3 του χρόνου.

Τη δυνατότητα άσκησης της επιμέλειας από τον πατέρα για τα εκτός γάμου παιδιά, ενώ μέχρι πρότινος μπορούσε να ασκήσει μόνο περιορισμένη επικοινωνία.

Με αφορμή το μερικώς κοινοποιηθέν περιεχόμενο της νομοπαρασκευής για το εν λόγω νομοσχέδιο, προβληματιζόμαστε πάνω σε ζητήματα παρείσφρησης του αστικού δικαίου στις περίπλοκες – πάντοτε – ανθρώπινες σχέσεις, καθώς και διαχείρισης της – τόσα μεθοδικά οικοδομημένης - οικογενειακής δομής στην ελληνική πραγματικότητα.

Ενώσω διατυμπανίζεται από νομοθέτες και «ειδικούς» η προτεινόμενη τροποποίηση του οικογενειακού δικαίου, ως επιστέγασμα της ισότητας των φύλων, εγείρονται αυτομάτως τα ερωτήματα:

Πώς, δια μαγείας, θα γίνει η νομοθετημένη συνεπιμέλεια φορέας ισότητας, μέσα σε μια κοινωνία διαποτισμένη με πάσης φύσεως ανισότητες;

Πώς θα τεμαχιστεί η ζωή ενός παιδιού χωρίς να εξεταστεί ενδελεχώς το πρότερο περιβάλλον που το περιέβαλε, με τη βοήθεια των γονέων –ει δυνατόν, των ψυχοκοινωνικών δομών, των κατάλληλα καταρτισμένων κοινωνικών λειτουργών και φυσικά της συγγενικής κοινότητας που το πλαισιώνει;

Πώς αυτό το « συν- » ως πρόθεμα της επιμέλειας (δηλαδή, της φροντίδας, της διατροφής, της προστασίας και της τροφοδοσίας με κάθε λογής αξίες και ιδέες) του παιδιού, επιβάλλεται σε πρώην συν-τρόφους αν αυτοί δε συναινούν από κοινού σε αυτή τη συν-διαμόρφωση;

Πώς ένα υπερατομικό αστικό δίκαιο θα αντιμετωπίζει με τον ίδιο τρόπο την πολυπλοκότητα των ανθρωπίνων σχέσεων και δεσμών μεταξύ γονέων και των παιδιών, τον πλουραλισμό των προσωπικοτήτων, των αναγκών και των πολυποίκιλων τρόπων ζωής;

Ποιοι συμμετέχουν και ποιες απουσιάζουν από τη νομοπαρασκευαστική επιτροπή και ποια είναι η άποψη της κάθε πλευράς για τη δομή της οικογένειας και τη θέση της μητέρας-γυναίκας;

Πώς ακριβώς προστατεύεται ένα παιδί από ένα υπάρχον κακοποιητικό περιβάλλον; Πόσες είναι οι περιπτώσεις ενδοοικογενειακής βίας που καταγγέλλονται επισήμως και επιτυγχάνεται η καταδίκη της εκάστοτε κακοποιητικής φιγούρας;

ταξικές, έμφυλες και φυλετικές ανισότητες

Αναλογιζόμενες τις διάχυτες έμφυλες ανισότητες στην ελληνική πραγματικότητα και τον καταμερισμό των κοινωνικών ρόλων, αμφισβητούμε την υποτιθέμενη κατεύθυνση της νομοθεσίας προς την εξάλειψη των διακρίσεων. Το συγκεκριμένο νομοσχέδιο εντείνει τους έμφυλους διαχωρισμούς και τις ταξικές και κοινωνικές διακρίσεις, καθώς οι τροποποιήσεις δυσκολεύουν τον πιο οικονομικά αδύναμο από τους γονείς, η οποία είναι συνήθως η μητέρα, που βιώνει το έμφυλο χάσμα κοινωνικά και οικονομικά. Παραβλέπει την ισχύουσα πραγματικότητα κατά την οποία οι γυναίκες είναι πολύ συχνότερα υποαμοιβόμενες, άνεργες, δέχονται πολύ συχνότερα θέσεις εργασίας μερικής απασχόλησης και βρίσκονται σε οικονομική εξάρτηση από το σύζυγο, καταστάσεις που αφορούν μεγάλο ποσοστό -αν όχι την πλειοψηφία των διαζευγμένων γονέων. Ο νέος νόμος λειτουργεί με ταξικούς όρους και ευνοεί τον πιο οικονομικά εύρωστο. Παραδείγματος χάρη, σε περιπτώσεις έντονων αντιπαράθεσεων, πολλές φορές παρατηρείται πως λόγω μη οικονομικής ευχέρειας της μιας μεριάς, καθίσταται αδύνατο να υπάρξει διεκδίκηση από αυτήν. Ομοίως και σε περιπτώσεις με έναν γονέα Έλληνα και έναν άλλον από άλλη χώρα (και δη μετανάστρια).

Σε μια πραγματικότητα που δεν θα περιείχε τις διακρίσεις που αναφέρθηκαν, κι εφόσον η οικιακή εργασία κι ο χρόνος φροντίδας του παιδιού μοιραζόταν με φυσικό τρόπο ανάμεσα στους δύο γονείς, με το πηγαίο ενδιαφέρον και των δύο, τότε ίσως όντως το νομοσχέδιο να λειτουργούσε ευεργετικά. Οι μητέρες τότε, θα επωφελούνταν πράγματι ως προς τους χρόνους και τους τρόπους αυτοπραγμάτωσης και επαγγελματικών επιλογών. Παρατηρείται, τουναντίον, σε μεγάλο ποσοστό (με πολλές φυσικά εξαιρέσεις), οι πατεράδες να μην έχουν ενεργό συμμετοχή στην ανατροφή του παιδιού τους. Συχνά μάλιστα, μετά τη διάλυση της σχέσης, δεν διεκδικούν το δικαίωμα της επιμέλειας των παιδιών τους ή συστηματικά δεν ανταποκρίνονται στις βασικές υποχρεώσεις που αυτή περιλαμβάνει (πχ. διατροφή, επικοινωνία).

Ένας νόμος που υποχρεώνει σε συνεπιμέλεια ή σε 1/3 παρουσία και εκ περιτροπής διαμονή, δεν εξασφαλίζει σε κάθε μεμονωμένη περίπτωση, ούτε την ποιοτική επικοινωνία, ούτε ουσιαστική φροντίδα.

το συμφέρον του παιδιού

Οι τροποποιήσεις που επιχειρείται να εισαχθούν στο οικογενειακό δίκαιο, δε λειτουργούν παιδοκεντρικά, αφού καταρχήν δεν εξετάζουν την κάθε περίπτωση ξεχωριστά. Εφόσον εξαρχής ο προτεινόμενος νόμος υποχρεώνει τη δικάστρια να οδηγεί την απόφαση προς την υποχρεωτική συνεπιμέλεια, τότε θα οδηγεί και στην όξυνση ήδη προβληματικών περιπτώσεων. Τέτοιες περιπτώσεις έχουν να κάνουν είτε με γονείς που δεν έρχονται σε συμφωνία πάνω στα ζητήματα της επιμέλειας και της διατροφής, είτε με περιπτώσεις ενδοοικογενειακής βίας.

Όσον αφορά στις περιπτώσεις διαφωνίας των γονέων σχετικά με τα ζητήματα επιμέλειας του παιδιού και καθώς λείπει όλο το ενδιάμεσο κομμάτι για την εύρεση συναινετικών λύσεων, ο συγκεκριμένος νόμος δεν επαρκεί για να επιλύσει τις διαφωνίες, αλλά φαίνεται να τις εντείνει. Αντί να τοποθετείται ένα μαξιλάρι στις προσπάθειες των γονέων για την επίλυση πολύ απλών ζητημάτων της επιμέλειας του παιδιού, οι γονείς, με τα ελλιπή σχεσιακά εργαλεία, παρακινούνται να λύνουν τα ζητήματα μόνο δικαστικά. Με τις νέες τροποποιήσεις και μετά από έντονες πιέσεις των γονέων-παρόχων διατροφής, το ποσό που θα παρέχεται από κάθε γονέα δεν θα ορίζεται υποχρεωτικά. Ο προτεινόμενος νόμος, ορίζοντας τη συνεπιμέλεια του παιδιού σε γονείς που δεν παρέχουν καν διατροφή, (γεγονός που σχεδόν ποτέ δεν ελέγχεται) διευκολύνει την αποχή τους από αυτή κι έτσι θα συμβάλουν οικονομικά κατά βούληση. Το γεγονός αυτό ενέχει κινδύνους για το παιδί σε περιπτώσεις αμέλειας, εσκεμμένης ή μη. Έτσι, η προτεινόμενη νομοθεσία παραβλέπει γεγονότα που είναι πιθανόν να οδηγήσουν το παιδί σε συναισθηματική αστάθεια, προβλήματα βιοπορισμού ή και δυσκολίες προσαρμογής στο περιβάλλον του, καθώς μπορεί να γίνει κατ' επανάληψη το αντικείμενο διεκδίκησεων των δυο γονέων που θα έχουν ως αποτέλεσμα τις συχνές δικαστικές διαδικασίες.

συγκρουσιακά και κακοποιητικά περιβάλλοντα

Η αστοχία των προτεινόμενων τροποποιήσεων εντοπίζεται και σε ζητήματα άσκησης ενδοοικογενειακής βίας. Αρχικά, η ενδοοικογενειακή βία τις περισσότερες φορές δε γίνεται αντιληπτή ως βία, δεν καταγγέλλεται και δεν αρκεί για την καταδίκη του κακοποιητή. Άλλωστε η ενδοοικογενειακή βία δεν αφορά μόνο τη σωματική άσκησή της, αλλά και την ψυχολογική που κατά κύριο λόγο δεν αποδεικνύεται δικαστικά, καθώς δεν υπάρχουν ιατροδικαστικά στοιχεία. Η βία μπορεί να ασκείται με πολλά μέσα από οποιαδήποτε πλευρά.

Ενώ βρίσκεται σε ισχύ και υπογεγραμμένη από την Ελλάδα, η σύμβαση της Κωνσταντινούπολης για την πρόληψη και την καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών, τα ποσοστά γυναικοκτονιών και ενδοοικογενειακής βίας εναντίον γυναικών (και παιδιών) στην Ελλάδα παραμένουν στις υψηλότερες θέσεις στην Ευρώπη. Επομένως, κρίνεται άτοπη οποιαδήποτε προσπάθεια σύγκρισης με τα ισχύοντα οικογενειακά δίκαια άλλων ευρωπαϊκών χωρών. Δεν διακρίνεται μάλιστα κάποια πρόθεση, σε περιπτώσεις καταγγελιών –οι οποίες συχνά εκκρεμούν για χρόνια μέχρι να ξεταστούν- να διασφαλίζεται η αφαίρεση της επιμέλειας από τον κακοποιητή για προστασία του παιδιού και της μητέρας. Η απόφαση απόσυρσης από έναν κακοποιητικό γάμο δυσχεραίνεται αν συνυπολογιστεί η αναγκαιότητα δικαστική διεκδίκηση της αυτόνομης επιμέλειας ή η μετέπειτα υποχρεωτική επικοινωνία.

υποστήριξη και διαμεσολαβήσεις

Η τεκνοποίηση και η ανατροφή μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία, έχουν αποκοπεί ως δράσεις από την κοινότητα, κι έχουν συμπιεστεί στα στενά όρια της οικογένειας. Κάθε γονιός, καλείται να ανταποκριθεί στην εικόνα του άριστου γονιού, που εργάζεται πολλές ώρες για να εξασφαλίσει τα απαραίτητα, ενώ παράλληλα πασχίζει να προλάβει και οικιακές δουλειές και να χωρέσει ποιοτικό χρόνο με το παιδί του, μέσα σε μια ασφυκτική καθημερινότητα. Το μεγαλύτερο φορτίο το επωμίζεται η μητέρα, ξεκινώντας με την αναπαραγωγή, κι έκτοτε ακολουθεί αγώνας για να ανταποκριθεί.

Οι γονείς μέσα στις σχέσεις και πόσο μάλλον κατά τη διάλυσή τους, βρίσκονται συχνά χωρίς υποστήριξη. Οι ενδιάμεσοι κρατικοί, συχνά και ιδιωτικοί φορείς σε περιπτώσεις σύγκρουσης, συνήθως κατευθύνουν τις καταστάσεις διαποτισμένοι με το πνεύμα του νομοθέτη. Για να αποτρέψουν -πάση θυσία- τη διάλυση οικογενειών, προτρέπουν ακόμη και στη συντήρηση συγκρουσιακών σχέσεων, στην αναπαραγωγή έμφυλων διακρίσεων, χωρίς όμως να παρέχουν τα εργαλεία για την εξομάλυνση των διαφορών.

Διαμεσολαβητικό ρόλο προς το συμφέρον του παιδιού δεν έχουν μόνο κρατικοί φορείς, αλλά και το ευρύτερο περιβάλλον του ζευγαριού. Η συναίνεση στην επιμέλεια θα βοηθούσε να αντλείται και με τη βοήθεια συγγενών, φίλων, εκπαιδευτικών κλπ. Από τα παραπάνω φαίνεται πως τέτοια ζητήματα είναι πολύπλοκα και δεν χρήζουν απλά διαχειριστικής αντιμετώπισης. Τέτοια ζητήματα αντανακλούν τον εμποτισμό των κοινωνικών δομών και σχέσεων, στο παρόν κοινωνικοπολιτικό σύστημα, από έμφυλα στερεότυπα και ανισότητες τόσο βαθειά ριζωμένες, που στο σύνολό τους λειτουργούν προς τη διαιώνιση

ση αυτών των απόψεων, με αποτέλεσμα τελικά την αναπαραγωγή εξουσιαστικών και μη ισότιμων σχέσεων.

ποια είναι τα ιδεολογικά κίνητρα των τροποποιήσεων

Ας δούμε όμως ποια είναι τα κίνητρα των τροποποιήσεων και ποιοι είναι αυτοί οι σύλλογοι, κάτω από τις πιέσεις των οποίων κατατίθεται προς ψήφιση το εν λόγω νομοσχέδιο; Διαπλεκόμενοι σύλλογοι οι οποίοι κατακρίνουν την γέννηση ενός παιδιού εκτός γάμου, ως κάτι που εκφυλίζει το θεσμό της ελληνικής οικογένειας. Αποτελούν υποστηρικτές της τωρινής ακροδεξιάς κυβέρνησης και για αυτόν το λόγο οι πιέσεις τους εισακούγονται στις νομοπαρασκευαστικές επιτροπές. Ουσιαστικά, επιχειρούν να αναμορφώσουν το οικογενειακό δίκαιο προς ένα ετεροκανονικό, πατρογονικό και πιο κλειστό μοντέλο πυρηνικής οικογένειας, όχι απλά θέτοντας τον πατέρα σε μια θέση ισχύος και ελέγχου πάνω στη μητέρα, αλλά αποκλείοντας κάθε συζήτηση για κάθε άλλο μοντέλο οικογένειας. Επιδιώκουν μια δήθεν αναμόρφωση του οικογενειακού δικαίου, ενόσω απουσιάζει η ευελιξία ως προς τον ορισμό της οικογένειας και ως προς την προστασία ενός παιδιού.

προστασία του παιδιού

Οπότε, ο νόμος αδυνατεί να λειτουργήσει υπέρ των παιδιών που βρίσκονται εντός προβληματικών καταστάσεων, καθώς θέτει στενά όρια στην ήδη προβληματική επαφή των γονέων. Σε αυτές τις περιπτώσεις τα παιδιά μπορεί να χρησιμοποιηθούν εργαλειακά από τον έναν γονέα προς τον άλλο, προκαλώντας μεγάλη ανισορροπία στη ζωή τους. Διακρίνεται μια τάση διάπλωσης ζητημάτων εξάρτησης και περιορισμού των παιδιών στο σφιχτό εναγκαλισμό της προβληματικής πυρηνικής οικογένειας. Θεωρούμε πως για να επιτευχθεί η ολιστική ανάπτυξη του παιδιού, πρωτεύον είναι να οριστεί και να αναλυθεί η στάση των γονέων και οι συνθήκες της πρότερης ζωής τους με το παιδί.

συμπεριληπτική οικογένεια με παιδοκεντρική διάθεση

Οικογένεια δε συνιστούν μονάχα δύο ετερόφυλα άτομα που τεκνοποίησαν και μένουν στον ίδιο οίκο. Ας αναλογιστούμε μονογονείς, χήρες/ους, ομόφυλα ζευγάρια και θετούς γονείς. Απουσιάζει από το οικογενειακό δίκαιο η συμπερίληψη άλλων μοντέλων οικογενειών, όπως ομόφυλων, μεμονωμένων ατόμων ή διευρυνμένων οικογενειών, όπως και η συμπερίληψή τους στα θέματα τεκνοθεσίας, έχοντας πάντα ως πρώτο μέλημα το συμφέρον του παιδιού. Ας εξασφαλίσουμε σε κάθε παιδί, ανιδιοτελώς ως κοινότητα -και όχι αποδίδοντας υποχρεωτικές γονεϊκές ευθύνες- το ασφαλές, ήρεμο και με τα αναγκαία υλικά περιβάλλον που χρειάζεται.

Η συνεπιμέλεια δεν μπορεί να είναι υποχρεωτική, παρόλο που κατά περιπτώσεις μπορεί αυτή να είναι η βέλτιστη λύση. Η κάθε περίπτωση είναι ξεχωριστή και το συμφέρον του παιδιού, το επίκεντρο.

✍/ Έμφυλες αταξίες
Χανιά, Γενάρης 2021

Με αφορμή μια απεργία πείνας

-Οι νόμοι φτιάχνονται για τους κυρίαρχους από τους κυρίαρχους, και για τη διαχείριση των υποτελών τους

Δεν έχουμε αυταπάτες ότι οι νόμοι τους μας εξυπηρετούν. Ίσως αυτό που μας προσφέρουν είναι μια καλύτερη ποιότητα ζωής, αλλά και αυτό είναι ένα ελάχιστο προπύργιο για τις ζωές μας, που έχει προκύψει μέσα από την πάλη των τάξεων από θυσίες και διεκδικήσεις. Οι νόμοι, που ίσως να μας προστατεύουν, είναι μια υποχώρηση των κυρίαρχων σε ό,τι αφορά τους κυριαρχούμενους, που κερδήθηκε (ακόμα και με αίμα). Διαφορετικά η δράση τους πάνω μας θα ήταν ισοπεδωτική, μην έχετε αμφιβολία. Έτσι λοιπόν οι νόμοι φτιάχνονται με τέτοιο τρόπο ώστε να εξυπηρετούν τα συμφέροντά τους οι κυρίαρχοι, και ταυτόχρονα να ελαχιστοποιούν τις αντιδράσεις των υποτελών τους.

Ακόμα οι νόμοι πρέπει με κάποιον τρόπο να επιβάλλονται, δηλαδή να υπάρχει ένα κόστος για όσους παρεκκλίνουν από αυτούς. Ένα κύριο μέσο του κράτους που επιβάλλει τους νόμους είναι η αστυνομία, και κατά περίπτωση ο στρατός, δηλαδή τα σώματα με δικαίωμα έννομης βίας.

Αν λοιπόν οι νόμοι που το κράτος θεσπίζει δεν τηρούνται ούτε από αυτό το ίδιο, τότε φτάνουμε σε ένα οριακό σημείο όπου κυλάμε προς τον απόλυτο ολοκληρωτισμό, όπου πλέον το ένδυμα του νόμου έχει αφαιρεθεί, και παραμένει γυμνή η βία του κράτους που επιβάλλει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης χωρίς την δικαιολογία/κάλυψη των νόμων.

Ρυθμιστής της ζωής το κράτος και οι νόμοι του

Ο πολιτισμός και ο τρόπος με τον οποίο έχει εξελιχθεί (κυρίως σε ό,τι αφορά τη συγκρότηση σε κοινωνίες) έχει την αυταπάτη ότι έχει βρει μια συνταγή πιο ήπια για να επιλύει τις διαφορές των ανθρώπων. Μάλιστα φτάνει στο σημείο να λέει πως όλοι είμαστε ίσοι απέναντι στον νόμο. Ίσως η βία να μην είναι τόσο άμεση ή τόσο εμφανής σε σχέση με το παρελθόν (π.χ. δημόσια εκτέλεση), αλλά θεωρώ πως στο σήμερα είναι διάχυτη με αποτέλεσμα να είναι και λιγότερο αντιληπτή. Όμως το άθροισμά της είναι αντίστοιχο με εκείνο του παρελθόντος: ακόμα υπάρχουν επιβολές, εξόντωση, καταπίεση, πόλεμοι, θάνατος. Ίσως να μην είναι τόσο εμφανής (ειδικά στον δυτικό κόσμο) αλλά η βία υπάρχει, μια βία με ταξικό πρόσημο. Η βία των κυρίαρχων (ειδικά στον δυτικό κόσμο) πλέον είναι αργή, εξουθενωτική, μεθοδική, κρυμμένη και εκλεπτυσμένη, όμως είναι πάντα εκεί και ο στόχος της παραμένει η πειθάρχηση και υπακοή των μαζών.

Δύο σημειώσεις έχω εδώ: η πρώτη αφορά την υποτιθέμενη ισότητά μας (ισονομία) απέναντι στους νόμους. Ένα απλό (αλλά και λαϊκιστικό) παράδειγμα των καιρών μας έχει να κάνει με την επιβολή προστίμων ιδίων για όλους (π.χ. 300 ευρώ) άρα όλοι ίσοι απέναντι στους νόμους, σωστά; Λάθος, αφού η αντιστοιχία με τον μισθό θα έπρεπε να είναι το μέτρο, που θα τηρούσε την ισονομία [από τον καθένα ζητάμε σύμφωνα με τον πλούτο του, και στον καθένα δίνουμε ανάλογα με τη φτώχεια του, θα ήταν συνοπτικά μια ιδανική συνθήκη].

Η δεύτερη σημείωση αφορά την υποτιθέμενη ηπιότητα της τιμωρίας για την παρέκκλιση από τον νόμο: η απώλεια της ελευθερίας, η αργή βία, η εξόντωση των εργαζομένων, η καταστολή με νέες «έξυπνες» αστυνομικές ομάδες, οι βασανισμοί πίσω από κλει-

στές πόρτες, και, ίσως το αποκορύφωμα, οι πόλεμοι που μαίνονται στον αναπτυσσόμενο κόσμο (και όχι μόνο) που δεν υποτάσσεται στον φονταμενταλισμό της «ελευθέρως» αγοράς, όλα αυτά είναι βία. Η βία δεν άλλαξε, ο τρόπος της άλλαξε, έγινε πιο πονηρός, πιο στοχευμένος, πιο συγκαλυμμένος. Η βία απλώθηκε, αφού προσπαθούν να ελαχιστοποιήσουν τις αντιδράσεις μεγιστοποιώντας την επιβολή.

Η απεργία πείνας ως ένα οριακό σημείο

Δεν έχω καμία όρεξη να υποστηρίξω το κράτος και τους νόμους του, αλλά κατανοώ πως, σε περιπτώσεις, οι νόμοι του θεσμοθετούν τις νίκες της πάλης από τα κάτω. Είναι ένα ελάχιστο ανάχωμα στην εκμετάλλευση που μας επιβάλλουν, ταυτόχρονα όμως συγκαλύπτουν και νομιμοποιούν τα σχέδιά τους. Ακόμα, οι αντιφάσεις του κράτους δεν μπορούν να αναισχύονται να διαιωνίζονται χωρίς επιπτώσεις. Δηλαδή το να μην μεταφέρουν έναν κρατούμενο συμφωνά με δικό τους νόμο στον τόπο που προβλέπει ο νόμος τους, είναι μια αντίφαση που αποκαλύπτει την αλαζονεία της δύναμης που κατέχουν. Αν η ασυδοσία τους φτάνει στο σημείο να μην τηρούν τους νόμους τους, η επέκταση και γενίκευση του φαινομένου σίγουρα θα έχει τραγικές επιπτώσεις πάνω μας. Μοιάζει με ένα πείραμα σε σχέση με τα όριά μας. Για να μην μιλήσουμε με ένα μόνο παράδειγμα, τον τελευταίο καιρό η υποχώρησή των κατεκτημένων δικαιωμάτων μας έχει επιταχυνθεί. Δηλαδή με συγκαλύψη την πανδημία επεκτείνουν την επίθεσή τους στην τάξη μας. Δύναμη όμως δεν έχει μόνο το σύμπλεγμα κεφαλαίου-κράτους, έχουμε και εμείς.

Ένας κρατούμενος είναι δεσμευμένος από το κράτος χάνοντας την ελευθερία του, εμείς παλεύουμε να μην γίνει εντελώς αόρατος. Το ότι καταδικάστηκε για κάποιες πράξεις δεν σημαίνει πως τον υποβιβάζουμε σε κατώτερο άνθρωπο, οι «άνθρωποι» που κάνουν τέτοιους διαχωρισμούς είναι απλά, και ας μην μασάμε τα λόγια μας, Ναζί. Η απομάκρυνση των καταδικασμένων από το κοινωνικό σύνολο και το κρύψιμό τους πίσω από τοίχους δεν σημαίνει πως το κράτος μπορεί να έχει απεριόριστη εξουσία πάνω τους [για την ανισότητα της μεταχείρισης των κρατουμένων και του νομικού συστήματος όταν αυτοί περάσουν τον φράκτη αντιστοιχεί ολόκληρο διδακτορικό, αλλά ας αρκεστούμε στο ότι, Ναι, κοιτά και ιδεολογίες και ταξικές καταβολές].

Ένας κρατούμενος βρίσκεται σε μία κατάσταση αποκλεισμού, δεν διαθέτει άλλο τρόπο διεκδίκησης από το να κάνει την αυτοθυσία και να βάλει το σώμα του μπροστά: δεν μπορεί να κατεβεί στον δρόμο να διεκδικήσει (δημοκρατικό δικαίωμα), δεν μπορεί να συνδικαλιστεί, δεν μπορεί να ψηφίσει, να αποφασίσει για τη ζωή του σε μεγάλο βαθμό. Αυτά είναι κομμάτι της τιμωρίας που του επιβλήθηκε, όμως όταν αυτή την κατάσταση αποκλεισμού το κράτος την εκμεταλλεύεται και αυθαιρετεί πάνω του, πώς θα εκφράσει αυτή την αδικία πίσω από κλειστές πόρτες και ψηλούς τοίχους; Πώς θα εμφανιστεί αφού ουσιαστικά λίγο ή πολύ έχει καταδικαστεί να είναι αόρατος. Όταν τα νομικά περιθώρια εξαντληθούν, δεν έχει κανένα άλλο τρόπο να εκφράσει την αδικία που υφίσταται, παρά μόνο μέσω της απεργίας πείνας.

Το παμπόνηρο κράτος όμως έχει εφεύρει έναν τρόπο, την υποχρεωτική σίτιση, για να μπορεί να αποκλείσει τους κρατούμενους του και από αυτό το ύστατο μέσο διεκδίκησης. Όμως οι άνθρωποι του πολιτισμένου κόσμου που πιστεύουν στην αυτοδιάθεση των ανθρώπινων ζωών, και δεν θεωρούν πως οι καταδικασμένοι υποβιβάζονται σε όντα κατώτερα, αποφάσισαν να βάλουν έναν φραγμό σε αυτή την εφεύρεση.

Η διακήρυξη της Μάλτας [1] προφυλάσσει τους ανθρώπους από αυτό τον βασανισμό της αφαίρεσης της αυτοδιάθεσής τους. Ακόμα βάζει έναν φραγμό στη δημιουργία βασανιστών. Αυτοί που διακηρύττουν πως προφυλάσσουν την ανθρώπινη ζωή, ας το σκεφτόντουσαν πριν φτάσουμε σε οριακό σημείο, που αρχίζουν να σκέφτονται την υποχρεωτική σίτιση. Το ψέμα της διαφύλαξης της ζωής λέγεται μόνο και μόνο για να μπορούν να στερήσουν από έναν άνθρωπο το ύστατο μέσο διεκδίκησης του δικίου του, αφού έχει στερηθεί ή αποκλειστεί από όλα τα άλλα δικαιώματα διεκδίκησης.

Αντί επιλόγου

Αν το κράτος δεν μπορεί να κρατήσει την υπόσχεσή του να διαμεσολαβεί τις ανθρώπινες σχέσεις, αν δεν μπορεί να εφαρμόσει έστω και έναν υποτιθέμενο «πολιτισμένο» τρόπο επίλυσης των διαφορών μας ή τιμωρίας των παραβατών, έχουν πλέον εξευτελιστεί και οι τελευταίες δικαιολογίες για την ύπαρξή του. Μπορούμε να λύσουμε τα προβλήματά μας και χωρίς διαμεσολαβητές. Το κράτος μπορεί να μας αδειάσει τη γωνιά, και αποδεδειγμένα ξέρουμε να λύνουμε τα προβλήματά μας μόνοι μας, με επικοινωνία και οργάνωση στη βάση, εξυπηρετώντας επιτέλους τα συμφέροντα της τάξης μας. Αλλά αυτό φοβούνται,

ότι ίσως πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας.

Ας μας αδειάσουν τη γωνιά και οι εκμεταλλευτές βρικόλακες που, για να μας πίνουν το αίμα, χρειάζονται τη διαμεσολάβηση του κράτους, για να παράγει εκμεταλλευόμενους και να επιβάλει τις ορέξεις των κυρίαρχων πάνω μας. Μπορούμε και μόνοι μας να διαχειριστούμε τον πλούτο και τις δημιουργικές μας δυνάμεις – δεν τους χρειαζόμαστε.

Ήρθε η ώρα ακόμα και οι υποστηρικτές του κοινωνικού συμβολαίου να το πάρουν απόφαση, ότι το κράτος θέλει να υπερασπιστεί τις ζωές μας μόνο στον βαθμό που θα μπορούν οι υποστηρικτές του να μας εκμεταλλεύονται.

Το ήδη εξευτελισμένο νομικό σύστημα ξετελίζεται ακόμα πιο πολύ (ειδικά το τελευταίο διάστημα). Ο βασιλιάς, γυμνός πλέον, μας ραπίζει με το σκήπτρο του πιο χυδαία από ποτέ. Ένα ερώτημα που πλανιέται είναι πόσο θα αντέξουν οι εξευτελισμένες μάζες των εκμεταλλευόμενων, και να είστε σίγουροι πως αυτοί έχουν προετοιμαστεί για το ξέσπασμά μας. Εμείς πρέπει να ετοιμαστούμε τώρα! Να ετοιμαστούμε για να πάρουμε όλοι μαζί τις κραυγές μας και να τις κάνουμε τραγούδι.

✎ Τέρης Τρυπιτέρης

[1] <https://athens.indymedia.org/post/1610458/>

Παιδί, το περιβόλι μου που θα κληρονομήσεις,
όπως το βρεις κι' όπως το δεις να μη το παρατήσεις.

Σκάψε το ακόμα πιο βαθιά και φράξε το πιο στέρεα,
και πλούτισε τη χλώρη του και πλάτηνε τη γη του,
κι ακλάδευτο όπου μπλέκεται να το βεργολογήσεις,
και να του φέρεις το νερό το αγνό της βρυσομάνας.

Κι αν αγαπάς τ' ανθρώπινα κι' όσα άρρωστα δεν
είναι,
ρίξε αγιασμό και ξόρκισε τα ξωτικά, να φύγουν,
και τη ζωντάνια σπείρε του μ' όσα γερά, δροσάτα.

Γίνε οργοτόμος, φυτευτής, διαφεντευτής!..

Κι αν είναι
κ' έρθουνε χρόνια δίσεχτα, πέσουν καιροί ωργισμέ-
νοι,
κι όσα πουλιά μισέψουνε σκιασμένα, κι όσα δέντρα,
για τίποτ' άλλο δε φελάν παρά για μετερίζια,
μη φοβηθείς το χαλασμό!.. Φωτιά! Τσεκούρι! Τρά-
βα! ,
ξεσπέρμεψέ το , χέρσωσε το περιβόλι, κόφ' το,
και χτίσε κάστρο απάνω του και ταμπουρώσου
μέσα,
για πάλεμα, για μάτωμα, για την καινούργια γέννα,
π' όλο την περιμένουμε, κι όλο κινάει για νάρθη,
κι όλο συντρίμμι χάνεται στο περάσμα των κύ-
κλων!..

Κ.Παλαμιάς

Από την κατάληξη της «απολογίας»
του απεργού πείνας Δ. Κουφοντίνα

Εικόνα : “Storming Heaven”, έργο από τον ζωγράφο και
Street artist Sonke Wia, αφιερωμένο στον Δ. Κουφοντίνα

Ας απολογίσουμε τη θέση μας

Το πανωφόρι που προτείνουν οι υπέρκομψοι να μας φορεθεί αυτή τη σεζόν είναι στενό και χωρίς μανίκια. Σε αντίθεση με τους πραξικοπηματίες στρατιωτικούς που ήθελαν με ορθοπεδικές μεθόδους να βάλουν τη χώρα στο γύψο, γιατί θεωρούσαν ότι η «δημοκρατική ασυδοσία» είχε κακοφορμίσει το εθνικό ιδεώδες, σήμερα, τα golden boys της εξουσίας προτιμούν να το κάνουν με όρους «θεραπείας» του πνεύματος και των ιδεών. Ο ζουρλομανδύας που προσπαθούν να φορέσουν στο κοινωνικό σύνολο τείνει να γίνεται όλο και πιο σφιχτός, επ' ευκαιρίας της αντιμετώπισης του υγειονομικού κινδύνου της πανδημίας.

Με την έναρξη της διακυβέρνησης της ΝΔ δε χρειάστηκε να περάσει καιρός για να αντιληφθεί ο οποιοσδήποτε, πού κατευθύνονται τα πράγματα. Σε ανύποπτο χρόνο ο Μ. Βορίδης δήλωνε ότι στρατηγικός τους στόχος είναι να χτυπηθούν οι «ελαττωματικές» ιδέες της Αριστεράς, όπου υπάρχουν. Βέβαια στο δημόσιο πεδίο διαλόγου μπορείς να ακούσεις ότι αυτά είναι υπερβολές, «δεν έχουν κατέβει και τα τανκς στο δρόμο», και οι όποιες ακρότητες δικαιολογούνται στο όνομα του εκτάκτου της συνθήκης.

Θα έπρεπε αυτοί που τα λένε να θυμηθούν ότι το πραξικόπημα της επταετίας δεν οργανώθηκε σε μία μέρα, αλλά η περίοδος ανωμαλίας που το προετοίμασε κράτησε για μεγάλο χρονικό διάστημα μέχρι και την ενεργοποίηση του σχεδίου «Περικλής», για την αντιμετώπιση του «κομμουνιστικού κινδύνου», που έφερε και τα τανκς στο Σύνταγμα.

Πενήντα τρία χρόνια μετά από εκείνη τη μέρα, που όλοι ήξεραν αλλά δεν την περίμεναν, πολλά έχουν αλλάξει. Τα πραξικοπήματα τείνουν να γίνουν βελούδινα, διατηρώντας ένα κέλυφος δημοκρατίας σαν επικάλυμμα. Όπως είχε πει και ο Ουμπέρτο Έκο τριάντα χρόνια πριν, «Πα τα πραξικοπήματα δεν θα χρειάζονται τανκς. Αρκούν οι συσκευές τηλεόρασης». Αυτό βέβαια μέχρι πρότινος, γιατί τώρα ο πόλεμος χαρακωμάτων μεταφέρθηκε κυρίως στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και η τηλεόραση είναι μια περιοχή no man's land. Όχι με την έννοια της μη προσβάσιμης ζώνης, αλλά της χωματερής που υπήρχε μεταξύ των διαφόρων φέουδων. Δεν υπάρχει τίποτα ζωντανό για να δεις εκεί.

Μέσα σε όλα αυτά, γιατί μία απεργία πείνας πρέπει να μας αφορά;

Μέσα σε όλα αυτά, τις τελευταίες ημέρες βρισκόμαστε στο πιο κρίσιμο σημείο της απεργίας πείνας ενός ανθρώπου, που έχει καταδικαστεί για τη συμμετοχή του στην οργάνωση 17N. Είναι προφανές ότι αυτό το πεδίο είναι βολικό για παιχνίδια πολιτικής σπέκουλας και εντυπώσεων. Ο απεργός πείνας Δ. Κουφοντίνας τη στιγμή που γράφεται αυτό το άρθρο συνεχίζει την πολυήμερη απεργία πείνας με μοναδικό του αίτημα τη μεταγωγή του στις φυλακές που ορίζει ο νόμος που ψήφισε η ίδια αυτή κυβέρνηση.

Πέρα από την εκδικητική φωτογραφική διάταξη που νομοθετήθηκε ειδικά γι' αυτόν, ώστε να μεταχθεί τιμωρητικά -παρά την έλλειψη οποιουδήποτε παραπτώματος- από τις αγροτικές φυλακές της Κασσαβέτειας στις φυλακές του Δομοκού, τίθεται τεράστιο ζήτημα αναφορικά με το εάν οι νόμοι ισχύουν ακόμα και με ποιο τρόπο, στο ελληνικό δημοκρατικό καθεστώς το 2021. Πολλά στοιχεία δείχνουν πως όχι.

Κάποιοι δείκτες δείχνουν την κατρακύλα ξεκάθαρα

Κάποιοι δείκτες παρουσιάζουν στεγνά πού οδηγούνται πολιτικά και προσωπικά δικαιώματα στη Νέα ελληνική Δημοκρατία. Καταρχήν, τον Μάρτη του '21, η διεθνής δημοσιογραφική οργάνωση RSF, Ρεπόρτερ Χωρίς Σύνορα, κατέταξε την Ελλάδα στην 65η θέση, από τις 180 χώρες που μελετά, σχετικά με την ελευθερία της ενημέρωσης, τονίζοντας τον κίνδυνο περιορισμού της σε μια χώρα που επαίρεται ότι ανήκει στο σκληρό πυρήνα των κρατών της «δημοκρατικής δύσης». Η θέση της Ελλάδας σε αυτόν το δείκτη είχε ήδη πάρει για πολλά χρόνια την κατρακύλα από την έναρξη των μνημονίων και μετά, όντας πια τελευταία πριν τη Βουλγαρία και την Ορμπανική Ουγγαρία στην Ευρώπη. Οι τελευταίοι νόμοι Χρυσοχοϊδή για τους περιορισμούς των διαδηλώσεων έχουν μεταφραστεί και σε πολλαπλά κρούσματα ξυλοδαρμών φωτορεπόρτερ, που δεν πρέπει να αποθανατίζουν τις πράξεις της δημοκρατικής αστυνομίας μας. Ο γνωστός υπουργός θεώρησε ότι λύνει αυτά τα ζητήματα με την καθ' ύποδειξη τοποθέτηση των ανταποκριτών εκεί που θα ορίζει η ίδια η αστυνομία, κάτι που η οργάνωση RSF καυτηριάζει.

Ένας άλλος δείκτης που δείχνει ποιο είναι το μεγαλύτερο θύμα από τη «θεραπεία» για τις «προβληματικές ιδέες» της Αριστεράς, προέρχεται από ένα καθόλου αριστερό έντυπο, το Economist. Σύμφωνα με πρόσφατη μελέτη του, η Ελλάδα θεωρείται ελαττωματική δημοκρατία, ευρισκόμενη στην τελευταία θέση μεταξύ των 20 χωρών της Δυτικής Ευρώπης. Στις κατηγορίες όπως η λειτουργία της γενικής κυβέρνησης, η βαθμολογία της χώρας είναι κάτω του μέσου όρου, ενώ προβληματική θεωρείται και η πολιτική συμμετοχή. Σύμφωνα με το Economist, η βασική αιτία για την παγκόσμια καταβαράθρωση αυτού του

δείκτη είναι η πανδημία του κορωνοϊού.

Ο τρίτος δείκτης που σχετίζεται και συμπληρώνει το παζλ, αφορά μία έρευνα στο τέλος του Φλεβάρη του 2021 σχετικά με την αυστηρότητα των μέτρων για την αντιμετώπιση της πανδημίας. Σύμφωνα με έρευνα από ακαδημαϊκούς της Οξφόρδης, παρακολουθώντας τους βιώσιμους στόχους ανάπτυξης (SDG) του ΟΗΕ, η Ελλάδα -πριν καν το τρίτο αυστηρότερο lockdown- βρίσκεται δεύτερη παγκοσμίως σε αυστηρότητα των εφαρμοσμένων μέτρων, μετά τον Λίβανο και σε διπλάνες θέσεις με την Ερυθραία στην Αφρική, τη Βενεζουέλα, τη Ζιμπάμπουε και το Λεσότο. Παρ' όλα αυτά, τα κρούσματα πολλαπλασιάζονται και τώρα πια επίσημα, αρχές Μάρτη, η Αττική πορεύεται σε αχαρτογράφητα ύδατα χωρίς μία διαθέσιμη κλίνη ΜΕΘ για κρούσματα covid-19. Ταυτόχρονα τα παιχνίδια με τα εμβόλια συνεχίζονται, οι άριστοι νεοδημοκράτες προηγούνται ακόμα και από μων με αναπηρίες, παρά την απελπιστική κατάσταση με τα χιλιάδες καθημερινά κρούσματα. Η στρατηγική πάταξης της πανδημίας με αστυνομικά και προπαγανδιστικά μέσα, αποτυγχάνει παταγωδώς στην καταπολέμηση του covid-19, επιτυγχάνει, όμως, κάτι άλλο.

Θυμίζει κατά πολύ τη φίμωση σε ολοκληρωτικά καθεστώτα, θα 'λεγε κάποιος· διαφθορά με προκλητικά σκάνδαλα να πληθαίνουν, αλλά οι θεσμοί να σφυράνε αδιάφορα· ξύλο και αστυνομοκρατία παντού, στα πανεπιστήμια, στο δρόμο, στη δουλειά· ανεργία και πείνα που έρχεται στο αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα.

Το καθεστώς εξαίρεσης τελικά είναι για όλους

Η καταπάτηση δικαιωμάτων, που θεωρούνται κεκτημένα έστω και στην αμφίβολη δημοκρατία «από τα πάνω», δημιουργεί μια ακραία συνθήκη. Το πρόσωπο του Δ. Κουφοντίνα είναι σίγουρα βολικό για να πειραματιστούν χωρίς πολλές αντιδράσεις. Ο Δ. Κουφοντίνας είναι ο ιδανικός «εχθρός» για τον οποίο δε χρειάζεται να ισχύουν και πολλά δημοκρατικά δικαιώματα. Το σκεπτικό είναι ότι «εφόσον σκότωσε, αποστερείται παντός δικαιώματος». Αυτές οι απόψεις από ότι φαίνεται δεν εκπορεύονται πια μόνο από τα γνωστά υπόγεια της ακροδεξιάς, αλλά διαχέονται ευρύτερα στη βάση μίας υπό κατάρρευση κοινωνίας. Μίας κοινωνίας χρεοκοπημένης, καραντινιασμένης, εγκλεισμένης και εγκλωβισμένης όπου οι περισσότεροι έχουν φτάσει στα όριά τους μετά από ένα χρόνο χωρίς φως στο τούνελ.

Ζούμε σε περίοδο όπου η δικαιοσύνη χορεύει στο ρυθμό που παίζουν τα νταούλια της κυβέρνησης, όπου όποιος ξεφύγει από τη γραμμή, αποπέμπεται. Μια κοινωνία όπου η ενημέρωση, όταν δεν ποδηγετείται, καταστέλλεται, με χαρακτηριστικό παράδειγμα το οργανωμένο blackout στα social media με τις αναρτήσεις χρηστών αλλά και επαγγελματιών δημοσιογράφων να λογοκρίνονται και να κατεβαίνουν μαζικά από ένα κεντρικό μηχανισμό. Θυμίζει κατά πολύ τη φίμωση σε ολοκληρωτικά καθεστώτα, θα 'λεγε κάποιος· διαφθορά με προκλητικά σκάνδαλα να πληθαίνουν, αλλά οι θεσμοί να σφυράνε αδιάφορα· ξύλο και αστυνομοκρατία παντού, στα πανεπιστήμια, στο δρόμο, στη δουλειά· ανεργία και πείνα που έρχεται στο αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα.

Σίγουρα το δυστοπικό μέλλον, που μας κοιτάζει ζυγίζοντας μας, δεν πρόκειται να παμερίσει από μόνο του. Σε αυτή τη συνθήκη, λοιπόν, ο αγώνας ενός ανθρώπου που έχει καταδικαστεί και έχει εκτίσει είκοσι χρόνια ποινής για πολιτικών κινήτρων ανθρωποκτονίες, μπορεί από κάποιους να θεωρείται ότι δεν τους αφορά. Όμως στην πραγματικότητα μια ήττα του Δ. Κουφοντίνα θα είναι ήττα όλων, καθώς παραβιάζει μέχρι και τις ελάχιστες δικλείδες ασφαλείας μίας ελεύθερης κοινωνίας. Αυτή η κατά βούληση καταπάτηση του δικαίου και των θεσμικών κανόνων που διέπουν την απονομή δικαιοσύνης, σημαίνει ότι οποιοδήποτε κοινωνικό συμβόλαιο σχετικοποιείται στο όνομα ενός εξωτερικού κινδύνου ή εσωτερικού εχθρού. Ουσιαστικά το αποτέλεσμα της μεταχείρισης του Δ. Κουφοντίνα θα είναι η μετάβαση σε μια συνθήκη εξαίρεσης για τον οποιοδήποτε δε θα συμμορφώνεται «προς τας υποδείξεις», ή έχει το θράσος να εκφράζει δημόσια αιρετικές απόψεις, ή απλώς έχει ισχυρούς εχθρούς.

Ο Δ. Κουφοντίνας αυτή τη στιγμή βρίσκεται σε μία κατάσταση εξαίρεσης από το δίκαιο και τους νόμους, σε έναν τόπο που το ισχύον νομικό πλαίσιο δεν ισχύει. Η κατάσταση εξαίρεσης είναι με απλά λόγια, η αναστολή του «κανόνα» εκ μέρους της κυρίαρχης εξουσίας. Η ίδια η ύπαρξή της επιβεβαιώνει, όχι μόνο τον κανόνα, αλλά και το ότι ο κυ-

ρίαρχος, εκείνος που θέτει και αναστέλλει τον κανόνα, βρίσκεται στην πραγματικότητα πάνω και έξω από αυτόν. Το παράδοξο είναι ότι αυτό το καθεστώς δεν μπορεί να εφαρμοστεί σε μία και μοναδική περίπτωση, αλλά ταυτίζεται με το «καθεστώς εκτάκτου ανάγκης», το οποίο – σύμφωνα με τον Ιταλό φιλόσοφο Giorgio Agamben- διευρύνεται και μας περικλείει όλους. Ανεξάρτητα με το εάν κάποιος αποδοκιμάζει ή όχι τη δράση και τις πρακτικές της 17N, κάτι πρέπει να σκεφτούμε ψύχραιμα. Η απαγόρευση της κυκλοφορίας έγινε κανόνας για όλους, ο περιορισμός σπίτι- δουλειά το ίδιο, η απαγόρευση των διαδηλώσεων και του συνέρχεσθαι γίνεται πλέον απαγόρευση της κοινωνικής ζωής. Μέχρι πού φτάνει αυτό; Πού σταματάει ένα κράτος που έχει το ελεύθερο να δολοφονεί και να βασανίζει εκδικητικά στα φανερά;

Τα τελευταία γεγονότα μετά τη δολοφονική επίθεση εναντίον πολίτη στη Ν. Σμύρνη για οποία το κράτος και οι πολιτικοί προϊστάμενοι αρνούνται έκδηλα να αναλάβουν την ευθύνη που τους αναλογεί, καταδεικνύει ότι η στρατηγική της έντασης, όπως εφαρμόστηκε σε άλλες χώρες στο παρελθόν, είναι κεντρική γραμμή της κυβέρνησης Μητσο-

τάκη. Μαζί με την αστυνομοκρατία στα Πανεπιστήμια και τον κουτσαβακισμό αστυνομικών συμμοριών όπως η «ΔΡΑΣΗ», έχουν δημιουργήσει ένα εύφλεκτο μείγμα που με περισσή χαρά φαίνονται έτοιμοι να πυροδοτήσουν. Στόχος της επένδυσης στον τρόμο, να περισώσουν όσες ψήφους νοικοκυραίων μπορούν, επενδύοντας παραπάνω στο καθαρά ακροδεξιό κοινό και στα φασιστόμουντρα. Η θεσμική εκτροπή που δρομολογείται θα ενισχύσει τη νεοφιλελεύθερη επέλαση απειλώντας να ισοπεδώσει μία διαλυμένη κοινωνία. Όμως όταν έχουν μαζευτεί πολλά ξερά, δεν πετάς ούτε το αναμμένο σου τσιγάρο. Αυτό μόνο φτάνει.

anarres

Πηγές:

1. rsf.org/en/ranking
2. www.economist.com/graphic-detail/2021/02/02/global-democracy-has-a-very-bad-year
3. ourworldindata.org/covid-government-stringency-index

Μ.Μ.Ε.: Η προπαγάνδα απέναντι σε μια απεργία πείνας

Με το ξέσπασμα της πανδημίας και στον ελληνικό χώρο, αρχές 2020, το κράτος σε μια πρώτη του κίνηση αποφασίζει να ενισχύσει οικονομικά τα σώματα ασφαλείας –καταστολή– και τα κανάλια – προπαγάνδα. Πρόκειται για δύο πολύ βασικά στοιχεία για τη διατήρηση της εξουσίας τους όλα αυτά τα χρόνια, αλλά και τώρα απέναντι σ' αυτόν τον «αόρατο εχθρό». Η αστυνομία πιάνει δουλειά στους δρόμους, και τα κανάλια και λοιποί –ας τους πούμε– δημοσιογράφοι και αρθρογράφοι στις τηλεοράσεις, τις εφημερίδες και τις ηλεκτρονικές πλατφόρμες. Στο κείμενο αυτό θα εστιάσουμε στους δεύτερους και τον δικό τους ρόλο.

Στις 8 Γενάρη 2021, ο Δ. Κουφοντίνας ξεκινάει απεργία πείνας απ' τις φυλακές του Δομοκού, με αίτημα τη μεταγωγή του στις φυλακές Κορυδαλλού. Στις 22 Φλεβάρη, μετά από 46 μέρες απεργίας πείνας, ξεκινάει και απεργία δίψας, μίας και το αίτημά του από την πλευρά της κυβέρνησης βρίσκεται στα σκουπίδια από την πρώτη μέρα. Το κίνημα αλληλεγγύης απ' την πρώτη μέρα της απεργίας οργανώνεται και βγαίνει στο δρόμο κανονίζοντας συγκεντρώσεις και πορείες. Σε ένδειξη αλληλεγγύης στον πολιτικό κρατούμενο και απεργό πείνας-δίψας, οι καταδρομικές επιθέσεις σε κρατική περιουσία όλο και μεγαλώνουν και αναβαθμίζονται. Τα χρονικά περιθώρια στενεύουν. Πλέον, είναι δύσκολο να κάνει κάποιος τα στραβά μάτια και η προπαγανδιστική μηχανή πρέπει να πάρει μπρος και σε αυτό το θέμα. Τα καθεστωτικά κανάλια και εφημερίδες αρχίζουν να ασχολούνται με το θέμα της απεργίας, και το πλυντήριο ξεκινάει.

Στην τηλεόραση, οι ειδήσεις ανατρέχουν στο αρχείο είκοσι και παραπάνω χρόνων και μας δείχνουν εικόνες που έπαιξε η τηλεόραση τα χρόνια που ήταν εν ενεργεία η 17N, και τις επιθέσεις που είχαν πραγματοποιήσει. Η «αντικειμενική δημοσιογραφία» τους φτάνει μόνο στο να

αναφέρουν το όνομά του, και κατά τα άλλα δείχνουν ξεπερασμένες εικόνες και παρουσιάζουν το γεγονός με όση μονομέρεια μπορούν. Τα στυλό και τα πληκτρολόγια παίρνουν φωτιά δημοσιοποιώντας άρθρα χαρακτηρίζοντας τον Κουφοντίνα ως «τρομοκράτη», «δολοφόνο», «εγκληματία» κι άλλους τέτοιους χαρακτηρισμούς, αποπολιτικοποιώντας σε μια πρώτη φάση την αγωνιστική του δράση. Η εφημερίδα καθημερινή δεν δίστασε να βγάλει άρθρο στις 25/02 με τίτλο «Δημήτρης Κουφοντίνας: Τζιχάντ» συγκρίνοντας τη 17N με τους τζιχαντιστές.¹ Βλέπουμε δημοσιογράφους να προσπαθούν να προσωποποιήσουν τον αγώνα που δίνεται, και να έχουν εξαπολύσει έναν πόλεμο για να αμαυρώσουν κι άλλο το όνομα του κρατούμενου. Δίνουν ένα αφήγημα στο αίτημά του, σαν να ζητάει κάποιου είδους ειδική μεταχείριση. Διατυμπανίζουν απόψεις ότι αυτός ο «τρομοκράτης» και «εγκληματίας» δεν έχει το δικαίωμα να ζητάει πράγματα –με τον χαρακτηρισμό που του δίνουν δικαιολογούν και το γιατί– αλλά και εξωπραγματικές ατάκες όπως «από πού κι ως πού ένας κρατούμενος να διαλέγει τη φυλακή που θα πάει», υπονοώντας κιόλας ότι όλη η απεργία γίνεται γιατί ο Κουφοντίνας θέλει να πάει σε καλύτερη φυλακή από εκεί που τον πήγαν. Έχουν το θράσος να λένε δημόσια ότι οι γιατροί –αν χειροτερέψει η κατάσταση υγείας του– θα πρέπει να προχωρήσουν σε αναγκαστική σίτιση. Πρόσωπα της κυβέρνησης –αλλά όχι ο πρωθυπουργός– τολμούν να υιοθετούν μια θατσερική ρητορική, όπως ο Βορίδης που είπε ότι κανείς δεν του είπε να κάνει απεργία πείνας.² Ώρα με την ώρα η κατάσταση υγείας του απεργού επιδεινώνεται, και μέχρι την ώρα που γράφεται αυτό το άρθρο, η μόνη δήλωση από πλευράς Μητσοτάκη είναι ότι ο κρατούμενος αν ήθελε μπορούσε να καταφύγει στη δικαιοσύνη.

Στο σημείο αυτό, μάλλον θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε κάποια πράγματα. Όλα αυτά τα καθάρματα στην τηλεόραση, και οι αρθρογράφοι των «μεγάλων» εφημερίδων, ξέρουν πολύ καλά ότι ο απεργός πείνας και δίψας, σύμφωνα με τους νόμους του ίδιου του κράτους που υπηρετούν, καταδικάστηκε και φυλακίστηκε την προ-προηγούμενη δεκαετία με την κατηγορία της «εγκληματικής οργάνωσης». Να μας τον παρουσιάζουν τώρα ξανά ως «τρομοκράτη» καμία σχέση δεν έχει με το αίτημά του. Ξέρουν πολύ καλά τι σημαίνει να είσαι μέλος της Ε.Ε. που τόσα χρόνια εξυμνούν και τους κανόνες κράτους δικαίου. Ξέρουν πολύ καλά ότι σε ένα νεοφιλελεύθερο κράτος, που τα αφεντικά τους εδώ και χρόνια προσπαθούν να μας πλασάρουν, ακόμα και οι κρατούμενοι έχουν θεμελιωμένα δικαιώματα. Ξέρουν πολύ καλά ότι η αναγκαστική σίτιση στον απεργό πείνας αποτελεί βασανιστήριο. Όταν μπαίνουν, λοιπόν, στη διαδικασία να ισχυρίζονται δημόσια για το αν κά-

ποιος έχει ίσο δικαίωμα απέναντι στο νόμο –ανάλογα με την πολιτική του στάση, γιατί περί αυτού πρόκειται– σαν να διαλέγουν, ξέρουν πολύ καλά ότι πλέον το καθεστώς που προστατεύουν οδεύει προς τον αυταρχισμό. Ξέρουν επίσης, πολύ καλά ότι το αίτημα μεταγωγής του στον Κορυδαλλό είναι έννομο, παρ' όλο που σε όλη τους τη γελοία προσπάθεια να καλύψουν το γεγονός δεν αναφέρουν καν τον λόγο που γίνεται η απεργία πείνας και δίψας. Έχουν διαλέξει πολιτική πλευρά κι αυτό είναι συνειδητή τους επιλογή. Όσο για τις εξίσου γελοίες απόψεις περί ειδικής μεταχείρισης για να βρεθεί σε μια πιο άνετη φυλακή, εκτός του ότι από μόνες τους τέτοιες απόψεις θα έπρεπε να σε κάνουν να ντρέπεσαι να κοιτάξεις τον καθρέφτη, να θυμίσουμε ότι για τη 17N φτιάχτηκαν ειδικά κελιά στο υπόγειο των γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού, κι αυτό είναι το μέρος που ζητάει ο απεργός να επιστρέψει. Για τη δήλωση του Μητσοτάκη δεν χρειάζεται να αναφέρουμε κάτι εμείς, μιας και μια απάντηση κατά κάποιο τρόπο δόθηκε από τη δικηγόρο του Δ. Κουφοντίνα, και στη νομική γλώσσα, μιας και αυτή είναι η μόνη που φαίνεται να καταλαβαίνει.³

Δεν υπάρχει καμία αυταπάτη για το ποιος είναι ο ρόλος των Μ.Μ.Ε. μέσα σε μια κρατική κοινωνία. Η σχέση τους με την εκάστοτε εξουσία ήταν πάντοτε και θα παραμείνει μια σχέση αφεντικού-εργαζομένου. Το αφεντικό πληρώνει και ο εργαζόμενος δουλεύει για το αφεντικό. Οι ειδήσεις στα κανάλια, οι εφημερίδες και τα ειδησεογραφικά site θα συνεχίσουν να βαδίζουν χέρι-χέρι με την κυριαρχία, κι αυτό είναι κάτι που έχουν επιλέξει και που τους κάνει εχθρικούς απέναντι σε εμάς και τους δικούς μας αγώνες. Δεν χάφτουμε άλλο την προπαγάνδα τους. Είναι καιρός τα αφεντικά τους –το κράτος– να σταματήσουν να κρύβονται πίσω από τα δάχτυλό τους και να παραδεχθούν δημόσια, το κράτος το οποίο οραματίζονται και τα Μ.Μ.Ε. με τη σειρά τους να αναλάβουν τις ευθύνες τους. Εμείς ως αναρχικοί ποτέ δεν κρύψαμε ότι στόχος είναι η καταστροφή αυτού, η εξάλειψη κάθε μορφής εκμετάλλευσης, και η οργάνωση των ζώων μας σύμφωνα με τους κανόνες της αυτοοργάνωσης και της ισότητας. Είμαστε περήφανα γι' αυτό και δεν θα σταματήσουμε μέχρι να τα καταφέρουμε.

arjuna

[1] kathimerini.gr/opinion/561276769/dimitris-koyfontinas-tzichant/

[2] iefimerida.gr/politiki/boridis-koyfontina-apergia-peinas-kamia-eidiki-metaheirisi

[3] efsyn.gr/node/283520

Γεννήθηκα 17 Νοέμβρη

σημειολογική ανάλυση πάνω στη διαχείριση της απεργίας πείνας του Δημήτρη Κουφοντίνα

I

Η «Επαναστατική Οργάνωση 17 Νοέμβρη» ήταν πολιτική οργάνωση που έδρασε στην Ελλάδα από το 1975 ως το 2002. Με καταβολές από τον χώρο του μαρξισμού-λενινισμού και εθνικοαπελευθερωτικές αναφορές, στοχοποίησε μέσα από τις ενέργειές της τη «λούμπεν μεγαλοαστική τάξη (λματ)» της Ελλάδας και το πολιτικό προσωπικό της, όπως και τα πρόσωπα που εισήγαγαν και εξυπηρέτησαν τα συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων στη χώρα, κυρίως Αμερικάνους και Βρετανούς. Οι εκτελέσεις του αρχιβασανιστή της Χούντας Μάλλιου, εφοπλιστών και βιομήχανων, μεγάλων εκδοτών-δημοσιογράφων, πολιτικών προσώπων, έχαιραν κοινωνικής αποδοχής, που αντίστοιχα αποτύπωσαν την κοινωνική νομιμοποίηση της ένοπλης πολιτικής βίας. Αυτή η συνθήκη έθεσε την οργάνωση στο στόχαστρο των αντιτρομοκρατικών επιτελείων, όχι μόνο εντός των συνόρων, αλλά και διεθνώς. Έτσι, ο «αντιτρομοκρατικός» νόμος, που ενσωματώθηκε στο ελληνικό νομικό σύστημα μετά την επίθεση στους δίδυμους πύργους και τον παγκόσμιο «πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία», εγκαινιάστηκε με την ευκαιρία της «εξάρθρωσης» της 17N. Μάλιστα, η υπόθεση εκδικάστηκε στο εφετείο με τον «αντιτρομοκρατικό» νόμο, ενώ σε πρώτο βαθμό ο νόμος δεν υπήρχε. Μία νομική ακροβασία ώστε να απαντηθεί η ένοπλη επαναστατική αντίβια.

II

Ο Δημήτρης Κουφοντίνας είναι πολιτικός κρατούμενος για τη δράση του ως μέλος της 17N. Στο βιβλίο του «Γεννήθηκα 17 Νοέμβρη» περιγράφει την πολιτική του πορεία, τις ημερομηνίες που τον σημάδεψαν, τη συμμετοχή του στην οργάνωση, και τους λόγους που τον οδήγησαν να παραδοθεί στις 5 Σεπτεμβρίου 2002. Ο ίδιος –ευστοχά– έκρινε πως η επαναστατική αξιοπρέπεια και η ιστορία της οργάνωσης που έγινε κτήμα της «λαϊκής συνείδησης» και απολάμβανε τη «μόνιμη νομιμοποίηση» ήταν αυτά που διακυβεύονταν· και παραδόθηκε για να υπερασπιστεί αυτήν ακριβώς τη μνήμη.

III

Η αγωνιστική στάση του Δημήτρη Κουφοντίνα παραμένει ακέραια και εντός της φυλακής: Ούτε με δηλώσεις μετανοίας, όπως συνεχώς «ζητείται» η ιδεολογική αποκήρυξη της οργάνωσης και των δράσεών της, κυρίως από τα στελέχη της Δεξιάς – με ενεργή συμμετοχή σε αγώνες και με απεργίες πείνας για καλύτερες και πιο αξιοπρεπείς συνθήκες εγκλεισμού.

Στα υπόγεια των φυλακών Κορυδαλλού, χτίστηκαν ειδικές πτέρυγες για τους συλληφθέντες της Ε.Ο. 17N. Εκεί, ο Δημήτρης Κουφοντίνας πέρασε τα 16 από τα 18 χρόνια φυλάκισής του. Δύο χρόνια από αυτά σε απόλυτη απομόνωση, αλλά και χρόνια με συρματοπλέγμα στην οροφή του προαυλίου χώρου, που έκρυβε ακόμη και τον λιγοστό ουρανό. Ακόμη και αυτά, αφαιρέθηκαν μετά από απεργία πείνας.

IV

Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία πως το ελληνικό κράτος έχει ανοιχτούς λογαριασμούς με τον Κουφοντίνα. Η εκδικητικότητα στο πρόσωπό του κινείται σε δύο επίπε-

δα: Αφενός, στοχεύει τον αγωνιστή Δημήτρη Κουφοντίνα, με την ιστορία, τις μνήμες και τα βιώματα που φέρει, και τη στάση που επιμένει να διατηρεί. Αφετέρου στοχεύει τη σημειολογία των ενεργειών της 17N (που συμπυκνώνει ο Δημήτρης Κουφοντίνας) ως τον συμβολισμό που αναδεικνύει και αναδύεται από ακριβώς αυτήν την ιστορία, αυτά τα βιώματα, αυτές τις μνήμες, που έχουν «στοιχειώσει» μια μεγάλη περίοδο της επίσημης ελληνικής ιστορίας, και «απειλούν» να μολιάσουν τις μελλοντικές αντιστάσεις.

V

Στις 8 Ιανουαρίου 2021, ο Δημήτρης Κουφοντίνας ξεκίνησε απεργία πείνας με αίτημά του τη μεταγωγή στις φυλακές Κορυδαλλού. Είχε προηγηθεί η ψήφιση φωτογραφικής διάταξης, η οποία στην ουσία στερούσε από τον Κουφοντίνα τη δυνατότητα έκτισης ποινής σε αγροτικές φυλακές, και προέβλεπε την μεταφορά του από τις αγροτικές φυλακές Κασσαβέτειας Βόλου στις φυλακές Κορυδαλλού. Αντ' αυτού, με εντολή της αχυρανθρώπου του Υπουργείου «Προστασίας του Πολίτη» Σ. Νικολάου ως επικεφαλής της Κεντρικής Επιτροπής Μεταγωγών, πραγματοποιήθηκε αιφνιδιαστική επιχείρηση-απαγωγή, με αποτέλεσμα ο Κουφοντίνας να μεταχθεί στις φυλακές Δομοκού (υψίστης ασφαλείας) στις 21 Δεκέμβρη 2020, μακριά από οικεία πρόσωπα και συνηγόρους.

VI

Το μέσο της απεργίας πείνας αποτελεί την τελευταία επιλογή του κρατούμενου, που όντας σε καθεστώς αιχμαλωσίας, στερούμενος κάθε άλλη «ελευθερία», θέτει το ίδιο του σώμα ως ανάχωμα και ως πεδίο αγώνα. Η πίεση που ασκεί εντείνεται όσο η κατάσταση της υγείας του επιδεινώνεται. Μέσα από αυτή τη διαδικασία αντίστασης θέτει ένα ερώτημα προς την κοινωνία και «πετάει το μπαλάκι» της ευθύνης στους από πάνω.

VII

Η παράτυπη μεταγωγή του Δημήτρη Κουφοντίνα στον Δομοκό δεν είναι αποκλειστικό προϊόν της εκδικητικότητας στο πρόσωπό του. Το κράτος επιδιώκει να θάψει την επαναστατική πρακτική του παρελθόντος, και να αναδιατυπώσει με πομπώδη τρόπο την υπεροχή του στο παρόν· την ολοκληρωτική επικράτησή του απέναντι σε κάθε υπόνοια αντίστασης στο μέλλον. Μέσα σε μία μικρή παρατυπία στριμώνχονται «δυσανάλογα» μεγάλα διακυβεύματα. Διακυβεύματα που δεν θα εκτίθονταν τόσο ξεκάθαρα, αν ο Δημήτρης Κουφοντίνας δεν επέλεγε να προχωρήσει την απεργία πείνας ως το τέλος.

VIII

Η διαχείριση της απεργίας πείνας αντανakλά τη μετάβαση σε μια νέα εποχή. Το νομικό οπλοστάσιο, το μόνιμο lockdown της πολιτικής ανυπακοής, η διαχείριση των πληθυσμών, οι χιλιάδες προσλήψεις μπάτσων με την παράλληλη δημιουργία ειδικών σωμάτων, η επιτήρηση με διάφορα ψηφιακά μέσα, νέα όπλα των μπάτσων, έρχονται να διαχειριστούν με επιτυχία, ακόμη και τη δολοφονία απεργού πείνας. Η κάμψη του Δημήτρη Κουφοντίνα, η επίσημη και δηλωμένη επιθυμία των κυβερνώντων να οδηγηθεί στον θάνατο, επενδυμένη μάλιστα με ανυπόστα-

τη νομική επιχειρηματολογία, σηματοδοτεί το τέλος του σπουδαιότερου ζωντανού συμβόλου της μεταπολίτευσης. Σηματοδοτεί το βίαιο –από τα πάνω– κλείσιμο ενός πολυετούς κύκλου αγώνων και κοινωνικών αντιστάσεων με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του, και το πέρασμα στον ολοκληρωτικό εκσυγχρονισμό.

Η εποχή της αντιεξέγερσης περιλαμβάνει κρατικό αυταρχισμό, με όλο και περισσότερες λειτουργίες της καθημερινής ζωής να φιλτράρονται από τους μπάτσους, επίδειξη της ανωτερότητας και της ασυλίας των κυρίαρχων ως αναντίρρητο κανόνα, άκρατη επέλαση του κεφαλαίου στην κατεύθυνση της σάρωσης των εργατικών συμφερόντων. Είναι η ιστορική ευκαιρία ώστε οι κοινωνικοί συσχετισμοί δυνάμεων να μετατοπιστούν προς όφελος των κυρίαρχων κάθε είδους. Μόνο ως τραγική σύμπτωση μπορεί να ειπωθεί το γεγονός πως η απεργία πείνας, που έχει τέτοιο βάθος νοήματος, αλλά ακόμα και δημοκρατικές αναφορές, λαμβάνει χώρα την ίδια στιγμή που η αστυνομία μπαίνει στα πανεπιστήμια, που το ελληνικό κράτος συγκαλύπτει κακοποιητές προερχόμενους από τα σπλάχνα του, ενώ παράλληλα κάνει πρόβες για την απαγόρευση των διαδηλώσεων με πρόφαση τον κορωνοϊό.

IX

Σε αυτή την επιχείρηση, τα media παίζουν τον αναμενόμενο ρόλο τους, αυτόν της «δημοσιογραφικής» αλητείας. Πολιορκούν την κοινωνία με ψέματα, επισημαίνουν εμμονικά τη δράση του Δημήτρη Κουφοντίνα εστιάζοντας στις εκτελέσεις της 17N –μάλιστα αποπολιτικοποιώντας τις– ανεξαρτήτως που το αίτημα της απεργίας πείνας είναι εντελώς άσχετο και νομικά προβλεπόμενο. Λασπολογούν τον αγωνιστή, και διαχέουν σε αποπνικτικό βαθμό την κυβερνητική επιχειρηματολογία, νομιμοποιώντας από τη θέση τους το συμβόλαιο θανάτου με το όνομα του Δημήτρη Κουφοντίνα.

X

Αυτό που αποτέλεσε τομή για τα ελληνικά δεδομένα είναι το κύμα λογοκρισίας στα social media, που ήρθε να συμπληρώσει την κυρίαρχη κατευθυνόμενη πληροφόρηση, φιμώνοντας κάθε φωνή που άρθρωνε διαφορετικό λόγο για τον Δημήτρη Κουφοντίνα. Είναι σαφές πως εταιρίες όπως το Facebook ή το Twitter κάποια στιγμή θα προχωρούσαν σε τέτοιες ενέργειες – μην γελιομάστε, ιδιωτικά συμφέροντα εξυπηρετούν, όχι κάποιο αφηρημένο «γενικό καλό». Φρόντισαν ώστε να προληφθεί η διάχυση οποιασδήποτε αντιθετικής πληροφορίας, και να καταγραφεί εκ νέου μόνο η κρατική αφήγηση. Συγκεκριμένα, η εταιρία που επιλήφθηκε του θέματος, για λογαριασμό των κολοσσών της κοινωνικής δικτύωσης, είναι η παλιά μας γνώριμη για τις εργοδοτικές καφρίλες της, Teleperformance. Καθίσταται και αυτή συνένοχη, μεταξύ πολλών άλλων, για τον βασανισμό και την εξώθηση στον θάνατο του Δημήτρη Κουφοντίνα. Άλλωστε, σε άλλες χώρες, όταν τα πράγματα ήταν έκρυθμα, τα κράτη είχαν τη δυνατότητα να «ρίξουν» εντελώς τα social media.

XI

Ένα άλλο ζήτημα που αναδύεται είναι η κατάσταση εξάιρεσης που αντιμετωπίζει ο Δημήτρης Κουφοντίνας. Το γε-

γονός πως πεισματικά δεν ικανοποιείται το νόμιμο αίτημά του από τους φανατικούς «θιασώτες της δημοκρατίας» έρχεται να θυμίσει την αντιμετώπιση που επιφυλάσσεται για τις αντιστεκόμενες και τους αντιστεκόμενους. Ταυτόχρονα, αποτελεί την άλλη όψη του νομίσματος του καθεστώτος εξαίρεσης, με την κρατική αυθαιρεσία, όπως αποτυπώθηκε στα νομικά «παραπατήματα» του πρωθυπουργού κάνοντας μοτοκρός στην Πάρνηθα, και γλεντώντας στο τραπέζι στην Ικαρία. Βλέποντάς το βαθύτερα, όλα τα μέτρα «ανάσχεσης» του κορωνοϊού, τα συνεχιζόμενα αυστηρότερα lockdown, οι επιθέσεις μπάτσων σε όποιον ή όποια διαφωνεί μαζί τους είναι στοιχεία της έκφρασης της υπεροχής τους επάνω στους υποτελείς. Η υπέρβαση του δικού τους νομικού πολιτισμού δεν είναι το ζήτημα καθ' εαυτό (άλλωστε έτσι λειτουργεί η δημοκρατία!). Το ζητούμενο, για αυτή τη δράκα κατσαπλιάδων που είναι στα ηνία του ελληνικού κράτους, είναι να επιδείξει με πυγμή και θράσος αυτό ακριβώς που είναι: καλομαθημένοι αστοί που θα κάνουν ό,τι γουστάρουν, θα χρησιμοποιούν τη νομοθεσία όπως τους βολεύει, και θα επιβάλλουν αυτή τη συνθήκη ως κανονικότητα. Για να θυμούνται οι υποτελείς, όχι μόνο τους καθημερινούς εκβιασμούς και τις υποχωρήσεις που καλούνται να κάνουν, αλλά πως για τα επόμενα χρόνια ο βασικός όρος ζωής τους είναι η ίδια η υποτέλειά τους.

ΧΙΙ

Ο Δημήτρης Κουφοντίνας είχε προχωρήσει σε απεργία πείνας και τον Μάιο του 2019, διεκδικώντας τη συνέχιση των τακτικών αδειών εξόδου από τη φυλακή, που επίσης στερούταν λόγω της πολιτικής του ταυτότητας και στάσης, σε μια περίοδο που ακόμα στη διακυβέρνηση βρισκόταν ο ΣΥΡΙΖΑ. Η ομοιότητα εκείνης της απεργίας με

την τρέχουσα είναι η κρατική αδιαλλαξία. Είναι δεδομένο πως αυτοί που δράττονται την ευκαιρία να εξαπολύσουν τα πυρά τους από τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης, επειδή «κόπτονται» για την υγεία του απεργού πείνας, είναι οι ίδιοι που έχουν μεγάλο μερίδιο ευθύνης για τη δεινή θέση που βρίσκεται σήμερα ο Δημήτρης Κουφοντίνας – και το γνωρίζουν καλά, ξορκίζοντας το πολιτικό παρελθόν, παρόν και μέλλον του ίδιου. Το κίνημα αλληλεγγύης οφείλει να εγγράψει στη μνήμη του αυτά τα γεγονότα, και να διατηρήσει οξυμένα τα πολιτικά αισθητήριά του, ώστε ο αγώνας του να μην καρπωθεί από την «προοδευτική συμμαχία», μέσα σε αυτό το περιβάλλον κοινωνικής και πολιτικής πώλωσης. Όσο για τους ανθρωπιστές δημοκράτες της «αριστεράς», καλά θα κάνουν να κρατήσουν τις αποστάσεις τους.

ΧΙΙΙ

Ιδιαίτερη μνεία πρέπει να γίνει για το πολύμορφο κίνημα αλληλεγγύης που συσπειρώθηκε και δραστηριοποιήθηκε με αφορμή τον αγώνα του Δημήτρη Κουφοντίνα. Καταρχάς, στο εσωτερικό των ελληνικών συνόρων, παρά την απαγόρευση κυκλοφορίας, έχουν γίνει εκατοντάδες συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις και ενέργειες άμεσης δράσης. Σε πολλές περιπτώσεις ο επιβεβλημένος φόβος έσπασε, αναδεικνύοντας αφενός το δίκιο του απεργού πείνας και την πολιτική στήριξη στο πρόσωπό του, και αφετέρου το γεγονός πως ακόμα υπό αυτές τις συνθήκες ολοκληρωτικής διαχείρισης της πανδημίας, το κράτος δεν είναι άτρωτο, και επομένως δεν μπορεί να επιτηρεί και να επιβάλλεται παντού και πάντα. Η επιμονή των συντρόφων και συντροφισσών να καλούν πανελλαδικές ημέρες δράσεων αλληλεγγύης και να κατεβαίνουν σε πορείες στο κέντρο της Αθήνας, παρά τις απαγορεύσεις και τις αστυνομικές

επιθέσεις, έδωσε ώθηση σε χιλιάδες άτομα να κατέβουν στον δρόμο σε δεύτερο χρόνο.

Σε αυτό το δυστοπικό περιβάλλον, η επιλογή του κόσμου του αγώνα να επιμένει να αγωνίζεται συνολικά, να κατεβαίνει στον δρόμο για τον Δ. Κουφοντίνα, για το νομοσχέδιο που αφορά τα πανεπιστήμια, τα γεγονότα που διαδραματίζονται στον χώρο του θεάτρου –και όχι μόνο– συσπειρώνουν μία μαγιά κόσμου που αντιλαμβάνεται την κρίσιμη καμπή που διανύουμε και προετοιμάζεται να αντιπαρατεθεί –με τις δυνάμεις της– με το κρατικό οικοδόμημα.

Κινήσεις αλληλεγγύης έχουν πραγματοποιηθεί και στο εξωτερικό, με παρεμβάσεις και πορείες, καταλήψεις σε ελληνικά προξενεία, επιθέσεις στα αστυνομικά τμήματα κ.ά. Η αλληλεγγύη και η επαναστατική μνήμη δεν έχουν σύνορα...

ΧΙΥ

Μια αισιόδοξη νότα για κλείσιμο: Οι χιλιάδες κόσμου να διαδηλώνουν για διαδοχικές μέρες στην Αθήνα εν μέσω «αυστηρού lockdown» πίσω από το πανό «Γεννήθηκα 17 Νοέμβρη» στέκονται, διεκδικούν, αγωνίζονται, και συνθέτουν έναν πολύ ισχυρό συμβολισμό: Είναι το κομμάτι εκείνο που συνεχίζει να υφαίνει το νήμα των αντιστάσεων και της αγωνιστικής μνήμης, παρά την ολοκληρωτική στροφή του κράτους. Είναι το κομμάτι εκείνο που αποτελεί τη κοινωνική βάση του αντάρτικου, της χρησιμότητας της ένοπλης αντιβίας, της διατήρησης της επαναστατικής προοπτικής.

ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ 17 ΝΟΕΜΒΡΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ

■/ συντακτική ομάδα Αθήνας | εφημερίδα δρόμου Άπατρις

Συγκεντρωτικό ενεργειών άμεσης δράσης σε αλληλεγγύη με την απεργία πείνας του Δημήτρη Κουφοντίνα

28/12- Θεσσαλονίκη

Σπάστηκε η πρόσοψη και το ATM της τράπεζας Πειραιώς στην οδό Παπάφη στην Τούμπα

13/01 - Θεσσαλονίκη

Πραγματοποιήθηκε παρέμβαση με μπογιές και τρικάκια στο γραφείο του υπεύθυνου οργάνωσης της διοικούσας επιτροπής Νέας Δημοκρατίας στη Θεσσαλονίκη και αντιδημάρχου Περιβάλλοντος του δήμου, Σωκράτη Δημητριάδη.

κατάληψη Terra Incognita

14/01 - Θεσσαλονίκη

Σπάστηκε η πρόσοψη και το ATM της τράπεζας Πειραιώς στην οδό Λαγκαδά στη Σταυρούπολη

22/01 - Θεσσαλονίκη

Πραγματοποιήθηκε παρέμβαση με μπογιές και τρικάκια στο δικηγορικό γραφείο του μέλους της διοικούσας επιτροπής της Νέας Δημοκρατίας, Βάλλιας Καραμπατάκη, στην οδό Αριστοτέλους 11, στο κέντρο της Θεσσαλονίκης

κατάληψη Terra Incognita

26/01 - Θεσσαλονίκη

Πραγματοποιήθηκε παρέμβαση με χρώματα και τρικάκια στο γραφείο του βουλευτή της Νέας Δημοκρατίας στην Α' Θεσσαλονίκης, το οποίο στεγάζεται στην οδό Μοναστηρίου 49.

Ελευθεριακή Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης

29/01 - Αθήνα

«Επιλέξαμε να επιτεθούμε με μπογιές και σφυριά την Πέμπτη 28/1, προκαλώντας φθορές, στα κεντρικά γραφεία της Euronet στην Καλλιθέα, δίπλα ακριβώς από το κέντρο πολιτισμού, Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος».

Αναρχικοί-Αναρχικές

29/01 - Αθήνα

«Ως ελάχιστη ένδειξη αλληλεγγύης δράσαμε και επιτεθήκαμε σπάζοντας 1)Εθνική Τράπεζα Ελλάδος στην περιοχή του Φαλήρου 2)Τράπεζα Πειραιώς στη Νεάπολη 3)Τράπεζα Πειραιώς στη Βασιλίσσης Όλγας».

Προλεταριακή Οργή

29/01 - Θεσσαλονίκη

«Ως ένδειξη αλληλεγγύης στον αγωνιστή πολιτικό κρατούμενο Δημήτρη Κουφοντίνα, επιλέξαμε να σπάσουμε αυτή τη σιωπή, σπάζοντας την πρόσοψη της Εθνικής Σχολής Δικαστών Θεσσαλονίκης, θρυμματίζοντας τη “βιτρίνα” της “ανεξάρτητης” δικαιοσύνης».

Αναρχικές/-οι

29/01 - Βόλος

«Ανταποκρινόμενοι στο δεύτερο πανελλαδικό κάλεσμα αλληλεγγύης στον απεργό πείνας Δημήτρη Κουφοντίνα, επιτεθήκαμε με μπογιές και πετάξαμε τρικάκια στα κεντρικά γραφεία της Νέας Δημοκρατίας στο κέντρο του Βόλου».

Αντιεξουσιαστικός Νυχτερινός Πυρήνας

29/01 - Αθήνα

«Την Παρασκευή, 29 Ιανουαρίου, αναρτήσαμε πανό στα σίδερα του Χαλανδρίου και πετάξαμε μπογιές στο Ειρηνοδικείο λίγα στενά πιο πάνω».

30/01 - Θεσσαλονίκη

«Τοποθετήσαμε αυτοσχέδιους εμπρηστικούς μηχανισμούς και πυρπολήσαμε δύο βανάκια της Γενικής ταχυδρομικής

και την πρόσοψη της εταιρείας security Galaxy στην Πυλαία Θεσσαλονίκης».

Αναρχική ομάδα Τάσος Τούσης

01/02 - Αθήνα

Σπάστηκαν 3 τράπεζες: Eurobank - κάτω Πατήσια, Πειραιώς - Μεταμόρφωση, Eurobank - Ν. Ιωνία

Αλληλέγγυοι/ες

01/02 - Αθήνα

Πυρπολήθηκαν - 1 αυτοκίνητο της Φάσμα security στην οδό Αρχιμήδους στο Π.Φάληρο - 1 ATM της Eurobank στην οδό Αγ.Γλυκερίας στο Γαλάτσι - 1 ATM της τράπεζας Πειραιώς στην οδό Αχαρνών στα Πατήσια.

A

01/02 - Αθήνα

Πραγματοποιήθηκαν οι παρακάτω εμπρηστικές επιθέσεις: Στο Ίδρυμα Οικονομικών και Βιομηχανικών Ερευνών (IOBE) στο Κουκάκι, στην ΙΓ' ΔΟΥ στην περιοχή της Κυψέλης, στο σπίτι του στελέχους της Γενικής Γραμματείας Συντονισμού Κυβερνητικού Έργου της Ν.Δ., Στράτου Μαυροειδάκου, στο Ίλιον, σε όχημα μπάτσου στην περιοχή των Πετραλώνων.

*Πυρήνες Άμεσης Δράσης
Πυρήνας Επαναστατικής Αλληλεγγύης*

01/02 - Αθήνα

«Μόλις λίγα μέτρα κοντά από το Α.Τ Ακρόπολης σπάσαμε τα γραφεία της Ν.Δ. και πετάξαμε μπογιές στο εσωτερικό του, δίνοντας τρόπο και τόπο στην οργή που ολοένα μεγαλώνει».

νυχτερινό συνεργείο αλληλεγγύης

03/02 - Πάτρα

Κάηκε σταθμευμένο περιπολικό στην περιοχή της Άνω πόλης στο παλιό νοσοκομείο, ενώ το πλήρωμα του κοιμόταν εκεί γύρω όρθιο.

Αναρχικοί-αναρχικές

04/02 - Αθήνα

Τοποθέτηση εμπρηστικού μηχανισμό στα γραφεία της τ.ο. της Νέας Δημοκρατίας στην Ν. Χαλκηδόνα, στη διασταύρωση των οδών Σαλαμίνας και Δεκελείας.

«Νυχτοβάτες» για την αξιοπρέπεια και τη λευτεριά

04/02 - Αθήνα

Πραγματοποιήθηκε μαπαράζ σπασιματικών επιθέσεων σε 2 ATM στο Κουκάκι, 1 ATM στον Άγιο Παύλο, 1 Τράπεζα στα Πετράλωνα, 1 Τράπεζα στην Ευελπίδων, 1 ATM στη Συγγρού, 2 ATM στο Περιστέρι, 1 ATM στον Βύρωνα, 1 ΕΛΤΑ στον Άγιο Δημήτριο, γραφεία της Ν.Δ. στα Σεπόλια, και στο Δημαρχείο της Καισαριανής

A

04/02 - Θεσσαλονίκη

Τοποθετήθηκε εμπρηστικός μηχανισμός σε όχημα του διπλωματικού σώματος που υπάγεται στο γαλλικό προξενείο στην οδό Αγράφων στην άνω πόλη.

αναρχικοί/αναρχικές

05/02 - Αθήνα

«Επιλέξαμε να επιτεθούμε σε τρία υποκαταστήματα τραπεζών ως ένδειξη αλληλεγγύης στον απεργό πείνας Δημήτρη Κουφοντίνα: Εθνική τράπεζα στην Κυψέλη, Eurobank στους Αγίους Αναργύρους, Πειραιώς στο Νέο Ηράκλειο».

Αλληλέγγυες/οι

05/02 - Αθήνα

Τοποθετήθηκε εμπρηστικός μηχανισμός σε μία από τις εισόδους των δικαστηρίων της Ευελπίδων (συγκεκριμένα σε αυτή των δικηγόρων)

Πυρήνας αναρχικής επίθεσης

06/02 - Πάτρα

Πραγματοποιήσαμε επίθεση με μολότοφ στο ΕΦΚΑ, που υπάγεται στο Υπουργείο Κοινωνικής Ασφάλισης, στην Πάτρα, και τοποθετήσαμε γκαζάκια σε μαγαζί CBD-OIL γνωστού ασφαλίτη καγκουράκου της πόλης, στη συμβολή της Κανακάρη με την Αγίου Νικολάου, έναν δρόμο δίπλα δηλαδή στο αστυνομικό μέγαρο.

αναρχικοί και αναρχικές

07/02 - Θεσσαλονίκη

«Επιλέξαμε να επιτεθούμε στις τράπεζες Eurobank και Alpha Bank πάνω στην Ανδρέα Παπανδρέου στην περιοχή της Νεάπολης».

αναρχικοί/ές

07/02 - Λάρισα

Τοποθετήθηκαν δύο γκαζάκια στο υποκατάστημα της τράπεζας Πειραιώς στην Τρίγωνη πλατεία της Λάρισας, ως ένδειξη αλληλεγγύης στον επαναστάτη Δ. Κουφοντίνα.

A/A

07/02 - Αθήνα

Τοποθέτηση εμπρηστικών μηχανισμών στη Eurobank στους Αμπελόκηπους και στα γραφεία τεσσάρων φυλάδων του Ομίλου Εστία Επενδυτική: «Δημοκρατία», «Espresso», «Εστία» και «Ορθόδοξη Αλήθεια».

Νυχτερινοί περιπατητές

09/02 - Αθήνα

Επίθεση σε τρεις τράπεζες σπάζοντας: ATM της Εθνικής Τράπεζας στην πλατεία Βαρνάβα, στο Παγκράτι, ATM της τράπεζας Πειραιώς στην οδό Νικηφορίδη, στον Βύρωνα, την πρόσοψη της Τράπεζας Πειραιώς στη λεωφόρο Βουλιαγμένης, στον Άγιο Δημήτριο.

αναρχικοί/ες

11/02 - Θεσσαλονίκη

Εμπρησμός σε 2 οχήματα των ΕΛΤΑ κούριερ στην περιοχή της Τούμπας

Πυρήνας νυχτερινών ταραχών

12/02

Εμπρηστικές επιθέσεις: Στο σπίτι του απόστρατου αντιστράτηγου της Ελληνικής Αστυνομίας, Χρήστου Κονταρίδη, και στο σπίτι του ταξιαρχου της Ελληνικής Αστυνομίας, Μιχάλη Λαδομένου.

Πυρήνες Άμεσης Δράσης-Πυρήνας Αναρχικής Αντιβίας

13/02 - Αθήνα

Επίθεση σε 4 atm της τράπεζας Πειραιώς και της Εθνικής στην περιοχή της Πεύκης

Πυρήνας Αναρχικής Αντεπίθεσης

14/02

Τοποθέτηση εκρηκτικού μηχανισμού στην είσοδο της οικίας του εισαγγελέα Πουλιανίτη Απόστολου στην οδό Χείρωνος 5

σύντροφοι-ισσες

14/02 - Θεσσαλονίκη

Επίθεση με σφυριά, πέτρες και μπογιές στην κατοικία του εισαγγελέα Ευάγγελου Μιχαήλου στην οδό Λιθοξόου 1, στην Καλαμαριά, και στην κατοικία του αντεισαγγελέα Εφετών Χαράλαμπου Παπαγεωργίου στην οδό Τρικούπη 18, στην Τριανδρία.

*Σωματείο Ερασιτεχνών Σφυροκόπων και Μπογιατζίδων
Τομέας Άμεσων Επισκευών
Αναρχικός Πυρήνας Μπεν Μπαμπορθ*

15/02 - Αθήνα

Πυρπολήθηκε ιδιωτικό όχημα μπάτσου στα Πετράλωνα.

αναρχικοί/αναρχικές

16/02 - Αθήνα

«Εκμεταλλευόμενοι τη δυσκολία κίνησης των μπάτσων λόγω του χιονιού επιτεθήκαμε σε 2 τράπεζες στην οδό Γρ. Αυξεντίου στου Ζωγράφου σπάζοντας τα ΑΤΜ που βρίσκονται στην πρόσοψή τους».

18/02 - Κόρινθος

Τοποθετήθηκε εμπρηστικός μηχανισμός αποτελούμενος από γκαζάκια, στο πολιτικό γραφείο της βουλευτού της Ν.Δ. Μαριλένας Σούκουλη, που βρίσκεται στο κέντρο της πόλης της Κορίνθου, λίγα μέτρα μακριά απ' το μέρος που καθημερινά πίνουν τον καφέ τους τα κοπρόσκυλα της ομάδας «ΔΙΑΣ».

Αναρχικοί από τα κάτω

18/02 - Αθήνα

Εμπρηστική επίθεση σε κρατικό κτίριο του Δήμου Κηφισιάς όπου στεγάζεται και παράρτημα της Δημοτικής Αστυνομίας.

Εμπρηστές παντός καιρού

18/02 - Καβάλα

Εμπρηστική επίθεση στο δικαστικό μέγαρο Καβάλας με μικρής ισχύος αυτοσχέδιο εμπρηστικό μηχανισμό στην είσοδο των δικαστηρίων Καβάλας.

Επαναστατική περίπολος

19/02 - Αθήνα

Τοποθέτηση εμπρηστικού εκρηκτικού μηχανισμού στην εθνική τράπεζα στην πλατεία Αγίου Θωμά στο Γουδί.

Πυρήνας Επαναστατικής Αντικαταστολής

21/02 - Βόλος

Εμπρησμός δύο ΑΤΜ στο κέντρο του Βόλου.

Πρωτοβουλία "Gallardos"

22/02 - Αθήνα

Πραγματοποιήθηκε επίθεση στην είσοδο του Action24, και διασφαλίζοντας την σωματική ακεραιότητα των εργαζομένων, πετάχτηκαν πέτρες, μπουκάλια με χρώμα και τρικάκια.

Αναρχικές/οι

23/02 - Αθήνα

Πραγματοποιήθηκε μπαραζ επιθέσεων, σπάζοντας: Το Δημαρχείο της Νέας Ιωνίας, την πρόσοψη της Optima Bank στο Ψυχικό, την πρόσοψη τράπεζας στον Νέο Κόσμο,3 ΑΤΜ στα Πετράλωνα, 2 ΑΤΜ Εθνικής Τράπεζας στο Κερατσίνι, 1 ΑΤΜ Εθνικής Τράπεζας στον Άγιο Ελευθέριο, 1 ΑΤΜ Εθνικής Τράπεζας στο Παγκράτι, 1 ΑΤΜ Εθνικής Τράπεζας στου Ζωγράφου, 1 ΑΤΜ Εθνικής Τράπεζας στο Περιστέρι, 1 ΑΤΜ Παγκρήτίας Τράπεζας στο Περιστέρι, 1 ΑΤΜ σε ΕΛΤΑ στο Περιστέρι, 2 ΑΤΜ Εθνικής Τράπεζας.

αλληλέγγυοι/ες

23/02 - Αθήνα

Εμπρηστικές επιθέσεις: Στην οικία του Πάννη Κατσιαμάκα, προέδρου της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Αξιοματικών Αθηνών (ΠΟΑΞΙΑ) και απόστρατου αντιστράτηγου της ΕΛ.ΑΣ, στον Βύρωνα , στην οικία και το όχημα της Κατερίνας Μαγγά, αρχιφύλακα του Αστυνομικού Τμήματος Πατησίων, στα Άνω Πατήσια.

*Πυρήνες Άμεσης Δράσης
Πυρήνας Αναρχικής Αντιβίας*

24/02 - Ιωάννινα

«Επιτεθήκαμε στα γραφεία του υφυπουργού περιβάλλοντος Γ. Αμυρά, στο κέντρο της αστυνομοκρατούμενης πόλης, εν μέσω απαγόρευσης κυκλοφορίας. Τα συγκεκριμένα γραφεία βρίσκονται επί της οδού Δωδώνης 5, κυριολεκτικά 50 μέτρα από το δικαστικό μέγαρο. Επιλέξαμε την συγκεκριμένη ημερομηνία, σκοπεύοντας να στείλουμε ένα μήνυμα οργής, πέραν της κεντρικής εξουσίας και στον ίδιο τον υφυπουργό δημόσιας τάξης Λ. Οικονόμου, ο οποίος διετέλεσε αρχηγός της ΕΛ.ΑΣ. το 2002 (στη διάρ-

κεια των συλλήψεων των μελών της επαναστατικής οργάνωσης 17Ν) και βρισκόταν την ίδια μέρα στην πόλη μας».

Αναρχικές/οι

25/02 - Αθήνα

Τοποθέτηση εμπρηστικού μηχανισμού σε ΑΤΜ της Eurobank στην οδό Εθνικής Αντιστάσεως στην Ελευσίνα.

*Πυρήνας Επίθεσης για την Αλληλεγγύη
στον Δ. Κουφοντίνα*

26/02 - Ηράκλειο

Επίθεση στο πολιτικό γραφείο του βουλευτή της Ν.Δ. και Υφυπουργού Αθλητισμού, Λ. Αυγενάκη, στο Ηράκλειο Κρήτης.

Α

26/02 - Αθήνα

Σπασιματικές σε δυο ΑΤΜ της τράπεζας AlphaBank και την υπηρεσία Δόμησης του Δήμου Ελευσίνας. Ενώ πετάχτηκαν μπογιές στην είσοδο των γραφείων της Νέας Δημοκρατίας.

Αλληλέγγυοι/ες στον Δ.Κ.

26/02 - Θεσσαλονίκη

«Θέλοντας να δείξουμε πως θα στοχοποιήσουμε κάθε υπεύθυνο για την κατάσταση του απεργού επιλέξαμε να επιτεθούμε: Στην εταιρεία EVERLAST που είναι βρετανικών συμφερόντων και βρίσκεται στην οδό Κ. Καραμανλή, σπάζοντας τις βιτρίνες της και πετώντας μπογιές, και στην αντιπροσωπεία αυτοκινήτων Ford, αμερικάνικων συμφερόντων, που βρίσκεται στην περιοχή του Φοίνικα, πετώντας γυάλινα μπουκάλια με κόκκινη μπογιά πάνω στο ολοκαίνουριο εμπόρευσμά της».

Νυχτερινή ομάδα: Carlo Giuliani

27/02 - Θεσσαλονίκη

«Επιλέξαμε να τοποθετήσουμε εμπρηστικό μηχανισμό σε προσωπικό όχημα στρατιωτικού που βρισκόταν στο κέντρο της Θεσσαλονίκης».

Αναρχοκομμουνιστική αντιμιλιταριστική πρωτοβουλία

27/02 - Αθήνα

Επίθεση σπάζοντας τις προσόψεις στα εξής καταστήματα στην οδό Ελ. Βενιζέλου: Adidas, Athlete's Foot, Βιοϊατρική, Eurobank, Factory Outlet, Funky Buddha, Intersport.

α

27/02 - Αθήνα: Πυρπολήθηκαν 2 οχήματα του Κ. Μπογδάνου
«Στόχος της ενέργειας, και μόνο, ήταν τα δύο αυτοκίνητα που του ανήκουν, και όχι βέβαια η οικογενειακή του εστία. Άλλωστε το ήθος αυτών που εισβάλλουν σε σπίτια είναι γνωστό στο πανελλήνιο, όπως στην περίπτωση Ινδαρέ στο Κουκάκι. Αν θέλαμε να χτυπήσουμε την οικία, θα ήταν αρκετά εύκολο για μας. Όμως παράπλευρες απώλειες, στη δική μας λογική δεν υφίστανται. Γι' αυτό και οι μηχανισμοί που τοποθετήσαμε ήταν μικρής δυναμικής, για να μην κινδυνέψει κάποιος περαστικός ή γείτονας, αν και έτσι και αλλιώς είχαμε διασφαλίσει πως δεν θα συνέβαινε αυτό. Τέλος, μόνο γέλια προκάλεσε η δήλωσή του περί μικρού σπιτιού και όχι βίλας κ.λπ. Η μεζονέτα του στην οδό Ηούς στο 12, λίγο πιο πέρα απ' την πλατεία Κεφαλαρίου στην Κηφισιά, σίγουρα δεν συγκρίνεται με σπίτια σαν τα δικά στο Γκάζι, τα δώματα στην Καλλιθέα, ή τα ανήλιαγα υπόγεια στον σταθμό Λαρίσης».

Ομάδα Επαναστατικής Ρήξης

27/02 - Κομοτηνή

Πυρπολήθηκαν 2 ΑΤΜ (ένα της τράπεζας Πειραιώς και ένα της Εθνικής) σε κεντρικό σημείο της πόλης με αποτέλεσμα να καταστραφούν ολοσχερώς.

Φράξια Εμπρηστών Commando Mauricio Morales

28/02

«Επιλέξαμε να ρίξουμε την επίσημη ιστοσελίδα της Νέας Δημοκρατίας στις 28/2 και ώρα 16:00, ενώ η πρόσβαση στη σελίδα δεν έχει ακόμα αποκατασταθεί».

Αναρχικοί/ες χάκερς

28/02 - Αθήνα

«Σπάσαμε τις κάμερες, την πρόσοψη και τα atm: Στην τράπεζα Eurobank επί της οδού Βασιλίσσης Σοφίας, στην Εθνική τράπεζα επί της οδού Βασιλίσσης Σοφίας, στην πολυεθνική τράπεζα HSBC επί της λεωφόρου Κηφισίας».

αλληλέγγυες/αλληλέγγυοι

02/03 - Βόλος

«Πραγματοποιήσαμε ως ελάχιστη ένδειξη αλληλεγγύης, εμπρηστική επίθεση με βόμβες μολότοφ στο φυλάκιο της πύλης των φυλακών Βόλου».

ομάδα κρούσης Βασίλης Μάγγος

02/03 - Αθήνα

Επίθεση με μπογιές στο μουσείο Γουλανδρή στο Παγκράτι

Αλληλέγγυες-οι

02/03 - Αθήνα

Εμπρηστική επίθεση στο δημαρχείο Μοσχάτου

Αναρχικοί/ες

28/02 ως 03/03 - Θεσσαλονίκη: 3ήμερο εμπρηστικό μπαραζ σε πολιτικούς, δικαστικούς και στρατιωτικούς στόχους

«28 Φλεβάρη επιτεθήκαμε στο σπίτι του προέδρου της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Θεσσαλονίκης Δημήτριου Παδιώτη, στην οδό Πελοπίδα 5 στις Συκιές.

2 Μάρτη επιτεθήκαμε στο σπίτι του εν αποστρατία αρεοπαγίτη πρώην προέδρου εφετών Αντώνιου Τσαλαπόρτα, στην οδό Διστόμου 12 στη Χαριλάου.

3 Μάρτη επιτεθήκαμε στο σπίτι της πολιτεύτριας της Νέας Δημοκρατίας, Αφροδίτης Λατινοπούλου στην οδό Επισκόπου Κίτρους Νικολάου 1, στην καρδιά της πόλης».

Πυρήνες Άμεσης Δράσης-Οργάνωση Αναρχική Δράση

04/03 - Πειραιάς

Πυρπολήθηκε το μηχανάκι μπάτσου στην περιοχή του Πειραιά.

Νυχτερινές Επισκέψεις

04/03 - Μυτιλήνη

Τοποθέτηση εμπρηστικού μηχανισμού στον προάυλιο χώρο των Δικαστηρίων στην Μυτιλήνη.

Lesvo

04/03 - Πάτρα: Επίθεση σε μπάτσους

«Στήσαμε καρτέρι σε δυο διερχόμενες μηχανές των μπάτσων, 50 μέτρα πάνω από το αστυνομικό μέγαρο. Τους επιτεθήκαμε με τρεις μολοτοφ, οι δύο έσκασαν στις μηχανές και η τρίτη στο κράνος του μπάτσου. Προκειμένου να έχουμε καθαρό στόχο και να πετύχει το επιχειρησιακό σχέδιο χρειάστηκε να περιμένουμε λίγο πάνω από μισή ώρα».

Σύντροφοι/Συντρόφισσες

07/03 - Αθήνα

«Επιτεθήκαμε και σπάσαμε: 2 ΑΤΜ της Πειραιώς στο Μοσχάτο, 1 ΑΤΜ της Eurobank στο Μοσχάτο, 1 ΑΤΜ της Alpha Bank στο Μοσχάτο, τα ΕΛΤΑ του Μοσχάτου, 1 ΑΤΜ της Πειραιώς στην Αγία Σοφία στον Πειραιά, 1 ΑΤΜ της Eurobank στα Μανιάτικα στον Πειραιά».

Αναρχικοί/ες

07/03 - Αθήνα

Επίθεση στην σχολή των μπάτσων στην περιοχή της Ν. Φιλαδέφειας με πέτρες και μπογιές, στη συμβόλικη μέρα 8 Μάρτη, που ο αγώνας για τη γυναικεία χειραφέτηση βρίσκεται στο προσκήνιο.

αναρχικές/οι -κομμουνίστριες/ες

Σύντομος οδηγός αποφυγής των κατασταλτικών μηχανισμών (ή και όχι)

Σε εποχές σαν τη σημερινή, που η καταστολή όλο και εντείνεται, με φυσικές αλλά και ηλεκτρονικές παρακολουθήσεις, με όλο και περισσότερες ομάδες μπάτσων στους δρόμους να προκαλούν τρόμο σε όποιον αντιστέκεται, οφείλουμε σαν δρώντα υποκείμενα να ανταλλάσσουμε πρακτικές και εμπειρίες, ώστε να μπορούμε να συνεχίσουμε να πράττουμε υπό αυτές τις συνθήκες. Φυσικά, τα όσα γράφονται παρακάτω δεν είναι ούτε η απόλυτη αλήθεια αλλά ούτε και λειτουργούν πάντα, καθώς καθένα από μας λειτουργεί με διαφορετική ψυχοσύνθεση, αντιδρά και συμπεριφέρεται διαφορετικά, όπως αντίστοιχα λειτουργούν και οι διωκτικοί μηχανισμοί απέναντι του. Κάποιες βασικές ιδιότητες που θα πρέπει να αναπτύξουμε είναι σίγουρα η παρατηρητικότητα, η αναγνώριση ήχων της πόλης, πχ σειρήνες, ήχοι μηχανών-αυτοκινήτων, κρότων, χαμηλού επιπέδου διαρρηκτικές ικανότητες (άνοιγμα εισόδων πολυκατοικιών με ταυτότητα) και κυριότερα η ψυχραιμία μας στην αντιμετώπιση τους.

Εποχούμενες ομάδες

Ως τέτοιες ορίζουμε όλες τις ομάδες των μπάτσων που κυκλοφορούν στις γειτονίες μας και είναι ευδιάκριτοι, φορούν στολή, καβαλάνε μηχανή. Είναι γεγονός πως οι μπάτσοι όλοι μέρα κυκλοφορούν στο δρόμο, εκπαίδευση μπορεί να μην έχουν, καθώς οι περισσότεροι προσλαμβάνονται με φαστ-τρακ διαδικασίες, παρόλαυτα, αν κάτι μπορούν να αναγνωρίσουν, αυτό είναι περίεργες κινήσεις πολιτών, καθώς είναι και το μόνο πράγμα που κάνουν όλη μέρα. Παρότι για εμάς είναι, σε γενικές γραμμές, άκακοι, και ένας έλεγχος απο αυτούς οφείλεται στην τυχαιότητα, καλό είναι να τους αποφεύγουμε, να χαρτογραφούμε τις κινήσεις τους και να συνεχίζουμε την πορεία μας. Οι αλλαγές πεζοδρομίων τελευταία στιγμή, ή οι αναστροφές στην πορεία μας απλά επειδή τους είδαμε, σίγουρα δεν θα βοηθήσουν. Συνέχισε ευθεία, κάνε ότι σηκώνεις το τηλέφωνο, δέσε τα κορδόνια σου, αλλά σίγουρα μην τους κοιτάξεις στα μάτια. Το eye contact με αυτούς ίσως να σε προδώσει και να είναι λόγος για ενδεχόμενο έλεγχο. Εάν η αποφυγή τους είναι αδύνατη, μπορούμε να κερδίσουμε σε ψυχολογία κάνοντας εμείς το πρώτο βήμα. Μια χαζή ερώτηση σχετικά με ένα δρόμο, ένα μαγαζί, η νοσοκομείο-φαρμακείο προς αυτούς μας φέρνει σε πλεονεκτική θέση. Ο μπάτσος, εκείνη την ώρα, δεν θα νιώσει κάποια απειλή, ίσως να απολέσει και κάθε σκέψη που είχε για εμάς, θα μας απαντήσει νομίζοντας πως έκανε κάποιο λειτούργημα, και θα μας αφήσει να συνεχίσουμε. Πείτε καλημέρα και συνεχίστε το κινηματικό σας έργο...

Ασφαλίτες, λίτες και το κακό συναπάντημα

Είναι ηλίου φαεινότερο πως η σημερινή κυβέρνηση έχει βαλθεί να διαγράψει καθετί ριζοσπαστικό από τον χάρτη, και ταυτόχρονα πληθώρα δημοσιευμάτων κάνουν λόγο για παρακολουθήσεις αγωνιστών, είτε με τεχνολογικά

μέσα είτε με φυσική παρουσία. Φυσικά και όλα αυτά δεν είναι καινούριες πρακτικές, έχουν στόχο καταρχάς να μας τρομοκρατήσουν και δευτερευόντως να μας οδηγήσουν στο να κάνουμε κάποιο λάθος, ή ακόμα και να δημιουργήσουν μια σκευωρία προκειμένου να μας προσάψουν κατηγορίες.

Πώς καταλαβαίνουμε ότι μας παρακολουθούν

Γενικά, είναι δεδομένο πως πρέπει να είμαστε αρκετά προσεκτικοί/ες για να καταλάβουμε ότι βρισκόμαστε υπό παρακολούθηση. Η καταγραφή πινακίδων απο ύποπτα οχήματα που μας ακολουθούν για ώρα ή που σταθμεύουν στη γειτονιά μας, και το διπλοτσεκάρισμα αυτών κάθε επόμενη μέρα, ή καλύτερα σε κάθε επόμενη κίνηση που κάνουμε, είναι ένας καλός τρόπος για να το διαπιστώσουμε. Περίεργα αυτοκίνητα που σταθμεύουν στη γειτονιά μας για καιρό ενώ παλιότερα δεν υπήρχαν, καλό είναι να τα παρατηρούμε και να τα αποφεύγουμε αν μένουν στάσιμα εκεί για καιρό, πιθανόν να υπάρχει μια κάμερα φυτεμένη σε αυτά. Καλό είναι, τα καθημερινά δρομολόγια που ακολουθούμε να έχουν την ίδια ρουτίνα, μερικές στάσεις στο ενδιαμέσο, για ένα καφέ, για τσιγάρα, ή οτιδήποτε μπορεί να φανταστούμε εκείνη την ώρα, βοηθούν ώστε να μπορέσουμε να διπλοτσεκάρουμε αν έχουμε κάποιο όχημα ή άνθρωπο απο πίσω μας. Αν αυτό επιβεβαιωθεί, τα τεινά είναι δύο: ή προσπαθούμε να τους αποφύγουμε, κάτι το οποίο έχει φανεί πως τους πεισμώνει παραπάνω, ή θα συνεχίσουμε χωρίς να τους δώσουμε σημασία. Προφανώς η δεύτερη επιλογή δεν μπορεί να συμβεί όταν έχουμε κάποιο ραντεβού, για το οποίο δεν θα θέλαμε να έχει γνώση η ασφάλεια. Αν, για οποιοδήποτε λόγο, πιστεύουμε πως δεν τους έχουμε χάσει, δεν πηγαίνουμε στο ραντεβού μας. Θα αναρωτηθεί κανείς, γιατί να τους αφήσουμε να μας ακολου-

θήσουν; Ένας καλός σύντροφος είχε πει κάποτε, οι ασφαλίτες είναι σαν τα άγρια ζώα: οσμίζονται τον φόβο σου και το πάθος σου για να τους αποφύγεις, αν δεν έχεις κάτι να κρύψεις εκείνη την περίοδο, καλό είναι να μην τους δώσεις σημασία. Το αποτέλεσμα αυτής της κίνησης είναι μια θετική αναφορά προς τους ανώτερους τους, πως το άτομο

το οποίο παρακολουθούν συνεχίζει τη ζωή του κανονικά, πως πιθανόν δεν τους έχει πάρει χαμπάρι, άρα και δεν έχει κάτι να κρύψει από αυτούς. Και όντως, αυτή η συμβουλή έχει λειτουργήσει περισσότερες από μια φορές σε προσωπικό επίπεδο.

Την περίοδο που θα διαβάζετε αυτές τις γραμμές ο σύντροφος Χρήστος Πολίτης θα λείπει από κοντά μας σχεδόν τρία χρόνια - έφυγε αναπάντεχα από τη ζωή στις 11/03/18. Αυτά τα λίγα αφιερώνονται στο Χρήστο ο οποίος τόσο πολύ με είχε βοηθήσει με τέτοιου είδους ζητήματα στην αρχή της κινηματικής μου ενασχόλησης.

Και όπως είχε πεί,

«Υπομονή, δύναμη, πίστη στην υπόθεση.

Έχουμε το δίκιο. Τέλος».

Νομοσχέδιο Κεραμέως - Χρυσχοΐδη ή το πνεύμα των εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων που (δεν) πέρασαν

Συμπληρώνεται ένας χρόνος από την αρχή της πανδημίας και από την τελευταία περίοδο που τα πανεπιστήμια λειτουργούσαν απρόσκοπτα. Οι φυσικοί χώροι τους είναι άδειοι, η τηλεεκπαίδευση έχει αντικαταστήσει τις διαλέξεις και τη δια ζώσης λειτουργία, οι βιβλιοθήκες είναι κλειστές. Εστίες και λέσχες κρατούνται ανοιχτές με αγώνα, καθώς οικότροφοι πολλών εστιών εκδίδονται από τις κατοικίες τους και η παροχή σίτισης υπολειτουργεί, ενώ μεγάλο μέρος του φοιτητικού πληθυσμού έχει εξαναγκαστεί οικονομικά να αφήσει τον τόπο σπουδών. Στο ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο σημειώνεται μια συνολική επίθεση του κεφαλαίου με υποτίμηση της ζωής και της εργασίας, ενώ το κράτος θέτει την κοινωνική ζωή υπό ασφυκτική επιτήρηση και έλεγχο, αστυνομεύοντας κάθε πτυχή της. Το εκπαιδευτικό νομοσχέδιο έρχεται εν μέσω όλων αυτών, σε σύμπνοια με τα νομοσχέδια για το εργασιακό και το ασφαλιστικό που προηγήθηκαν, και ως ακόμα μια απόδειξη ότι η δεξιά διακυβέρνηση μένει διαχρονικά πιστή στην εφαρμογή της νεοφιλελεύθερης ατζέντας στον ελληνικό χώρο, για την υλοποίηση της οποίας θεωρεί ότι βρίσκει πρόσφορο πεδίο αυτή τη στιγμή. Επιχειρεί την αναδιάρθρωση της λειτουργίας του εκπαιδευτικού συστήματος και των ελληνικών πανεπιστημίων, εγκαθιδρύοντας ταυτόχρονα ένα καθεστώς επιτήρησης και ελέγχου εντός των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων. Η κύρια αφήγηση που χρησιμοποιείται είναι διαχρονικά σταθερή: τα Πανεπιστήμια «πάσχουν από ανομία την οποία θα θεραπεύσει η παρουσία της αστυνομίας, και από αιώνιους φοιτητές που θα θεραπεύσουν οι διαγραφές». Η λέξη κλειδί της νεοφιλελεύθερης ατζέντας στα Πανεπιστήμια, όμως, τις τελευταίες δεκαετίες είναι η «αναδιάρθρωση» (του εκπαιδευτικού συστήματος, των ΑΕΙ, των σπουδών) η οποία κινείται προς την κατεύθυνση της Συνθήκης της Μπολόνια (1999) και προς το μεγάλο άνοιγμα της εκπαίδευσης στην αγορά και το επιχειρηματικό κεφάλαιο. Σε αυτό το πνεύμα το παρόν νομοσχέδιο ακολουθεί κατά γράμμα τους προηγούμενους «Νόμους Πλαίσια» -όπως αποκαλούνται για να μη θίγουν το αυτοδιοίκητο των ΑΕΙ- που πέρασαν και δεν πέρασαν, πάντως έμειναν στα χαρτιά.

Τι περιλαμβάνει - Κεντρικά σημεία

Πυλώνας 1 - Μείωση εισακτέων μέσω αλλαγών στον τρόπο εισαγωγής στα πανεπιστήμια και μέσω επιβολής

ορίων φοίτησης

1.1 Θέσπιση ελάχιστης βάσης εισαγωγής από τα ίδια τα ιδρύματα

1.2 Αλλαγές στο μηχανογραφικό (λιγότερες επιλογές- 2ο μηχανογραφικό για δημόσια ΙΕΚ)

1.3 Όριο φοίτησης σπουδών

Πρωθούν ανοιχτά έναν κόφτη στις εισαγωγές στα Πανεπιστήμια με στόχο τον έλεγχο της ροής του μαθητικού πληθυσμού προς την τριτοβάθμια και την ανακατεύθυνση όσων «περιττεύουν» είτε σε ιδιωτικά κολλέγια και πάσης φύσεως εκπαιδευτήρια είτε σε δημόσια ΙΕΚ. Παράλληλα με τη θέσπιση του κόφτη, θεσπίζονται με άλλες διατάξεις δωράκια στους κολλεγιάρχες και τους επιχειρηματίες της εκπαίδευσης, με την εξίσωση των πτυχίων των κολλεγίων με τα αντίστοιχα των ΑΕΙ για οικονομολόγους και μηχανικούς -που θα ακολουθήσει και σε άλλους κλάδους- ενώ προβλέπονται και νέες διατάξεις που διευκολύνουν την ίδρυση Κολλεγίων, Ιδιωτικών ΙΕΚ, Κέντρων Δια Βίου Μάθησης κ.ο.κ.¹ Αυτές οι κινήσεις εξασφαλίζουν στα κολλέγια την πελατεία τους και την πρόσβαση στα αντίστοιχα εργασιακά πεδία και επαγγελματικά δικαιώματα -και οικονομικές απολαβές- για όσους και όσες κοπούν από τις ελάχιστες βάσεις εισαγωγής αλλά θα διαθέτουν το απαιτούμενο οικονομικό και κοινωνικό κεφάλαιο. Ο κόφτης πρόκειται πρακτικά να λειτουργήσει ως ταξικό φίλτρο στην πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, περιφράσσοντας τα πανεπιστήμια για τα φτωχά κοινωνικά στρώματα. Οι μαθητ(ρι)ες ΕΠΑΛ και νυχτερινών σχολείων αποκλείονται στην πράξη, καθώς οι προβλέψεις για αυτόν τον κόσμο είναι ελάχιστες. Όσες και όσοι μαθητ(ρι)ες δεν διαθέτουν το απαιτούμενο κεφάλαιο για τα κολλέγια, καθοδηγούνται να καταθέσουν μηχανογραφικό για τα δημόσια ΙΕΚ, και αποκλείονται τόσο από την επιστημονική και ακαδημαϊκή γνώση όσο και από αντίστοιχες εργασίες. Για όσες και όσους δεν λειτουργήσει ο κόφτης και περάσουν στο πανεπιστήμιο, το φιλτράρισμα εφαρμόζεται από τα αυστηρά όρια φοίτησης σε συνδυασμό με την εντατικοποίηση των σπουδών -κληρονομιά των νόμων Παννάκου και Διαμαντοπούλου για την τριτοβάθμια- που έχουν καταστήσει εξουθενωτική την παράλληλη συνθήκη εργασίας και σπουδών.

Ζητούμενο του σχεδιασμού είναι ρητά η «αναδιάτα-

ξη του ακαδημαϊκού χάρτη». Αυτή η ελαφρά αφηρημένη φράση που χρησιμοποιείται στην παρουσίαση του νομοσχεδίου από το υπουργείο είναι πλήρης νοήματος, καθώς περιγράφει την προδιαγεγραμμένη συρρίκνωση και απαξίωση των πανεπιστημίων, που προκύπτει από το προκαλούμενο από τον κόφτη κλείσιμο τμημάτων και σχολών χωρίς εισακτέους, και τις συνεπαγόμενες συγχωνεύσεις. Πολλά ακαδημαϊκά ιδρύματα, κυρίως της περιφέρειας -και όχι τα κεντρικά που προτιμώνται από τις ελίτ- υποβαθμίζονται σοβαρά με αυτό τον τρόπο, ολόκληρες σχολές ή ακόμα και ιδρύματα διακινδυνεύουν με κλείσιμο. Μάλιστα, για να μην αφεθεί τίποτα στην τύχη, η αναδιάταξη του χάρτη ξεκινά άμεσα, καθώς ο νέος ακαδημαϊκός χάρτης θα είναι το νέο μηχανογραφικό που θα κατατεθεί φέτος από τις/τους υποψήφιες/ους, και θα έχει καταρτιστεί από την Εθνική Αρχή Ανώτατης Εκπαίδευσης², και σε αυτό έχει ήδη ανακοινωθεί ότι κάποια τμήματα θα απουσιάζουν. Η τεχνητή υποβάθμιση δημιουργεί αφορμές για περαιτέρω σύνδεση με το ιδιωτικό κεφάλαιο και την αγορά προς εξεύρεση οικονομικών πόρων. Άλλωστε, μόλις μια βδομάδα μετά την ψήφιση του παρόντος νομοσχεδίου, η Κεραμέως -μάλλον σε βιάση να τα τακτοποιήσει όλα με τα ΑΕΙ κλειστά, ώστε με την επαναλειτουργία να είναι τετελεσμένα- ανακοίνωσε ότι επίκειται νέος «Νόμος Πλαίσιο» για τα ΑΕΙ που περιλαμβάνει αλλαγές στη διοικητική διάρθρωση, στα προγράμματα σπουδών, στη διαδικασία συγκρότησης εκλεκτορικών, και την έρευνα, που θεσμοθετεί τη δυνατότητα σύμπραξης με τον ιδιωτικό τομέα³, ενώ ήδη υπάρχει κυβερνητικός σχεδιασμός για ίδρυση ξεχωριστών προγραμμάτων τριετών σπουδών εντός των ΑΕΙ.⁴ Φαίνεται, λοιπόν, ότι με ταχείς ρυθμούς δρομολογείται η κατάργηση -χωρίς αναθεώρηση- του περίφημου άρθρου 16 για την παιδεία μέσα από παραθυράκια, είτε αυτά αφορούν τη σύμπραξη ιδιωτικού και δημόσιου τομέα, είτε την επιβολή διδάκτρων στο ήδη υπάρχον δημόσιο, την κατάργηση των δωρεάν συγγραμμάτων και των κοινωνικών παροχών, όπως η σίτιση και η στέγαση. Συγκροτείται το Πανεπιστήμιο-επιχείρηση και το ιδιωτικό Πανεπιστήμιο, σχήματα στα οποία η παραγωγή γνώσης και έρευνας και τα παρεχόμενα επιστημονικά αντικείμενα είναι κομμένα και ραμμένα στα μέτρα και τα κριτήρια της αγοράς, και η προσβασιμότητα είναι ατομική υπόθεση εξαρτώμενη από την ατομική διαθεσιμότητα πόρων.

Πυλώνας 2- «Ενίσχυση της ασφάλειας των Πανεπιστημίων και της ακαδημαϊκής (αν)ελευθερίας»

Θέτουν 3 άξονες ενίσχυσης της «ασφάλειας», προειδοποιώντας κυνικά τα ιδρύματα ότι **η άρνηση συμμόρφωσης θα επιφέρει τιμωρητικές επιπτώσεις στην ετήσια επιχορήγηση.**

2.1 Περαιτέρω μέτρα ασφαλείας: ελεγχόμενη είσοδος στα ΑΕΙ και σύσταση δομών

Θεσπίζεται ελεγχόμενη είσοδος-έξοδος στα ΑΕΙ, ελεγχόμενη πρόσβαση σε επιμέρους χώρους τους – προφανώς και στη χρήση των χώρων τους, μέτρα επιτήρησης-παρακολούθησης. Εγκαθιδρύει τη σύσταση ολόκληρου μηχανισμού εντός των ΑΕΙ που θα αφορά στην ασφάλεια και την πολιτική προστασία («Μονάδα ασφαλείας και πολιτικής προστασίας» που υπάγεται στον αρμόδιο αντιπρύτανη), προκειμένου να ελέγχει την εφαρμογή του σχεδίου ασφαλείας και τη φύλαξη, σύσταση «Επιτροπής ασφαλείας και πολιτικής προστασίας» σε κάθε ΑΕΙ για την κατάρτιση του σχεδίου ασφαλείας με συμμετοχή της ΟΠΠΙ.

2.2 Σύσταση της ΟΠΠΙ (ειδικής αστυνομικής Ομάδας Προστασίας Πανεπιστημιακού Ιδρύματος) σε συνεργασία με το Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη

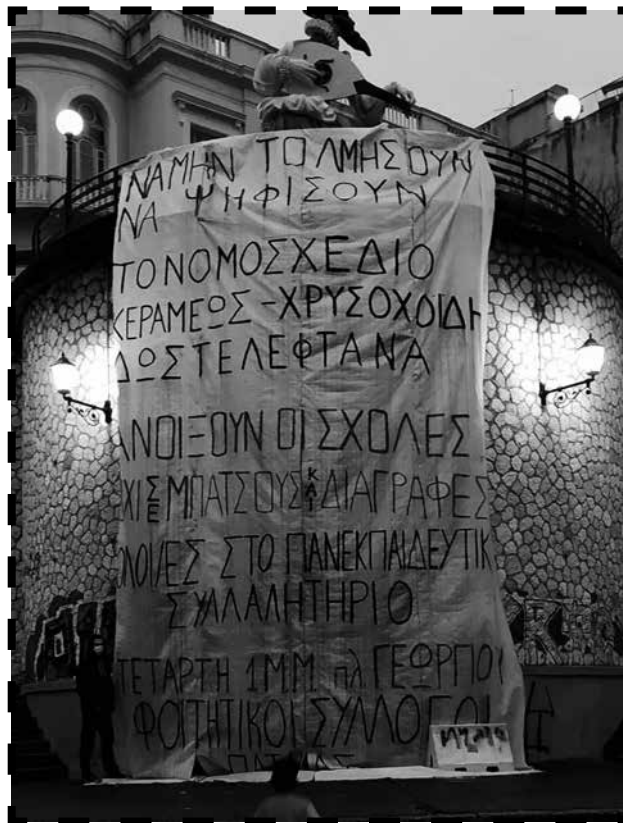
Θα αποτελείται από μπάτσους και ειδικούς φρουρούς, που θα δίνουν αναφορά, θα εκτελούν εντολές και θα λογοδοτούν ιεραρχικά στην αστυνομία και το Υπουργείο Προ.Πο, αλλά θα συνεργάζονται σε διάφορα θέματα με τον αρμόδιο αντιπρύτανη. Στα καθήκοντα τους περιλαμβάνονται η πρόληψη-αντιμετώπιση-καταστολή αξιόποινων πράξεων, τα προανακριτικά καθήκοντα, οι περιπολίες, η στελέχωση και λειτουργία κέντρων λήψης σημάτων σε συνεργασία με το προσωπικό των ΑΕΙ. Ακόμα δεν έχει ξεκαθαριστεί αν θα φέρουν οπλισμό και τι είδους.

2.3 Ενίσχυση διατάξεων πειθαρχικού δικαίου

Θεσπίζεται η εγκαθίδρυση πλαισίου πειθαρχικού δικαίου άνωθεν και έξωθεν από τα πανεπιστήμια και τη διοίκησή τους, το οποίο περιλαμβάνει μια ευρεία γκάμα πειθαρχικών παραπτώματων που κυμαίνονται από την αντιγραφή στις εξετάσεις, τη λογοκλοπή κ.α., την καταστροφή της περιουσίας του ιδρύματος (που μπορεί να σημαίνει από αφισοκόλληση μέχρι γκράφιτι, συνθήματα ή οποιαδήποτε παρέμβαση στο χώρο μπορεί αυθαίρετα να οριστεί ως «καταστροφή»), την «παρεμπόδιση της εύρυθμης λειτουργίας του ιδρύματος και των μονομελών ή συλλογικών του οργάνων» (φωτογραφίζοντας ουσιαστικά τις φοιτητικές παρεμβάσεις σε πρυτανείες και συγκλήτους, και γενικά τις δράσεις φοιτητικών συλλόγων και οποιεσδήποτε δυναμικές κινητοποιήσεις και παρεμβάσεις σε πανεπιστήμια), μέχρι τη χρήση και διακίνηση ουσιών και την τέλεση οποιουδήποτε «πλημμελήματος ή κακουργήματος εντός των ΑΕΙ». Οι προβλεπόμενες ποινές κυμαίνονται από την απλή επίπληξη, στην απαγόρευση συμμετοχής σε εξεταστικές, στη στέρηση της φοιτητικής ιδιότητας για κάποιο διάστημα, μέχρι την οριστική διαγραφή από το πανεπιστήμιο.

Ακόμα και με τροποποιήσεις στον υπάρχοντα σχεδιασμό, το 2ο σκέλος του νομοσχεδίου στοχεύει με ακρίβεια στον περιορισμό των δυνατοτήτων πολιτικής έκφρασης, και στην ποινικοποίηση της ριζοσπαστικής συλλογικής δράσης στο πανεπιστημιακό πλαίσιο. Στοχοποιείται φωτογραφικά οποιαδήποτε μορφή δράσης και διαμαρτυρίας εντός των ακαδημαϊκών χώρων, από την πολιτική αφίσα μέχρι τα συνθήματα στους τοίχους, τις μικροφωνικές, τις καταλήψεις και τα στέκια, μέχρι τις παρεμβάσεις και τις δράσεις των φοιτητικών συλλόγων. Οι διατάξεις δημιουργούν ένα αστυνομικό πλαίσιο πρόληψης-παρέμβασης-καταστολής και πειθαρχικής τιμωρίας, που επιχειρεί να καταστήσει το Πανεπιστήμιο έναν χώρο υπό καθεστώς συνεχούς επιτήρησης, ελεγχόμενο και αποστειρωμένο.

Μέσα από τον μηχανισμό «ασφαλείας» επιχειρείται τόσο η μόνιμη καταστολή του φοιτητικού κινήματος –και φυσικά των αντιδράσεων που προκύπτουν στο ίδιο το νομοσχέδιο– και πειθάρχηση των φοιτητριών, όσο και η εκκαθάριση των χώρων από πολιτικές και κινηματικές διαδικασίες που στεγάζονται εκεί. Η εγκαθίδρυση των πανεπιστημιόμπατων της Ο.Π.Π.Ι. ως ξεχωριστού σώματος ασφαλείας που υπάγεται στο Υπ. Προ. Πο. –θίγοντας το αυτοδιοίκητο των ΑΕΙ και αναγκάζοντας ακόμα και συντηρητικούς πρυτάνεις να διατυπώνουν ενστάσεις – δεν εξυπηρετεί μόνο τον παραπάνω σκοπό, τον οποίο θα μπορούσε να εξυπηρετήσει εξίσου κι ένα σώμα σεκιουριτάδων που θα έδιναν αναφορά στις πανεπιστημιακές διοικήσεις. Έρχεται να αποδώσει τον χώρο του Πανεπιστημίου στους μπάτσους, δημιουργώντας ένα νέο πλαίσιο ασυδοσίας για τους ίδιους.

Η απευθείας απόδοση στην αστυνομία έχει μια σημασία, γιατί απαλλάσσει από την «καυτή πατάτα» και το δυνητικό πολιτικό κόστος της κατάλυσης του «ασύλου» κάθε αντιδραστική –και μη– πρυτανεία, και ταυτόχρονα προωθεί άνετα την απόδοση του συνόλου του δημόσιου χώρου στους μπάτσους. Η κυβερνητική και κρατική ατζέντα του δόγματος «τάξης και ασφαλείας» περνάει μέσα από την αστυνομική διαχείριση των χώρων που διαχρονικά βρίσκουν εύφορο έδαφος για να ανθίσουν οι κοινωνικές αντιστάσεις. Για να είναι αποτελεσματική η διαχείριση πρέπει οι χώροι αυτοί, που γίνονται παραδοσιακά αντιληπτοί από τη δεξιά ως προνομιακοί τόποι των κινημάτων, να μεταβληθούν βίαια σε τόπους που κάνουν κουμάντο οι μπάτσοι, και τα εν δυνάμει «ταραχοποιά στοιχεία» να πειθαρχηθούν. Κι αυτό γιατί η ελεύθερη διακίνηση ιδεών, η πολιτική έκφραση και η συλλογική δράση εντός του Πανεπιστημίου, ουδέποτε αφορούσαν μόνο τον πανεπιστημιακό χώρο, αλλά έβρισκαν τις επεκτάσεις και τις γειώσεις τους στο ευρύτερο κοινωνικό πεδίο. Οι διεκδικήσεις, οι διαμαρτυρίες, οι κινητοποιήσεις, καθώς και οι συλλογικές διαδικασίες που λαμβάνουν χώρα εντός των πανεπιστημιακών χώρων συνδέονται και βρίσκονται σε μια διαρκή δυναμική αλληλεπίδραση με το ευρύτερο ανταγωνιστικό κίνημα και με τις κοινωνικές αντιστάσεις. Ας θυμηθούμε τον Μάη του '68, το Πολυτεχνείο του '73, το πώς λειτούργησαν οι κατειλημμένες σχολές και Πανεπιστήμια στην εξέγερση του 2008 και μέχρι σήμερα, και είναι προφανές σε τι αναφέρεται όλη η ρητορική περί «ανομίας» και «αιώνων» στα Πανεπιστήμια.

Αντί συμπερασμάτων: Αν η δημοκρατία είναι εμπόδιο – στο διάολο και η δημοκρατία

(Η υπόθεση C-792/20, τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και η παράκαμψη του άρθρου 16)

Δεν θα έπρεπε να εκπλήσσει η τρέχουσα επιχείρηση στο πεδίο της εκπαίδευσης, όχι μόνο γιατί αποτελεί διακαή πόθο των νεοφιλελέδων σε κάθε ευκαιρία τουλάχιστον από το 2006, αλλά και γιατί βήματα για την υλοποίησή της γίνονταν φανερά προτού καν ο κορωνοϊός καταστήσει τη συνθήκη τόσο ευνοϊκή για κράτος και κεφάλαιο. Ήδη τον Ιανουάριο του 2020, η υπουργός παιδείας Κεραμέως συνόδεψε τον πρωθυπουργό στις ΗΠΑ, με σκοπό τη σύναψη συναντήσεων με φορείς της εκπαίδευσης στην Αμερική.⁵ Η Καθημερινή, τον Φλεβάρη του 2020, αναφερόταν στη συνεργασία μεταξύ αμερικάνικων και ελληνικών πανεπιστημίων: «Το Harvard έρχεται στην Ελλάδα» με αφορμή τη διάθεση συνεργασίας στη δημιουργία ενός μάστερ πάνω στο προσφυγικό και τις μεταναστευτικές ροές. Σύμφωνα με την κ. Κεραμέως, το υπουργείο δεσμεύτηκε «να μεριμνήσει για να αρθούν, ή να περιοριστούν, οι γραφειοκρατικές καθυστερήσεις που αποτελούν βραχά για τους ξένους φοιτητές, και να βοηθήσει τα ΑΕΙ στην προσπάθειά τους να ενισχύσουν τις συνεργασίες τους με πανεπιστήμια του εξωτερικού».

Τον Μάρτη του 2020, θα επισκέπτονταν την Ελλάδα 28 Αμερικάνικα ΑΕΙ, κάποια από αυτά γνωστά, και αρκετά άγνωστα. Όπως είχε αναφέρει και η Κεραμέως: «Μεγάλο είναι το ενδιαφέρον των ελληνικών Πανεπιστημίων για την ίδρυση και λειτουργία αγγλόφωνων τμημάτων για ξένους φοιτητές, εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης, με δίδατρα». Ο κορωνοϊός άλλαξε αυτά τα σχέδια και αντί αυτού έγινε μια τηλεδιάσκεψη τον Ιούνιο του 2020.⁶

Παράλληλα, μια πολύ σημαντική υπόθεση τελεσιδίκησης τον Οκτώβρη του 2020 ανάμεσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση και το κράτος της Ουγγαρίας.⁷ Μέχρι και τότε ίσχυε ο κανόνας ότι η Ε.Ε. είναι αναρμόδια σε ζητήματα παιδείας, αντίστοιχα με ό,τι συμβαίνει σχετικά με τα ζητήματα εθνικής άμυνας των κρατών-μελών. Το κάθε κράτος μπορούσε να αναπτύσσει τη δική του στρατηγική, και να νομοθετεί χωρίς κάποια απόφαση να εμπλέκει κάποιον φορέα της Ε.Ε. Με την απόφαση αυτή η Ε.Ε. έχει λόγο, και απαιτεί την εναρμόνιση των κρατών-μελών με τον Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, και τη Συνθήκη Λειτουργίας της Ε.Ε. και στην εκπαίδευση.

Αυτή η απόφαση δίνει αυτή τη στιγμή ώθηση στην ταξική πολιτική της κυβέρνησης Μητσοτάκη και στα θέματα της παιδείας, καθώς η τελευταία συνταγματική αναθεώρηση άφησε απ' έξω το άρθρο 16, το οποίο απαγορεύει τη λειτουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων στην Ελλάδα. «Εγκριτοί», φιλελέδες συνταγματολόγοι, λοιπόν, έχουν πέσει με τα μούτρα στη δουλειά για να παρακάμψουν τη ρητή αντίθεση στη λειτουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων του αρ.16, πατώντας στην ερμηνεία ενός άλλου άρθρου, του αρ.28. Εκεί ορίζεται ότι οι διεθνείς συμβάσεις «υπερισχύουν από κάθε άλλη αντίθετη διάταξη νόμου και αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι του εσωτερικού ελληνικού δικαίου». Με αυτόν το συνταγματικό ελιγμό, ανοίγει το πεδίο διακρατικών συμφωνιών, όπου πανεπιστήμια άλλων χωρών-μελών της Ε.Ε. θα μπορούν να ανοίγουν παράρτημα στην Ελλάδα. Η ισοτιμία των πτυχίων με την παράκαμψη οποιουδήποτε φορέα πιστοποίησης θα ανοίξει διάπλατα την πόρτα για την είσοδο επενδυτών και στον χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Αυτό μαζί με το εγχείρημα δημιουργίας φορέων υβριδικού τύπου μεταξύ ιδιωτικής επιχείρησης και δημοσίου θα παρακάμψει, κατά τη γνώμη τους, οποιαδήποτε πρόνοια του πεισματάρικου άρθρου 16 για την τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Συνοψίζοντας, κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι η ολική αποδιάρθρωση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης προ-

χωρά βάσει σχεδίου, ούτε το ότι η συγκυρία της πανδημίας τους λύνει τα χέρια. Για πρώτη φορά από την εποχή του Κοντογιαννόπουλου το 1990, οι φοιτητικές διεκδικήσεις δεν μετουσιώνονται σε δράσεις εντός των πανεπιστημιακών χώρων, καταλήψεις διαρκείας και παρακώλυση των επιχειρηματικών δραστηριοτήτων του πανεπιστημίου, αλλά αντιθέτως τα πανεπιστήμια έχουν γίνει έρημοι τόποι με την επανεκκίνηση της ομαλής λειτουργίας τους να μεταφέρεται το ωριότερο το Σεπτέμβρη του 2021.

Οι νεοφιλελεύθεροι καθοδηγητές αυτής της πολιτικής έχουν καθίσει εδώ και καιρό να δημιουργήσουν ένα εντελώς νέο περιβάλλον στα πανεπιστήμια. Η επιβολή του δόγματός τους θα επιδιωχθεί ακόμη και με την ωμή βία, κάτι που δείχνει η ζέση με την οποία θέλουν να πρωτοτυπήσουν σε πανευρωπαϊκό επίπεδο με την δημιουργία Α.Τ. εντός των πανεπιστημιακών χώρων.

Όμως όλες αυτές οι διεργασίες (ξανα)φέρνουν την εκπαίδευση και το Πανεπιστήμιο στο προσκήνιο του πεδίου του

ταξικού και κοινωνικού ανταγωνισμού. Μπορεί τα πανεπιστήμια να είναι χώροι αναπαραγωγής της κυρίαρχης ιδεολογίας, αλλά η φύση της αποστολής τους δημιουργεί μία αντινομία στην οποία έχουν πατήσει πάμπολλες ανατρεπτικές κινήσεις στον ρου της ιστορίας. Κάθε αγώνας που δόθηκε στο παρελθόν και κάθε κοινωνική μνήμη έχουν την παρακαταθήκη τους στο σήμερα. Ο αυταρχισμός και η αλαζονεία των Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη να έρχονται όλο και πιο έντονα σε ευθεία ρήξη με τη νεολαία θέτοντάς την απέναντί τους, θα εκπυρσοκροτήσει τελικά.

✎ Shosanna & Anarres

Υποσημειώσεις:

1) bit.ly/2NQrQBe

2) Πρόκειται για την ίδια «αρχή» που αποφασίζει για τη

χρηματοδότηση των ΑΕΙ βάσει της αξιολόγησής τους, η οποία συστάθηκε πριν ένα χρόνο από την παρούσα κυβέρνηση, με μνεία από την πρώτη της συνεδρίαση για τον σημαντικό ρόλο που πρόκειται να παίξει στην «αναβάθμιση» της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

3) bit.ly/3uWRPh

4) bit.ly/37CQbl8

5) Ο πρώην πρότανης του ΕΚΠΑ (και πρώην υπουργός δικαιοσύνης επί Σημίτη) Μ. Σταθόπουλος έχει θέσει δημόσια ζήτημα συνταγματικότητας των διατάξεων για σύσταση της ΟΠΠ σε σχέση με το αυτοδιοίκητο των πανεπιστημίων, ενώ άλλοι έχουν διατυπώσει δημοσίως ανησυχία για «επόμενο Γρηγορόπουλο».

6) is.gd/SCvIWJ

7) is.gd/zoFTCP και is.gd/v7dqv2

8) is.gd/dc0iBm και is.gd/QkgGu1

Τίποτα δεν άλλαξε από το δημοτικό: (τηλε) τάξη εναντίον (τηλε) τάξης

Τον Μάρτη του 2020 μία σειρά τηλε-διαδικασιών μπήκαν για τα καλά στις ζωές μας. Οι προεκτάσεις από την εισαγωγή όλων αυτών στις ζωές μας είναι πολλές και πίνουν πολλά κομμάτια της κοινωνικότητάς μας, της επικοινωνίας μας, των αρνήσεών μας. Η λογική της τηλε-εκπαίδευσης μπήκε στις ζωές των μαθητών/τριών από τον Νοέμβρη του 2020.

Ένας μαθητής ή μία μαθήτρια συνήθως ζει σε ένα σπίτι με γονείς, κηδεμόνες, αδέρφια. Το να μένει σπίτι όλη την ημέρα είναι ουσιαστικά μια συνθήκη ασφυκτική. Αν και το σχολείο είναι και αυτό ένα κομμάτι της αναπαραγωγής μας ως προλετάριοι/ες, το μόνο σίγουρο είναι ότι αποτελεί χώρο για μία σειρά δραστηριοτήτων εκτός της στενής κρατικής/γονικής/καπιταλιστικής ζωής. Εκεί βρίσκονται με συμμαθητές, ανταλλάζουν ιδέες, λένε βλακείες, κάνουν καταλήψεις, ξεδίνουν στις κοπάνες, ερωτεύονται, εκνευρίζονται, παίζουν, ξεφεύγουν από την κλεισούρα του σπιτιού. Γενικά αισθάνονται μία ευρεία γκάμα συναισθημάτων, που η οθόνη σε καμία περίπτωση δεν αντικαθιστά.

Πιο συγκεκριμένα τώρα, όσον αφορά την παρακολούθηση μαθημάτων από την οθόνη είναι από μόνο της μία δύσκολη διαδικασία. Το να στέκεσαι μπροστά σε μία οθόνη υπολογιστή, από τις 08:00 έως τις 13:40 είναι περίπου έξι ώρες. Φυσικά, αυτό είναι κάτι εντελώς διαφορετικό και πιο κουραστικό σε σχέση με τη διά ζώσης εκπαίδευση, εάν αναλογιστούμε ότι ακόμα και το διάλειμμα των μαθητών/τριών είναι επίσης μέσα στο σπίτι. Τις περισσότερες φορές ακολουθεί διάβασμα και μετέπειτα ώρες φροντιστηριακών μαθημάτων, άρα μπορούμε να καταλάβουμε ότι η ζωή τους είναι μόνο μέσα στην οθόνη.

Σε αυτό το κομμάτι θα πρέπει να υπολογίσουμε άλλα δύο πράγματα. Αρχικά, η προσβασιμότητα των μαθητών/τριών στο ίντερνετ δεν είναι ίδια με αυτή του να πας σχολείο. Οι μετανάστες μαθητές και οι μετανάστριες μαθήτριες είναι οι πρώτοι και πρώτες που βιώνουν τον παντελή αποκλεισμό. Το ίντερνετ (μάλιστα με γρήγορη ταχύτητα, λόγω απαιτητικών εφαρμογών), ο υπολογιστής, ή έστω το κινητό (το οποίο κουτσουρεύει εντελώς, ακόμη και αυτή τη μορφή «εκπαίδευσης»), δεν είναι δεδομένα ή δεν επαρκούν σε κάθε σπίτι. Μετά από σχεδόν δεκατρία χρόνια συνεχιζόμενης κρίσης, αποκλείονται οι φτωχοί και φτωχές, οι άνθρωποι που δεν ξέρουν να χειρίζονται τεχνολογικά μέσα, τα σπίτια χωρίς ρεύμα, τα παιδιά που αποφεύγουν την παραμονή τους στο σπίτι γιατί δεν είναι ασφαλές ή που απλώς δεν την παλεύουν άλλο με τον εγκλεισμό τους.

Παρατηρώντας τα έντυπα και τις οδηγίες για την κατ' εξαίρεση μετακίνηση των πολιτών μπορούμε και εκεί να αντιληφθούμε ότι μαθητές/μαθήτριες (γενικότερα οι ανήλικοι/ες) είναι αποκλεισμένοι/ες από τη χρήση των σχετικών διατάξεων. Από τη μία υπάρχουν μόνο συμπληρωματικά με την κίνηση των κηδεμόνων ή γονιών τους (για παράδειγμα μπορείς να έχεις το παιδί μαζί σου στο αυτοκίνητο) και από την άλλη στις υπάρχουσες έξι επιλογές δεν χωράνε ανάγκες ανήλικων (εν πολλοίς ούτε ενηλίκων).

Ενώ υπάρχουν όλα αυτά τα δεδομένα, το υπουργείο εμμένει σε αξιολογήσεις, σε απουσίες, σε βαθμολογήσεις μαθητών/τριών, σαν να μην συμβαίνει τίποτα, επιχειρώντας να καλύψει τις τεράστιες τρύπες που δημιουργούνται ακόμη και σε μαθησιακό επίπεδο. Παράλληλα, ψηφίζει το νομοσχέδιο για το εκπαιδευτικό με μία σειρά παρεμβάσεων στα πανεπιστήμια και τον τρόπο εισαγωγής σε αυτά (βάση του 10, πανεπιστημιακή αστυνομία,

εσωτερικός κανονισμός, πειθαρχικά κ.λπ.) το οποίο σαφώς επηρεάζει και τα παιδιά που δίνουν και θα δώσουν πανελλαδικές αυτά τα χρόνια.

Εξειδικεύοντας ακόμη και στον στείρο ρόλο του σχολείου, δηλαδή στην εκπαίδευση, τα πράγματα δεν είναι καλύτερα. Τα πράγματα που χρειάζεται να μάθει ο μαθητής και η μαθήτρια μέσω της παρακολούθησης στην τάξη δεν είναι εφικτό να τα μαθαίνει μέσω της οθόνης. Βέβαια, όλη αυτή η προπαγάνδα ακούγεται μόνο για να χαϊδέψει τα αυτιά αυτών που θεωρούν ότι γίνεται δουλειά μέσω της τηλε-εκπαίδευσης, ενώ το μόνο που συμβαίνει πραγματικά είναι ο περιορισμός των μαθητών/τριών μέσα στο σπίτι-φυλακή.

Τέλος, είναι σημαντικές οι επιπτώσεις που μπορεί να εμφανιστούν από την τηλε-εκπαίδευση, και τον συνεπακόλουθο εγκλεισμό, επάνω στην ψυχοσύνθεση των νέων ατόμων, στην έλλειψη ερεθισμάτων, στην εξαφάνιση της επικοινωνίας των βιωμάτων με άλλα άτομα που αντιμετωπίζουν τα ίδια ζόρια, στο ασφυκτικό και μη-ασφαλές οικογενειακό περιβάλλον, στη μείωση της κοινωνικότητας, στην έλλειψη αντίληψης της συλλογικής ζωής, διεκδίκησης, αντίστασης.

Όχι στην τηλε-εκπαίδευση, όχι στο άγχος και την κλεισούρα των μαθητών/τριών

Κατάργηση των αξιολογήσεων και των εξετάσεων

Το λοκντάουν είναι ταξικό, σφαλιάρες και κλωτσιές σε κάθε αφεντικό

Αριστερά: Ο τσεκουροφόρος Μ. Βορίδης, εξορμά στην γειτονιά των Εξαρχείων, Μάης 1985 - Κέντρο: 15 Μαρτίου 1985, Η συνέλευση διαγραφής του Μ. Βορίδη από τον Σύλλογο Φοιτητών Νομικής
Δεξιά: Μείμαράκης, Σιούφας και άλλα γνωστά πρωτοπαλικάρα των Κενταύρων της ΟΝΝΕΑ.

Η Ακροδεξιά, το Πανεπιστήμιο και οι κοινωνικοί αγώνες κόντρα στο αφήγημα της «Ανομίας»

Τόνοι μελανιού έχουν χυθεί από πληρωμένους κονδυλοφόρους για την «ανομία» στα πανεπιστήμια, αλλά και την ανεπάρκεια της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης στην Ελλάδα. Τόνοι λάσπης έχουν χυθεί στον δημόσιο λόγο για τα κέντρα «παρασκευής μολότοφ» από τρομοκράτες που χτίζουν καθηγητές και παρεμποδίζουν την ομαλή λειτουργία των χώρων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Παρόλα αυτά, το πανεπιστήμιο σαν χώρος πολιτικής δράσης και συνειδητοποίησης συνεχίζει και θα συνεχίζει να τους στοιχειώνει.

Οι πανεπιστημιακοί χώροι ανέκαθεν ήταν χώροι μπελάδων για την εκάστοτε εξουσία. Τα Σκιαδικά, η πρώτη καταγεγραμμένη φοιτητική εξέγερση στον ελλαδικό, χώρο μας έρχεται από το μακρινό 1859 -ούτε καν τριάντα χρόνια από την ίδρυση του ελληνικού κράτους- με τους φοιτητές να προχωρούν σε ένοπλη σύγκρουση με την χωροφυλακή του φρούραρχου Δημητριάδη, του αντίστοιχου Χρυσοχοΐδη της εποχής.

Από τότε μέχρι σήμερα, οι πανεπιστημιακοί χώροι εκπέμπουν μία ζωντάνια που φοβίζει και δύσκολα είναι διαχειρίσιμη από τους διάφορους μηχανισμούς καταστολής και εξουσίας. Ο πόλεμος για τον έλεγχο των χώρων της νεολαίας όμως συνεχίζει να μαίνεται, ενώ το νεκροταφείο πολιτικής καριέρας είναι γεμάτο από πρώην υπουργούς παιδείας που δεσμεύτηκαν για το τέλος της «ανομίας» στα πανεπιστήμια.

Οι τελευταίες δεκαετίες είναι πλούσιες σε φοιτητικούς αγώνες και διεκδικήσεις, αλλά και σε μετωπικές συγκρούσεις με κράτος και παρακρατικούς μηχανισμούς. Από τους εθνικόφρονες της «Εθνικής Κοινωνικής Οργάνωσης Φοιτητών» (ΕΚΟΦ), οι οποίοι χρηματοδοτούνταν από την ΚΥΠ και ήταν η αιχμή του ακροδεξιού εξτρεισμού του μετεμφυλιακού κράτους μέσα στα πανεπιστήμια, με ξυλοδαρμούς εναντίον των αριστερών φοιτητών την δεκαετία του 60^{ου}, στο Σπουδαστικό της Ασφάλειας επί χούντας που ανέλαβε να επιβάλει σιωπή νεκροταφείου. Ορόσημο αποτελεί η θρασύτατη κίνηση των φοιτητών τον Νοέμβριο του '73 να τα βάλουν με το κατάφρακτο χουντικό κράτος, η οποία σηματοδότησε την μετάβαση σε αυτό που ονομάζουμε ελληνική δημοκρατία της μεταπολίτευσης, ενώ έδωσε μία άλλη βαρύτητα στους αγώνες που εκπορεύονται μέσα στα πανεπιστήμια. Είναι τέτοια η αίγλη αυτού του γεγονότος, που ακόμα και αυτοί που το μισούν αναγκάζονται να το χρησιμοποιούν πολιτικά ως σημείο αναφοράς. Η έλευση της μεταπολίτευσης, δεν σημαίνει και το τέλος της κρατικής και παρακρατικής βίας εντός και πέριξ των πανεπιστημιακών χώρων. Η ΕΚΟΦ αντικαταστάθηκε με πιο σύγχρονους μηχανισμούς και τις οργανώσεις-απόγονους. Τους ΟΝΝΕΔΙΤΕΣ τραμπούκους, τους Κενταύρους και τους Ρέηντζερς, που ευθύνονται μάλιστα για την δολοφονία Τεμπονέρα στους εκπαιδευτικούς αγώνες του 1990. Αυτοί είναι που μας κυβερνάνε και σήμερα. Η ακροδεξιά δράση στα πανεπιστήμια μια χαρά βρίσκει και τώρα χώρο, ανοχή και υποστήριξη από το κόμμα που είναι η παρούσα κυβέρνηση. Ενδεικτικό είναι ότι αυτή την στιγμή βρίσκονται στην ίδια κυβέρνηση ως υπουργοί ο Κ. Χατζηδάκης και ο Μ. Βορίδης. Ο τελευταίος συνήθιζε να κυκλοφορεί κυριολεκτικά με τα τσεκούρια του στο κέντρο της Αθήνας, στα μέσα της δεκαετίας του 80, ως επικεφαλής της ΕΠΕΝ -του έγκλειστου δικτάτορα Γ. Παπαδόπουλου- απειλώντας να πάρει τα σκαλπ των αριστερών και αναρχικών. Ο φοιτητικός σύλλογος της Νομικής, με τότε μέλος στο Δ.Σ. τον Κ. Χατζηδάκη, αποφάσισε την διαγραφή του λόγω φασιστικής δράσης.¹ Αντίστοιχα το ακροδεξί ΛΑΟΣ του Γ. Καρατζαφέρη το 2010, φοβούμενο ότι θα έπρεπε να απολογείται δημοσίως, διέγραψε και αυτό το στέλεχος του, Μ. Βορίδη, έστω και υποκριτικά από τις εκλογικές του λίστες στις αυτοδιοικητικές

εκλογές, εξαιτίας των εξτρεμιστικών θέσεων και των δράσεων του από τα φοιτητικά του χρόνια.² Αντιθέτως η τωρινή κυβέρνηση Μητσοτάκη που αυτοτοποθετείται στο Κέντρο, τον αναβάθμισε από υπουργό Γεωργίας, στο ευαίσθητο πόστο του υπουργού Εσωτερικών στον τελευταίο ανασχηματισμό τον Δεκέμβριο του 2020, φανερώνοντας προφανώς την υποκρισία της αλλά σαφώς και την ακροδεξιά ροπή της. Γιατί αν κάποιος σκαλίσει παραπάνω θα δει ότι πρόσφατα και ο Κ. Κατσαφάδος, κεντρικό στέλεχος της ΟΝΝΕΑ και της Νέας Δημοκρατίας, γνωστός από τον ξυλοδαρμό του πρύτανη Μπένου το 2003 στο Πανεπιστήμιο Πειραιά³, αξιοποιήθηκε για τις ικανότητες του (στον ίδιο ανασχηματισμό) με τον θώκο του υφυπουργού Ναυτιλίας. Τελικά φαίνεται ότι σε μια νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση μια χαρά μπορούν να χωράνε οι ακροδεξιοί φασίστες και τραμπούκοι!

Με το τελευταίο νομοσχέδιο για την παιδεία, κράτος και αφεντικά ξεφορτώνονται και το τελευταίο φύλλο συκής αναφορικά με τα σχέδιά τους. Το δίδυμο Κεραμέως -Χρυσοχοΐδη, (και οι δύο όντες μη εκλεγμένα πρόσωπα) τεχνοκράτες της κυβέρνησης, έχουν αναλάβει να ισοπεδώσουν ό,τι μπορεί να θύμιζε δημόσιο και πανεπιστήμιο. Ειδικότερα η συγχώνευση του Αμφιθεάτρου με το Αστυνομικό Τμήμα (ομάδα ΟΠΠ), σίγουρα μια παγκόσμια πρωτοτυπία, σημειολογικά σημαίνει και την συγχώνευση της εκπαίδευσης με την καταστολή και την εξουσιαστική βία. Δεν πρέπει όμως να περάσει ασχολίαστο το θράσος των εξουσιαστών της «άλλης πλευράς» με τον πρώην υπουργό της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ Δ. Μαρδά, να αντιπροτείνει την αναβίωση του Σπουδαστικού της Ασφάλειας, με κρυφούς αστυνομικούς που θα συγχρωτίζονται μέσα και έξω από τις πανεπιστημιακές αίθουσες.⁴

Η αστυνομοκρατία στις σχολές με κόστος ίσο με το 1/3 της ετήσιας χρηματοδότησης για την λειτουργία της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, λέει πολλά για το ποιες είναι οι προτεραιότητες. Την στιγμή που διδάσκοντες και ερευνητές αμείβονται (εάν αμείβονται) πιο κάτω και από τον βασικό μισθό, περισσεύουν χρήματα για να διορίζονται εντός των πανεπιστημιακών χώρων οι συγχωριανοί ψηφοφόροι του Χρυσοχοΐδη, από τον Γιδα Ημαθίας, ως προστάτες του πολίτη. Ένας είναι, σαφώς, ο στόχος: μία ταξική εκπαιδευτική αναδιάρθρωση που θα προσφέρει παιδεία στους έχοντες ενώ οι φτωχοί θα προορίζονται για «ψυκτικοί από το Περίστει»⁵ αν δεν βρίσκονται μακροχρόνια άνεργοι στις λίστες του ΟΑΕΔ.

Τελικά όμως παρά τον μεταρρυθμιστικό οίστρο τους, τον τελευταίο λόγο θα τον έχουν αυτοί πάνω στους οποίους θα επιδιωχθεί να εφαρμοστούν αυτές οι μεταρρυθμίσεις, η πανεπιστημιακή κοινότητα. Η ύβρις η οποία διαπράττει η ακροδεξιά νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη, θα τους επιστραφεί σαν μία ξεγυρισμένη σφαλιάρα στα μούτρα μόλις αρχίσει να ξηλώνεται το πουλόβερ της αριστείας τους. Η μέρα αυτή ευτυχώς όλο και πλησιάζει.

✍️ Anarres

[0] <http://www.lamprakides.gr/blog/?p=3914>

[1] <https://tvxs.gr/news/ellada/apokalyipseis-gia-ti-biaia-drasi-boridi-sto-neo-biblio-toy-d-psarra>

[2] <http://www.enet.gr/?i=news.el.article&id=226000>

[3] <https://www.kathimerini.gr/politics/163334/foitites-kata-prytani-ston-peiraia/>

[4] <https://is.gd/Fr2rca>

[5] <https://www.youtube.com/watch?v=6BC1SD8XpQI>

Σχετικά με το καινούργιο αντεργατικό νομοσχέδιο

Τους τελευταίους μήνες, με πρόσχημα την αντιμετώπιση της πανδημίας, το κράτος όπως πάντα σε αγαστή συνεργασία με το κεφάλαιο, έχουν επιβάλει ένα «καθεστώς έκτακτης ανάγκης», που όσο περνάει ο καιρός τόσο πιο πολύ μοιάζει με γνωστά χουντικά καθεστώτα. Έτσι, έχουν δημιουργήσει ένα «ασφαλές» –για αυτούς– κοινωνικό περιβάλλον για να περάσουν μέτρα και νομοσχέδια που εντείνουν ακόμα περισσότερο την υποτίμηση των όρων ζωής μας (νέο ασφαλιστικό, νομοσχέδιο ποινικοποίησης των διαδηλώσεων, νομοσχέδια για την εκπαίδευση, την «ανάπτυξη», το μεταναστευτικό, νέος πτωχευτικός κώδικας κ.α.)

Αφού έχουν προηγηθεί μειώσεις μισθών, επιδομάτων και συντάξεων –με ταυτόχρονη αύξηση του ορίου ηλικίας για συνταξιοδότηση– και για πρώτη φορά φέτος κόπηκε το οικονομικό βοήθημα των Χριστουγέννων στα άτομα με ειδικές ανάγκες. Αφού η μαύρη, ανασφάλιστη εργασία, η εργοδοτική αμέλεια σε μέτρα ασφαλείας και τα ποσοστά ανεργίας έχουν εκτοξευτεί στα ύψη, έρχονται τώρα να δώσουν το τελειωτικό χτύπημα μέσα από το νέο εργασιακό νομοσχέδιο που αναμένεται να ψηφιστεί το επόμενο διάστημα.

Το νομοσχέδιο αυτό μεταξύ άλλων προβλέπει:

- Υπό προϋποθέσεις, η εργοδοσία θα έχει το δικαίωμα να αυξήσει τις ημερήσιες ώρες εργασίας από 8 σε 10, όπου οι επιπλέον ώρες θα «εξοφληθούν» στον εργαζόμενο μέσα στο επόμενο 6μηνο, είτε με μείωση ωρών, είτε με ρεπό και άδειες. Αυτό βέβαια στις περισσότερες περιπτώσεις δεν θα συμβαίνει καθότι υπάρχει πάντα η ανάγκη για δουλειά, και υπάρχει πάντα η απειλή της απόλυσης. Οπότε, στην ουσία, πρόκειται για ώρες δουλειάς που δεν θα πληρωθούμε ποτέ κανονικά και με τον νόμο.
- Αυξάνονται οι ώρες των νόμιμων υπερωριών, χωρίς όμως να αυξάνονται οι αποδοχές στον μισθό. Μέχρι σήμερα το ανώτατο όριο που μπορούσαν να απασχοληθούν οι εργάτες/ριες σε υπερωρίες σε βιομηχανικές/βιοτεχνικές επιχειρήσεις ήταν 90 ώρες/έτος, και σε όλους τους υπόλοιπους κλάδους 120ώρες/έτος. Οι ώρες θα αυξηθούν άνω των 120 ωρών και θα είναι ίδιες για όλους τους κλάδους.
- Αυξάνονται οι επιχειρήσεις και τα επαγγέλματα που θα υπάγονται στην κυριακάτικη εργασία, ως εκ τούτου, στην ουσία καταργείται η 5ήμερη εργασία.
- Αποκτά δικαίωμα ο εργοδότης να απαγορεύσει στον εργαζόμενο την προσέλευσή του στη δουλειά μετά την προειδοποίηση της απόλυσής του. Αυτό διευκολύνει τον εργοδότη και οικονομικά, αφού η αποζημίωση απόλυσης μετά από προειδοποίηση είναι μειωμένη κατά 50%, αλλά και όσον αφορά τους ταξικούς αγώνες αλληλεγγύης που μπορούν να λάβουν χώρα από συναδέλφους ή σωματεία στον χώρο της δουλειάς του απολυμένου.
- Οι εργατικές διεκδικήσεις παύουν να υπάγονται στην Επιθεώρηση Εργασίας και μεταβιβάζονται στο αυτόνομο νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου Ο.ΜΕ.Δ. (Οργανισμός Μεσολάβησης και Διαιτησίας). Αυτό συνεπάγεται, ότι είναι απαραίτητη η παρουσία δικηγόρου, θα έχει οικονομικό κόστος και θα είναι ακόμα πιο χρονοβόρα διαδικασία απ' ό,τι ήταν.
- Έχει το δικαίωμα ο εργοδότης να συστήνει ατομική σύμβαση εργασίας με τον εργαζόμενο ακόμα και αν υπάρχει ήδη συλλογική σύμβαση εργασίας. Αυτό ανοίγει τον δρόμο για ακόμα πιο ελαστικά ωράρια εργασίας.
- Είναι υποχρεωτική η εγγραφή-φακέλωμα των εργατικών σωματείων και συνδικαλιστικών οργανώσεων στο «ηλεκτρονικό μητρώο συνδικαλιστικών οργανώσεων», στοχοποιώντας τους συνδικαλιστές, όπως επίσης είναι υποχρεωτική και η εγγραφή στο «μητρώο πραγματικών δικαιούχων», όπου αυτό σημαίνει ότι νομιμοποιείται πλήρως ο έλεγχος από το υπουργείο οικονομικών στα εσωτερικά των σωματείων.

- Η ψηφοφορία για την κήρυξη απεργίας θα είναι υποχρεωτικά ηλεκτρονική. Έτσι υπονομεύονται και τίθενται στην αδιαφάνεια οι απαραίτητες διαδικασίες για την κήρυξη μιας απεργίας, που πριν εξασφαλιζόταν με τη φυσική παρουσία στις γενικές συνελεύσεις.
- Ποινικοποιείται η περιφρούρηση των απεργιών, όπως επίσης και η απλή προτροπή σε συμμετοχή στην απεργία, όπως μπορεί να είναι το μοίρασμα ενός κειμένου που έχει το κάλεσμα της απεργίας.
- Σε επιχειρήσεις που τη λειτουργία τους κρίνουν αυτοί ως «κρίσιμη για το κοινωνικό σύνολο», είναι απαραίτητο να εργάζεται ως προσωπικό ασφαλείας τουλάχιστον το 40% του συνολικού προσωπικού. Αυτό στην ουσία ακυρώνει την απεργία ως μέσο αγώνα, αφού η «παραγωγή» συνεχίζει κανονικά χωρίς καμία πίεση στην εργοδοσία, και επίσης καλλιεργεί την απεργοσπασία που πάλι είναι προς όφελος της εργοδοσίας.

Εντός μίας συνθήκης που η πανδημία του κορωνοϊού εξαπλώνεται όλο και εντονότερα, η κυβέρνηση αρνείται πεισματικά να ενισχύσει το σύστημα υγείας, τα ΜΜΜ, την παιδεία, ώστε να μην συνωστίζεται ο κόσμος στα τρένα και τα λεωφορεία, να μην είναι τα παιδιά το ένα πάνω στο άλλο μέσα στις σχολικές τάξεις, και φυσικά να μην πεθαίνει ο κόσμος επειδή δεν υπάρχουν ΜΕΘ, ή επειδή αναβλήθηκε επ' αόριστον το χειρουργείο του. Αντ' αυτού ενισχύει την αστυνομία με χιλιάδες προσλήψεις μπάτσων και συνεχόμενη σύσταση νέων σωμάτων, και τον στρατό με δισεκατομμύρια σε πολεμικό εξοπλισμό. Περνάνε μέτρα που μόνο σκοπό έχουν να χωθούμε όλο και πιο βαθιά στη συνθήκη Δουλειά-Σπίτι-Σπίτι-Δουλειά, να ενισχύσουμε την παραγωγική διαδικασία μέσω της εργατικής μας δύναμης με όλο και πιο δυσβάσταχτους όρους για εμάς, ενώ παράλληλα δυσχεραίνεται και υποτιμάται η οργανωμένη και συλλογική αντίδραση, που μπορεί και πρέπει να υπάρξει απέναντι σε όσα μας επιβάλλουν.

Απέναντι στην επέλαση του κεφαλαίου στις ζωές μας, απέναντι σε κάθε εκμεταλλευτικό και καταπιεστικό σύστημα ως κομμάτι των καταπιεσμένων, αγωνιζόμαστε για την κατάρνηση κράτους και καπιταλισμού.

Αγωνιζόμαστε για να ζήσουμε σε έναν κόσμο ελευθερίας, ισότητας, αλληλεγγύης

✎/ Louielouie

Η Ρόζι Τοντόροβα, η συντάκτρια του παρακάτω κειμένου, γυναικολόγος στο επάγγελμα, γράφει για το χαμό του συζύγου της, του αναισθησιολόγου Θοδωρή Χατζόπουλου. Αυτός και ο συναδέλφος του στην κλινική covid του νοσοκομείου της Λάρισας, ο παθολόγος Τηλέμαχος Ζαφειρίδης, έχασαν τη ζωή τους μετά από χιονοστιβάδα στον Όλυμπο. Στα κανάλια και το διαδίκτυο πολλοί αναρωτήθηκαν «τι δουλειά είχαν αυτοί εκεί». Επιλέξαμε να το αναδημοσιεύσουμε στην στήλη των εργατικών νέων για τη διαύγειά της να αναγνωρίσει τις αιτίες αυτού του συμβάντος πέρα από το τραγικό γεγονός, χαρακτηρίζοντας το ως εργατικό ατύχημα.

Μεγάλωσα σε μέρος με πολύ χόνι, φοβόμουν πάντα τις χιονοστιβάδες. Τους είχα πει καλύτερα να μην πάτε. Ίσως είναι επικίνδυνα. Το ατύχημα δυστυχώς έγινε. Χάσαμε τον άνθρωπό μας. Με πονάει πολύ όταν ακούω διάφορα πράγματα, για το τι δουλειά είχε εκεί. Ξέρω ότι ο θάνατος πονάει πολύ, οι τραγωδίες, όμως δεν αντέχω να ακούω όλα αυτά τα πράγματα. Και κάθε χρόνο χάνουν τη ζωή τους στον Όλυμπο κάποιοι άνθρωποι, γιατί είναι ένα βουνό με κινδύνους. Πόσες χιλιάδες όμως χάνουν τη ζωή τους στον δρόμο; Ποιο θεωρούμε πιο επικίνδυνο; Οι άνθρω-

ποι πήγαν στο βουνό να περπατήσουν για εκτόνωση. Για να βγάλουν το στρες. Διάλεξαν τον πιο ανώδυνο τρόπο να εκτονώσουν το συσσωρευμένο από μήνες στρες. Ήρθε η κόρη μου σπíti χθες και με ρώτησε: Μαμά ο μπαμπάς μου ήταν απρόσεκτος; Το μόνο που ακούμε τόσες μέρες είναι γιατί πήγαν;

Ούτε ένας τόσους μήνες δεν ασχολήθηκε με αυτούς τους γαιτρούς. Για το τι περνάνε τόσους μήνες. Με την ψυχολογική υποστήριξη των ιδίων και των οικογενειών τους. Γιατί το στρες δεν μένει στο νοσοκομείο. Ο Θοδωρής έφευγε επτά και τέταρτο, επέστρεφε στις πεντέμιση και η πρώτη κουβέντα που έλεγε σε μένα και το παιδί του ήταν: θα πεθάνει πολύς κόσμος. Ντυμένος σαν αστροναύτης από τις επτά το πρωί μέχρι το απόγευμα και όταν εφημέρευαν τρεις μέρες τη βδομάδα από τις 7 το πρωί μέχρι τις πέντε το άλλο πρωί χωρίς σταματημό. Τρίτη, Πέμπτη και Σάββατο να είναι στο νοσοκομείο μερόνυχτα και στο σπíti να έχουμε ένα επτάχρονο παιδί με κοπέλες που το διάβαζαν και το πρόσεχαν μέσα στην πανδημία. Και δεν έλειψε ούτε μια μέρα από το καθήκον. Εκεί διαρκώς, στη μονάδα, να έχουν περάσει από τα χέρια τους εκατοντάδες άνθρωποι τόσους μήνες σε μια πόλη που ήταν διαρκώς κόκκινη και η ΜΕΘ γεμάτη.

Για μένα ο άνδρας μου έφυγε από εργατικό ατύχημα. Ανέβηκε δυο φορές στο βουνό τόσους μήνες για να πάρει μια αναπνοή. Πήγαν όπως πάντα με εξαιρετικό εξοπλισμό, δεν είχαν άγνοια κινδύνου. Τις βόλτες στα βουνά τις ξεκίνησε την εποχή των μνημονίων. Ένωθε τρομερή πίεση από τις περικοπές στην υγεία. Όταν πήγαν να κλείσουν το παλιό νοσοκομείο της πόλης κόντευε να αρρωστήσει από τη στεναχώρια του. Για τα ιατρεία που θα χάνονταν. Πάλευε διαρκώς. Σε μια φτωχή χώρα όπως η Βουλγαρία φρόντισαν τα παιδιά των γιατρών που είναι στην πρώτη γραμμή του ιού να έχουν ειδική υποστήριξη όλο αυτό τον καιρό. Εδώ απίστευτη αδιαφορία. Γύριζε σπíti τόσους μήνες μετά την ένταση της κλινικής και έπρεπε να σταθεί και στο παιδί. Να βρει αντοχές να ελέγξει το στρες που κουβαλούσε. Να ανταπεξέλθει στα έξοδα που κάναμε με την απουσία μας όλη μέρα για τη φύλαξη του παιδιού, στην πίεση από την απώλεια τόσων ανθρώπων που χάνονταν μέσα στη ΜΕΘ. Ανέβηκαν στο βουνό για μια μικρή αποτοξίνωση. Για μια αναπνοή από αυτό που ζούσαν τόσους μήνες. Στο παιδί μου θα λέω πάντα ότι ο πατέρας έφυγε από εργατικό ατύχημα.

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

Διαδηλώσεις για την φυλάκιση του Pablo Hassel

Μαζικές διαδηλώσεις πραγματοποιούνται στην Ισπανία, έπειτα από τη δίωξη του ράπερ Pablo Hassel και την επικείμενη φυλάκισή του. Οι κατηγορίες προκύπτουν από στίχους τραγουδιών του και tweets, τα οποία σύμφωνα με νόμο που ψηφίστηκε το 2015 «προσβάλλουν τη μοναρχία και υποστηρίζουν τη βία». Καθώς οι διαδηλώσεις πληθαίνουν, η αριστερή κυβέρνηση συνεργασίας υπόσχεται την τροποποίηση του νόμου, ώστε να αντιστοιχούν ηπιότερες ποινές, και να κυρώνονται μόνο για περιπτώσεις κινδύνου για τη δημόσια τάξη, και για διέγερση σε βία. Παρ' όλα αυτά, μια τέτοια απόφαση δεν θα εμπόδιζε τη φυλάκιση του Pablo Hassel, ενώ «είναι κενές δηλώσεις όπως τόσες άλλες κούφιες υποσχέσεις, που δεν έχουν κανέναν άλλο στόχο, παρά να υποσκάψουν τα κύματα αλληλεγγύης» (Pablo Hassel σε απάντηση για τις κυβερνητικές δηλώσεις).

Ο Pablo Hassel αρνήθηκε να παρουσιαστεί μόνος του όπως είχε οριστεί από το ισπανικό δικαστήριο. Παρά τις διαδηλώσεις, η αστυνομία θα συλλάβει τον Pablo Hassel στις 17/12 μέσα στο πανεπιστήμιο τις Λιέιδα, όπου βρέθηκε μαζί με άτομα που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα.

Σε παρόμοια κύματα κινείται και η ελληνική κυβέρνηση η οποία κατέθεσε προς κύρωση στις 11/02 τροποποίηση του τρομονόμου 187Α, όπου απαγορεύεται «οποιοδήποτε υλικό που ανεβαίνει στο διαδίκτυο από δημιουργό-καλλιτέχνη ή ακόμα και από οποιοδήποτε χρήστη “να εμπεριέχει υποκίνηση σε βία ή μίσος και δημόσια πρόσκληση σε τρομοκρατικό έγκλημα”». Η ελληνική κυβέρνηση το παίρνει πίσω ώστε να το ξαναβάλει στο τραπέζι 3 μέρες μετά, όταν ο χιονιάς είναι απαγορευτικός για πιθανές συγκεντρώσεις.

Σλοβενία: Εκκένωση της Κατάληψης Rog και επίθεση στην AKC Metelkova

Στις 19 Ιανουαρίου πραγματοποιείται εκκένωση της ROG στη Λουμπλιάνα. Η κατάληψη υπάρχει τα τελευταία 15 χρόνια στο πρώην εργοστάσιο ποδηλάτων ROG. Τρεις βδομάδες αργότερα, πραγματοποιείται πορεία στο κέντρο «εις μνήμην του πολιτισμού» και επ' αφορμής της εκκένωσης της κατάληψης. Κάποιες ώρες αργότερα οι μπάτσοι εισβάλλουν στο σύμπλεγμα καταλήψεων του AKC Μετέλκοβα (Avtonomni Kulturni Center: Αυτόνομο κέντρο κουλτούρας), όπου σπάνε πόρτες από κατειλημμένους χώρους και τραμπουκίζουν περαστικούς. Η εισβολή ήρθε μερικές μέρες μετά από τη φωτογράφιση μιας ακροδεξι-ας-νεοναζιστικής ομάδας έξω από το AKC, με τη λεζάντα «ας κατεδαφίσουμε και τη Μετέλκοβα».

Εργάτες προκαλούν ζημιές εκατομμυρίων σε εργοστάσιο στην Ινδία

Εργάτες εργοστασίου της Apple στην Ινδία, σε μονάδα κατασκευής και συναρμολόγησης της εταιρίας Wistron, έχουν προκαλέσει ζημιές μερικών εκατομμυρίων, διεκδικώντας τα δεδουλευμένα τους και καλύτερες συνθήκες εργασίας. Πιο συγκεκριμένα, στις 12 Δεκεμβρίου, μετά τη νυχτερινή βάρδια, περισσότεροι από 2000 εργάτες άρχισαν να καταστρέφουν τις μονάδες συναρμολόγησης, γραφεία υψηλόβαθμων στελεχών και οχήματα της εταιρίας. Στις πρώτες δηλώσεις τους, οι εταιρίες ανέφεραν πως οι καταστροφές προήλθαν από αγνώστους που εισέβαλαν στο εργοστάσιο, και δεν είχαν καμία σχέση κατά τ' άλλα, προσπαθώντας να αποκρύψουν τα αιτήματα των εργατών. Οι αρχές συνέλαβαν τουλάχιστον 100 εργάτες, ενώ η Wistron μια βδομάδα αργότερα επιβεβαίωσε τις διεκδικήσεις των εργατών.

Βέλγιο: Μετανάστης πεθαίνει την ώρα που κρατείται σε αστυνομικό τμήμα

Ο Ibrahima B., ένας 23χρόνος μετανάστης στο Βέλγιο, πεθαίνει την ώρα που κρατείται σε αστυνομικό τμήμα για παραβίαση των μέτρων κατά του κορωνοϊού. Διαδηλώσεις με συγκρούσεις πραγματοποιήθηκαν στις Βρυξέλες ενάντια στη ρατσιστική βία των μπάτσων, απαιτώντας απαντήσεις γύρω από τις συνθήκες θανάτου του Ibrahima. Ένα αστυνομικό τμήμα πυρπολείται χωρίς -δυστυχώς- να πάθει εκτεταμένες ζημιές.

Ουγγαρία: Απαγόρευση υιοθεσίας από ομόφυλα ζευγάρια

Στην Ουγγαρία, κατόπιν πρότασης του κυβερνώντος κόμματος του Victor Orban, απαγορεύεται η υιοθεσία από ομόφυλα ζευγάρια. Ο νόμος τροποποιείται ώστε να επιτρέπει την υιοθεσία μόνο από παντρεμένα ζευγάρια (ο γάμος ομόφυλων ζευγαριών απαγορεύεται), ή από ένα γονιό, εφόσον δοθεί ειδική άδεια από το κράτος. Πρότερα, η υιοθεσία ήταν δυνατή από έναν γονιό, οπότε υπήρχε ο τρόπος να υιοθετήσουν. Συμπληρωματικά, το κυβερνών κόμμα προωθεί αναθεώρηση του συντάγματος ως προς τι ορίζεται ως οικογένεια σε «η μητέρα είναι γυναίκα, ο πατέρας είναι άντρας».

Δολοφονία 25χρονου από μπάτσο στην Αλβανία

Στην Αλβανία στις 8 Δεκεμβρίου μπάτσος δολοφόνησε τον 25χρονο Κλοντιάν Ράσα, που είχε βγει από το σπίτι του να πάρει τσιγάρα κατά την απαγόρευση κυκλοφορίας. Την ίδια μέρα καλέστηκε συγκέντρωση μπροστά από το υπουργείο εσωτερικών, όπου οι συγκεντρωμένοι επιχείρησαν να μπουν μέσα στο υπουργείο, και έκαψαν το χριστουγεννιάτικο δέντρο που βρισκόταν απ' έξω. Οι μαζικές διαδηλώσεις συνεχίστηκαν και τις επόμενες μέρες, ζητώντας την απελευθέρωση των συλληφθέντων και την παραιτήση του υπουργού εσωτερικών και του αρχηγού της αστυνομίας.

Το γαλλικό κράτος απαγορεύει τη βιντεοσκόπηση μπάτσων

Διαδηλώσεις πραγματοποιούνται ενάντια στο νομοσχέδιο για την «καθολική ασφάλεια» που -μεταξύ άλλων- δι-

Ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός

Μας ενώνει το ότι νιώθουμε δικούς μας τους πόνους της γης: τη βία κατά των γυναικών· το διωγμό και την περιφρόνηση εκείνων που έχουν διαφορετική συναισθηματική, ψυχολογική και σεξουαλική ταυτότητα· τον αφανισμό της παιδικής ηλικίας· τη γενοκτονία των αυτόχθονων· το ρατσισμό· τον милитарισμό· την εκμετάλλευση· τη λεηλασία· την καταστροφή της φύσης.

Μας ενώνει η αντίληψη ότι για τους πόνους αυτούς ευθύνεται ένα σύστημα. Ο δήμιος είναι ένα σύστημα εκμετάλλευσης, πατριαρχικό, πυραμιδοειδές, ρατσιστικό, ληστρικό και εγκληματικό: ο καπιταλισμός.

Μας ενώνει η γνώση ότι είναι αδύνατο να μεταρρυθμίσουμε αυτό το σύστημα, αδύνατο να το εκπολιτίσουμε, να το αμβλύνουμε, να το λειάνουμε, να το εξημερώσουμε, αδύνατο να το εξανθρωπίσουμε.

Μας ενώνει η δέσμευσή μας να αγωνιστούμε, παντού και κάθε ώρα και στιγμή –ο καθένας και η καθεμία στο χώρο της– ενάντια σε αυτό το σύστημα μέχρι να το καταστρέψουμε ολοκληρωτικά. Η επιβίωση της ανθρωπότητας εξαρτάται από την καταστροφή του καπιταλισμού. Δεν παραδινόμαστε, δεν ξεπουλιόμαστε, δεν υποτασόμαστε.

απόσπασμα από τη «διακήρυξη... για τη ζωή», για το ταξίδι των Ζαπατίστας στην Ευρώπη, 01/01/2021

νει την άδεια στους μπάτσους να επιτηρούν τον κόσμο με drone και κάμερες, ενώ απαγορεύει τη βιντεοσκόπηση μπάτσων και τεκμηριώνεται ως αδίκημα, σε περίπτωση που «τραυματίζεται η φυσική ή ψυχολογική τους ακεραιότητα»! Το νομοσχέδιο προτάθηκε αρχικά τον Οκτώβρη, για να βρει σύντομα πλήθος αντιδράσεων απέναντί του σε πολλές πόλεις της Γαλλίας, παρά τα σκληρά περιοριστικά μέτρα.

Τον Νοέμβρη, δημοσιεύεται βίντεο από κλειστό κύκλωμα τηλεόρασης, με μπάτσους να ξυλοκοπούν έναν μαύρο μουσικό παραγωγό στην είσοδο του στούντιο που εργαζόταν, ενώ τον έβριζαν ρατσιστικά. Μέτα τη δημοσίευση του βίντεο από την επίθεση, πυροδοτήθηκαν ακόμη πιο μαζικές διαδηλώσεις, γεγονός που ώθησε την κυβέρνηση σε αναδίπλωση, αφού ανακοίνωσε ότι θα επανεξετάσει το σχετικό άρθρο για απαγόρευση βιντεοσκόπησης, χωρίς όμως να το έχει αποσύρει ακόμα. Το νομοσχέδιο αναμένεται να ψηφιστεί τελικά τον Μάρτη, ενώ μαζικές διαδηλώσεις συνεχίζουν ακόμη σε πολλές πόλεις της Γαλλίας.

Κατά τη διάρκεια της πανδημίας επιχειρεί το ισπανικό κράτος να πραγματοποιήσει εξώσεις.

Στην Ισπανία, επικαλούμενοι ειδική διάταξη που δίνει τη δυνατότητα εξώσεων χωρίς δικαστική απόφαση, με αιτιολογία «κακόβουλης κατάληψης» (flagrant usurpation), οι μπάτσοι επιχειρούν την εκκένωση σπιτιών. Στη γειτονιά Raval της Βαρκελώνης, δεκάδες γείτονες συναντήθηκαν στους δρόμους και αντιστάθηκαν στις επιχειρούμενες εξώσεις, καταφέροντας να τις αποτρέψουν και τελικά να απωθήσουν τις δυνάμεις καταστολής.

Πραξικόπημα στη Μιανμάρ

Πραξικόπημα στη Μιανμάρ στις αρχές του Φλεβάρη. Διαδηλώσεις και μαζικές απεργίες ξεσπούν από τις πρώτες μέρες, ενώ το στρατιωτικό καθεστώς αναλαμβάνει εκτάκτως εξουσίες και κηρύσσει τη χώρα σε ενός έτους καθεστώς έκτακτης ανάγκης. Σε απάντηση στις διαδηλώσεις στρατιωτικός νόμος έχει κηρυχτεί σε πολλές περιοχές, απαγόρευση κυκλοφορίας μεταξύ 20:00 ως τις 04:00, καθολική

απαγόρευση συγκεντρώσεων, ενώ η πρόσβαση στο ίντερνετ έχει αποκοπεί. Η Μιανμάρ βρισκόταν υπό στρατιωτικό καθεστώς έως ότου ανατραπεί από την “Βαθυκίτρινη Επανάσταση” (αντικυβερνητικές διαδηλώσεις χιλιάδων βουδιστών μοναχών) το 2007.

Η Βιρμανία όπως ονομαζόταν αρχικά η Μιανμάρ αποτελούσε αποικία της Μ. Βρετανίας και σκηνικό για το βιβλίο του Τζορτζ Όργουελ “Μέρες στην Βιρμανία” που έγραψε όταν εκτελούσε την θητεία του σαν αστυνομικός διευθυντής στην συγκεκριμένη χώρα.

Η Μιανμάρ είναι από τις χώρες που δεν αποαποικιοποιήθηκαν ποτέ, και μετά τον πόλεμο οπου κατέρρευσε η βρετανική αυτοκρατορία έγινε μίλο της έριδος ανάμεσα στην Κίνα και τις Η.Π.Α.. Η Μιανμάρ είναι αγροτική χώρα που θα ευχόταν να μην είχε ποτέ τουρισμό και κυρίως φυσικό αέριο. Από το “σοσιαλοβουδισμό” μέχρι τον καπιταλισμό από την “δημοκρατία” μέχρι τα πραξικοπήματα οι παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, οι βασανισμοί και οι δολοφονίες διαδηλωτών είναι η σταθερά όπως και τα κέρδη της Total, Halliburton και της Unocal που χρηματοδοτούν το στρατό της Μιανμάρ για να προστατεύει τις εγκαταστάσεις τους. Κατά γενική ομολογία πάντως ο τρόπος με το οποίο καλύπτει η δυτική δημοσιογραφία τα τεκταινόμενα είναι άμεσα συνδεδεμένος με το κατά πόσο η κυβέρνηση ή διδακτορία που κάνει τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων εξυπηρετεί τα συμφέροντα της δύσης και των προαναφερθέντων εταιριών.

Βουλγαρία: Πορεία ενάντια στη lukonmarch στη Σόφια

Για μια ακόμα χρονιά, παρά τις δυσκολίες που δημιουργεί η πανδημία του covid 19, εκατοντάδες αντιφασίστες βρέθηκαν στους δρόμους της Σόφια, το Σάββατο 13 Φλεβάρη, για να διαδηλώσουν ενάντια στη φασιστική παρέλαση Lukonmarch, η οποία πραγματοποιείται τα τελευταία 18 χρόνια στην πρωτεύουσα της Βουλγαρίας προς τιμήν του φασίστα στρατηγού Hristo Lukon, που εκτελέστηκε από την αντάρτισσα Violeta Yakova στις 13 Φλεβάρη του 1943. Την παρέλαση διοργανώνουν μια σειρά από νεοναζιστικά κόμματα και οργανώσεις όπως η Βουλγαρική Εθνική Ένωση κ.ά. Η παρέλαση αποτελεί την κορυφαία εκδήλωση του φασισμού στη Βουλγαρία, και κάθε χρόνο συμμετέχουν αντιπροσωπείες από φασιστικά και ναζιστικά κόμματα από άλλες ευρωπαϊκές χώρες (Γερμανία, Ισπανία, Ιταλία, Σουηδία κ.ά.), μετατρέποντας τον Φεβρουάριο σε μήνα φόβου και ντροπής για τη βουλγάρικη πρωτεύουσα.

Πηγή: athens.indymedia.org/post/1610363/

Χιλή

Με τις νωπές μνήμες των κρατικών δολοφονιών κατά την εξέγερση του 2019-20, η Χιλή φλέγεται και πάλι μετά τη δολοφονία του Francisco Martínez από μπάτσους στην κωμόπολη Πανγκιπούλι, επειδή αρνήθηκε να προσαχθεί χωρίς αιτιολόγηση. Οι μπάτσοι υπερασπίστηκαν τον αστυνομικό που πυροβόλησε έξι φορές, λέγοντας πως βρισκόταν σε νόμιμη άμυνα, αφού ο Francisco αντιστάθηκε στον έλεγχο. Διαδηλώσεις έχουν ξεσπάσει ζητώντας τη διάλυση του αστυνομικού σώματος, ενώ στο Πανγκιπούλι έχουν πυρποληθεί πολλά κρατικά κτίρια.

Τελεσίγραφο εκκένωσης της ZAD du Carnet

Σε αλληλεγγύη καλεί η ZAD du Carnet (zone à defender: ζώνη προς υπεράσπιση), καθώς τοπικοί εκλεγμένοι αξιωματούχοι και ο διαχειριστής του λιμανιού έδωσαν επίσημη ειδοποίηση στη νομαρχία, απαιτώντας την εκκένωσή της στις 4 Φλεβάρη, με την αστυνομία να παραδίδει τελικά το τελεσίγραφο στις 10 Φλεβάρη. Από τις 31 Αυγούστου η

συνέλευση που δομήθηκε μετά τις εκδηλώσεις ενάντια στα έργα αξιοποίησης και ανάπτυξης κατέλαβε την είσοδό του. Ακολουθώντας τα παλιότερα –αποτυχημένα πλάνα– για πυρηνικό εργοστάσιο, η αξιοποίηση της νήσου Carnet του ποταμού Λίγηρα σηματοδοτεί την καταστροφή του υδροβιότοπου, καθώς προβλέπει τη μετατροπή ενός μεγάλου κομματιού σε βιομηχανική ζώνη. Προσπαθώντας να μπαλώσουν την οικολογική καταστροφή που ετοιμάζουν, αφεντικά και τοπικοί εκλεγμένοι μιλάνε για πράσινη ανάπτυξη με μεγάλες εκτάσεις ΒΑΠΕ και νέες θέσεις εργασίας, χωρίς όμως να βρίσκουν ιδιαίτερο αντίκρισμα.

«Η συνέλευση καλεί σε αλληλεγγύη ηθική, ανθρώπινη και υλική υποστήριξη. [...] Εφόσον το έργο βιομηχανικής ζώνης στο Le Carnet δεν εγκαταλειφθεί πλήρως, θα χρειαστεί αντίσταση! Θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για τη διατήρηση του νησιού Carnet, και θα συνεχίσουμε να προειδοποιούμε για τις συνέπειες της εκβιομηχάνισης των εκβολών του Λίγηρα».

zadducarnet.org/

ΗΠΑ: Εξέγερση στις φυλακές του St. Louis

Με τα μέτρα για τον covid-19 να περιστέλλουν περισσότερο τα δικαιώματα των κρατουμένων, και με τις φυλακές υπερπλήρεις, ξεσπάει εξέγερση στις φυλακές του St. Louis στην Αμερική στις 6 Φλεβάρη. Οι κρατούμενοι του 4ου ορόφου καταφέρνουν να παραβιάσουν τις πόρτες των κελιών τους, αλλά και της υπόλοιπης πτέρυγας. Για ώρες καταστρέφουν ό,τι μπορούν, βουλώνοντας τουαλέτες, βάζοντας φωτιές, ενώ αποκρούουν τις δυνάμεις καταστολής. Τελικά, κατάφεραν να σπάσουν τα παράθυρα της φυλακής, με γραμμένα συνθήματα-αιτήματα πάνω στους δίσκους φαγητού. Στους γύρω δρόμους κόσμος ζητωκραύγαζε υπέρ των εξεγερμένων έγκλειστων, και τραγουδούσε αντιμπατσικά τραγούδια μαζί τους. Η εξέγερση στις φυλακές του St. Louis έρχεται ως συνέχεια μιας αλυσίδας διεκδικήσεων και εξεγέρσεων κρατουμένων στις φυλακές των ΗΠΑ τα τελευταία χρόνια.

crimethinc.com/2021/02/14/breaking-the-fourth-wall-revolt-in-the-st-louis-jail-on-repression-representation-and-revolt

Ο Anthony Lamar Smith ήταν ένας 24-χρονος αфроαμερικανός από το St. Louis που δολοφονήθηκε από τον μπάτσο Jason Stockley μετά από καταδίωξη τον Δεκέμβρη του 2011. Τον Σεπτέμβρη του 2017 ο Stockton αθώωθηκε και διαδηλώσεις ξεσπάσαν στο St. Louis. Το “Free 57” αναφέρεται στον αριθμό των κρατουμένων που βρίσκονται σε καθεστώς απομόνωσης μετά τις διαμαρτυρίες του Δεκέμβρη.

ΗΠΑ: Εισβολή στο Καπιτώλιο

Μετά από την εισβολή οπαδών του Donald Trump στο Καπιτώλιο στην Ουάσινγκτον, που ακολούθησε τη διαδήλωση υπέρ των ισχυρισμών του για εκλογική νοθεία, το κόμμα των Ρεπουμπλικάνων διασπάται, προετοιμάζοντας το έδαφος για τη θεμελίωση ενός νέου δικομματικού πολιτικού κέντρου, μετατοπισμένου δεξιότερα από ό,τι πριν. Δίνεται ευκαιρία για μαζική μετατόπιση της εκλογικής βάσης του Trump εκτός αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, υιοθετώντας πια ξεκάθαρα φασιστικές θέσεις.

Τα γεγονότα της 6ης Ιανουαρίου θα ζημιώσουν τους οπαδούς του Trump στα μάτια των κεντρώων, και έτσι θα αναγκάσουν κάποιους ρεπουμπλικάνους να μετακυλήσουν τη στήριξή τους προς το κέντρο, αλλά επίσης θα διευρύνουν τα όρια ως προς το τι είναι αποδεκτό. Αυτό μπορεί να ωφελήσει την άκρα δεξιά για στρατολόγηση σε τοπικές οργανώσεις ανά την επικράτεια, και για να κανονικοποιήσει αντίστοιχες ενέργειες στο μέλλον.

Αλλά αυτός δεν είναι ο μόνος κίνδυνος. Στο όνομα του πολέμου ενάντια στον εξτρεμισμό, οι κεντρώοι θα απαιτήσουν την εδραίωση των ιδίων μηχανισμών της κρατικής καταπίεσης που ο επόμενος Trump θα χρησιμοποιήσει εναντίον μας. Αυτό είναι ουσιαστικά που συνέβη στη Βαϊμάρη, προετοιμάζοντας την άνοδο του Τρίτου Ράιχ. Κατ'αντιστοιχία, η προμετωπίδα του Trump κατά το 2020 ήταν το τμήμα εγχώριας ασφάλειας (Department of Homeland Security), που δημιουργήθηκε κατά την προεδρεία Bush σε απάντηση στις επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου, ενώ [η πολιτική του Trump] αξιοποίησε και την κεντρική (συγκεντρωτική) διαχείριση κατά τη διακυβέρνηση Obama. Οι κεντρώοι, παρουσιαζόμενοι ως μαχητές κατά του «χάους», θα τραβήξουν αρκετούς από τους πρότερους συμμάχους μας από τους δρόμους, ενώ θα γίνουν απολογητές της επερχόμενης αυξημένης καταστολής που θα στοχεύσει τόσο εμάς, όσο και την άκρα δεξιά.

Μετά από αυτά γεγονότα, είναι αναμενόμενη η λήψη αυστηρών μέτρων από το κράτος, που πιθανότατα θα περιορίσουν τις ελευθερίες, στοχεύοντας κάθε μορφή αντίστασης. Στην Τουρκία, ο Ερντογάν κατέρριψε ένα δεξιό στρατιωτικό πραξικόπημα – κίνηση που του έδωσε τη δυνατότητα να καταπιέσει κάθε μορφή διαμαρτυρίας. Η κρατική καταπίεση της δεξιάς θα ακολουθήσει τις μεθόδους που χρησιμοποιούνται ενάντια στα δικά μας κινήματα – αφομοιώνοντας τα ρεφορμιστικά στοιχεία, αλλά απομονώνοντας και καταστρέφοντας τα «ακράια». Αν η μόνη πίεση στην κυβέρνηση προέρχεται από την άκρα δεξιά, το κράτος θα κάνει παραχωρήσεις προς αυτούς.

Ήδη βλέπουμε τους παλιότερους συμμάχους μας να αποσύρονται από τους δρόμους στη σκιά των γεγονότων της 6ης Ιανουαρίου. Οι φιλελεύθεροι παρότρυναν κόσμο να μην πάει στην Ουάσινγκτον [για αντισυγκεντρώσεις], αφήνοντας τις αρχές να αντιμετωπίσουν τους οπαδούς του Trump. Αυτός ήταν ένας λάθος υπολογισμός: Οι δυνάμεις ασφάλειας δεν ενδιαφέρονται ιδιαίτερα να αντιμετωπίσουν το κομμάτι του πληθυσμού με το οποίο ταυτίζονται περισσότερο – και ακόμα και όταν επιλέγουν να το κάνουν, τα χέρια τους είναι δεμένα από τη βαθιά ριζωμένη δομική συνήθεια τού να αντιμετωπίζουν τους συντηρητικούς δεξιούς με πολύ περισσότερο σεβασμό από ότι τους φτωχούς, τους έγχρωμους και τους αντικαπιταλιστές.

Εν ολίγοις, κανείς δεν θα έρθει να μας σώσει. Πρέπει να προετοιμαστούμε για την πι-

θανότητα το φασιστικό κίνημα, έχοντας πάρει τα πάνω του, να συνεχίσει να πραγματοποιεί επιθέσεις στις Η.Π.Α., ενώ η νέα συναίνεση από την πλευρά των κεντρώων θα εφαρμόζει μέτρα που θα στοχοποιούν τόσο εμάς όσο και αυτούς. Για να επιβιώσουν τα κινήματά μας, καθίσταται αναγκαία η οργάνωση κοινότητων και η αλληλεγγύη, σε κλίμακα που δεν έχουμε ξαναδεί.

Έχουμε ήδη δει σημάδια της διακομματικής μετατόπισης προς την καταστολή αναρχικών και αντιφασιστών. Για παράδειγμα, μετά την επανεκλογή του, ο δήμαρχος του Portland, Ted Wheeler –δημοκρατικός– ανακοίνωσε τις νέες του προσπάθειες να στοχοποιήσει, να δυσφημήσει και να καταστείλει αντιφασίστες και αναρχικούς, χρησιμοποιώντας την ίδια γλώσσα που χρησιμοποιεί και ο Trump. Οι New York Times έκαναν ακριβώς το ίδιο προ τριμήνου, παπαγαλίζοντας σημεία της ρητορικής του Trump σχεδόν κατά λέξη.

Ο ίδιος ο Trump απείλησε τους αντιφασίστες εν όψει της 6ης Ιανουαρίου, τονίζοντας τους να μην τολμήσουν να πλησιάσουν την Ουάσινγκτον και να παρεμποδίσουν το σόου που ετοιμάζε. Η άκρα δεξιά έχει ενσωματώσει στο σύνολο της πολιτικής της πλατφόρμας, την εναντίωση στο «antiifa» – όχι μόνο επειδή τα αρνητικά σημεία ενότητας [σ. μετ.: «αρνητικά» ή εναντιωματικά, με την έννοια της εναντίωσης σε κάτι, ως κοινό σημείο σύγκλισης και ενότητας] είναι τα πλέον κατάλληλα μέσα σε καιρούς πολιτικής πόλωσης, αλλά και επειδή οι αντιφασίστες έχουν πάρει τόσες πολλές νίκες μέχρι τώρα, και έχουν καταφέρει να επιβραδύνουν την ανάπτυξη της άκρας δεξιάς.

Την 5η Ιανουαρίου, ένα υπόμνημα του Λευκού Οίκου, βγαλμένο απευθείας από τη φασιστική ατζέντα, ανακοίνωσε ότι επιχειρούν να επαναφέρουν το νομοσχέδιο Anarchist Exclusion Act (Νόμος εξαίρεσης/αποκλεισμού των αναρχικών, του 1903/1918), προσπαθώντας να αποκλείσουν από τις Η.Π.Α. κόσμο που αντιτίθενται στον φασισμό. Τέτοιες πολιτικές, ξεκίνησαν υπό την προεδρεία του Trump, και μπορεί να συνεχίσουν κατά τη διακυβέρνηση Biden – για παράδειγμα αν οι πρώην Ρεπουμπλικάνοι υποστηρικτές του [Trump] στηρίζουν το πολιτικό κέντρο, με την προϋπόθεση να υιοθετήσει θέσεις από την προϋπάρχουσα ατζέντα τους.

Το πεδίο Μάχης των Social Media

Από την πλευρά του, ο Trump ήδη συνεχάρη τους συμμετέχοντες, σταματώντας ένα βήμα πριν «χαιρετίσει» την εισβολή, ίσα ίσα για να αφήσει περιθώρια για πιθανή αποκήρυξη: «Αυτά είναι τα πράγματα και τα γεγονότα που συμβαίνουν όταν η ιερή [sic] σαρωτική νίκη υφαρπάζεται με απότομο και βίαιο τρόπο από τους μεγάλους πατριώτες, που τους έχουν φερθεί τόσο κακά και άδικα για τόσο καιρό». Πρόσθεσε ένα μήνυμα αναγνωρίζοντας τα γεγονότα ως ένα θεμέλιο βήμα, επιβεβαιώνοντας την ανάδυση ενός νέου πολιτικού ρεύματος: «Να θυμάστε αυτή τη μέρα για πάντα!».

Σε απάντηση, το Twitter και το Facebook εν τέλει απέκλεισαν τους λογαριασμούς του Trump.

Η Facebook είχε ήδη αποκλείσει, πολλούς αναρχικούς μήνες πριν. Ενώ οποιαδήποτε «κακοτυχία» προκύπτει στον Trump αποτελεί ένα καλοδεχούμενο εμπόδιο στις αυταρ-

χικές του προσπάθειες, γνωρίζουμε πως είναι αναπόφευκτο ότι αυτό τελικά θα οδηγήσει σε περισσότερη εταιρική λογοκρισία αναρχικών και άλλων συμμετεχόντων στα κοινωνικά κινήματα. Γίνεται, λοιπόν, όλο και πιο αναγκαίο να θεμελιώσουμε και να προτάξουμε εναλλακτικές άμεσα.

Θα διασπαστούν οι Ρεπουμπλικάνοι;

Ως αποτέλεσμα αυτής της πράξης [της εισβολής στο Καπιτώλιο], οι ρεπουμπλικάνοι έχουν ήδη χωριστεί σε δύο στρατόπεδα, το ακροδεξιό που υποστηρίζει τον Trump, και αυτό των «κεντρώων» που επιτέλους αναγκάστηκαν να τα «σπάσουν» με τον Trump, παρόλο που είχαν προσδεθεί στην επιτυχία του τα τελευταία 4 χρόνια. Ένα από τα πιο δυσοίωνα επιτεύγματα του Trump, είναι το γεγονός πως πλέον οι ρεπουμπλικάνοι, που έχουν μετατοπιστεί περισσότερο προς τα δεξιά ως αποτέλεσμα της επιρροής του, δοξάζονται ως ήρωες της δημοκρατίας από τη δικομματική βάση – απλά επειδή επέλεξαν να μην υποστηρίξουν αυτόν στην ξεκάθαρη απόπειρα αντιδημοκρατικού πραξικοπήματος.

Δημοκρατικοί και Ρεπουμπλικάνοι αποσύρουν την υποστήριξή τους στον Trump, θεμελιώνοντας ένα νέο δικομματικό πολιτικό κέντρο, το οποίο θα θεωρούνταν ακροδεξιό μερικά χρόνια πριν. Ο Ρεπουμπλικάνος πολιτικός αντίπαλος του Obama στις εκλογές του 2008, John McCain, τώρα είναι μισητός από την εκλογική βάση του Trump, ενώ παραμένει ήρωας για πολλούς Δημοκρατικούς.

Υπό αυτό το πρίσμα, η έξοδος του Trump από το επίκεντρο του Ρεπουμπλικανικού κόμματος παγώνει τα κέρδη της άκρας δεξιάς σε όλη τη σκακιέρα, εξαγνίζοντάς τη από κάθε σχέση με το πρόσωπό του, που εγείρει πόλωση. Από τη στιγμή που η άκρα δεξιά πλέον αντιπροσωπεύεται από λυσσασμένους νεοναζί που φορούν αξεσουάρ “Camp Auschwitz”, και συμμετείχαν σε μια εξόφθαλμα ένοπλη εξέγερση, γίνεται ευκολότερο για τους καπιταλιστές, που θέλουν να απελάσουν εκατομμύρια ανθρώπους και να κάνουν έξωση σε δεκάδες εκατομμύρια, να παρουσιάσουν τους εαυτούς τους ως ξεκάθαρα λογικούς εκφραστές της κοινής γνώμης. Το χάος στην Ουάσινγκτον ήδη έχει επιτρέψει σε ακροδεξιά κόμματα στην Ευρώπη να παρουσιαστούν ως αναστατωμένοι υπερασπιστές της δημοκρατίας.

Ο ίδιος ο Trump απείλησε τους αντιφασίστες εν όψει της 6ης Ιανουαρίου, τονίζοντας τους να μην τολμήσουν να πλησιάσουν την Ουάσινγκτον και να παρεμποδίσουν το σόου που ετοιμάζε. Η άκρα δεξιά έχει ενσωματώσει στο σύνολο της πολιτικής της πλατφόρμας, την εναντίωση στο “antifa”

Είναι πολύ πιθανό ένα κομμάτι των οπαδών του Trump να βιώσει τα γεγονότα της 6ης Ιανουαρίου ως ταρακούνημα, αλλά είναι απίθανο αυτή η αλλαγή να επιφέρει κάποια βελτίωση.

Ένα κομμάτι αυτού του κόσμου μπορεί εν τέλει να καταλήξει πως πιστεύει πραγματικά στην αστική δημοκρατία και στις αρχές του κράτους δικαίου: Σε αυτή τη περίπτωση, θα μετακυλήσουν την αφοσίωσή τους στο σινάφι της Lindsay Graham και, στην καλύτερη περίπτωση, θα απαιτήσουν την καταστολή στους δηλωμένους φασίστες, όπως και στους αντιφασίστες. Άλλοι –έχοντας επιτέλους μάθει πως είναι να είσαι στην πλευρά που υφίσταται την καταστολή των μπάτσων– θα καταλήξουν ότι μισούν τη δημοκρατία και τους μπάτσους, αλλά για τους αντίθετους λόγους από ότι οι αναρχικοί, και θα γίνουν μέλη φανερά φασιστικών ομάδων.

Αυτή η απόσχιση από τους υπόλοιπους Ρεπουμπλικάνους θα ξεβολέψει τους οπαδούς του Trump, καθώς τους διαχωρίζει από ένα σημαντικό κομμάτι της εξουσίας τους και της φαινομενικής νομιμότητας. Αλλά είναι ένα αναγκαίο βήμα για αυτούς που ψάχνουν να θεμελιώσουν μια μαζική φασιστική βάση. Έχοντας θεμελιώσει ένα φασιστικό πόλο στην πολιτική σκηνή των ΗΠΑ – [τα γεγονότα τις 6ης Ιανουαρίου] ανέδειξαν «μάρτυρες» αλλά και ένα ρεβανσιστικό αφήγημα που θα τους εξυπηρετεί για τα χρόνια που έρχονται, δημιουργώντας έναν μύθο που θα χρησιμοποιηθεί για στρατολόγηση και δικαιολόγηση, οποιαδήποτε στιγμή επιθυμήσουν να χρησιμοποιήσουν βία.

Όπως υποστηρίξαμε όταν ο Trump ανέλαβε εξουσία, αν το κράτος δεν είναι ικανό να λύσει τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο «μέσος άνθρωπος» σήμερα, μία καλή στρατηγική θα είναι να παρουσιάσουν τους εαυτούς τους ως πολέμιους της τωρινής εξουσίας, με στόχο να στρατολογήσουν τους απεγνωσμένους λευκούς, που τα φυλετικά τους προνόμια, τους έχουν οδηγήσει να πιστεύουν πως δεν θα έπρεπε να είναι αυτοί, που είναι εγκαταλελειμμένοι από το κράτος και εκμεταλλευόμενοι από την οικονομία. Όπως έχουμε υποστηρίξει και αλλού, σε απάντηση στην εξέγερση για τον George Floyd, ο Trump και οι υποστηρικτές του απομακρύνθηκαν από το κοινωνικό συμβόλαιο, δηλώνοντας ευθέως πως «αν δεν διατηρήσουμε τα προνόμιά μας, είναι εμφύλιος πόλεμος».

Ένα πάτημα στην Εξουσία

Την ίδια στιγμή, όπως υποστηρίξαμε τον προηγούμενο μήνα, αν και οι ακροδεξιές πολιτοφυλακές περιγράφουν τους εαυτούς τους ως επαναστάτες απέναντι στο status quo, είναι λάθος να τους αντιλαμβανόμαστε ως αντιμέτωπους με το κράτος καθ’ αυτό. Παραδόξως, οι συμμετέχοντες στο κίνημα γύρω από τον Trump έχουν προσπαθήσει να ανακηρύξουν τους εαυτούς τους ταυτόχρονα ως εχθρούς του «βαθέως κράτους», και υποστηρικτές της εξουσίας του κράτους. Συνεπακόλουθα έχουν την υποστήριξη μέσα από το κράτος, ακόμα και αν υποκρίνονται πως το αντιμάχονται.

7 γερουσιαστές και 121 Ρεπουμπλικάνοι –περισσότεροι από τους μισούς εκλεγμένους Ρεπουμπλικάνους, και αρκετοί παραπάνω από το ένα τέταρτο του συνόλου των αντιπροσώπων– υποστήριξαν το αίτημα του Trump για την αμφισβήτηση του αποτελέσματος των εκλογών, μετά την χθεσινή εισβολή – όταν πλέον είχε γίνει ξεκάθαρο ότι, κάνοντάς το, προσφέρουν κάλυψη σε κάτι που ήταν είτε μια εξαιρετικά αδέξια απόπειρα πραξικοπήματος, είτε η ίδρυση ενός νέου φασιστικού κόμματος.

Τουλάχιστον 6 εκλεγμένοι, συμπεριλαμβανομένου ενός μέλους της Βουλής των αντιπροσώπων της Δυτικής Βιρτζίνια, συμμετείχαν στην εισβολή στο Καπιτώλιο, μαζί με ένα σημαντικό αριθμό μπάτσων εκτός υπηρεσίας από όλη τη χώρα. Όλα αυτά είναι αποδείξεις ότι το κίνημα γύρω από τον Trump δεν πρόκειται να σβήσει σύντομα, και ότι θα είναι πολύ δύσκολο για τις αρχές να ασκήσουν τη δύναμη που θα ‘ναι αρκετή ώστε να ανακόψουν τον βηματισμό του.

Με μια κίνηση «τύπου Trump», ο αντιπρόσωπος Matt Gaetz και άλλοι Ρεπουμπλικάνοι έχουν διασπείρει παράλογες μυθοπλασίες, πως οι ενέργειες στο Καπιτώλιο ήταν με κάποιο τρόπο το έργο πρακτόρων της “Antifa”, που έφεραν άλλες σημαίες. Βέβαια, υπάρχουν πολλές αποδείξεις που αποδεικνύουν πως η εισβολή έγινε από ορκισμένους οπαδούς του Trump. Ξεδιάντροπα διαδίδοντας ψέματα, ο Gaetz και το είδος του, χτίζουν μια βάση που πρόθυμα πιστεύει και διαδίδει ανακρίβειες, σε μια προσπάθεια να δηλώσουν την αφοσίωσή τους και να φτύσουν στα μάτια τους παλιομοδίτες πολιτικούς και δημοσιογράφους, που ακόμα παίρνουν την αξιοπιστία τους στα σοβαρά.

Στόχο έχουν να επιταχύνουν την άφιξη της ημέρας όπου το τι πιστεύουν οι άνθρωποι θα εξαρτάται μοναδικά από τις πολιτικές τους θέσεις, και όχι το αντίστροφο. Δυστυχώς, ο Gaetz είναι ακόμα ένα άτομο από ένα μεγάλο αριθμό ανθρώπων, που από διάφορες θέσεις του πολιτικού φάσματος επιχειρούν να θολώσουν τα νερά, όσον αφορά την πολιτική ταυτότητα των οπαδών του Trump που εισέβαλαν στο Καπιτώλιο.

Οι αναλυτές Erin Burnett και Dana Bash στο Fox News και στο Vanity Fair, όπως και οι πολιτικοί Marco Rubio και Elaine Luria, στην περιγραφή τους για τους οπαδούς του Trump ως «αναρχικούς», βιάστηκαν να εμπλέξουν και τις «δύο πλευρές», φασίστες και αντιφασίστες, ως όμοιους σε ευθύνες για τα προβλήματα που βασανίζουν τις Η.Π.Α.

Και οι Αναρχικοί;

Έχοντας μάθει από τις δυο τελευταίες συγκεντρώσεις των οπαδών του Trump στην Ουάσινγκτον, αναρχικοί και αντιφασίστες κυκλοφορούσαν στο κέντρο της σε ομάδες, και κατάφεραν να εμποδίσουν βίαιες επιθέσεις σε έγχρωμους ακτιβιστές, και άλλους που απειλούνταν να στοχοποιηθούν από φασίστες και άλλους οπαδούς του Trump. Τα καλά νέα όμως ήταν πολύ λίγα εκείνη τη ζοφερή μέρα.

Οι αναρχικοί αντιμετωπίζουν ένα διπλό αδιέξοδο στο να απαντήσουν στα γεγονότα της 6ης Ιανουαρίου. Δεν έχει νόημα να ρισκάρουμε τις ζωές μας για να υπερασπιστούμε τους θεσμούς που βρίσκονται στην κορυφή της κρατικής καταπίεσης, ούτε να παρέχουμε στους φασίστες ευκαιρίες να μας σκοτώσουν ή να μας βλάψουν. Την ίδια στιγμή, αν παραχωρήσουμε όλο το έδαφος αντιπαράθεσης σε μια εξεγερμένη άκρα δεξιά και στο καταπιεστικό αστυνομικό κράτος –όσο κακό κι αν κάνουν η μία στην άλλη– ο πολιτικός ορίζοντας θα συρρικνωθεί αναπόφευκτα. Ως ένα ελάχιστο πρόγραμμα, θα έπρεπε να διεκδικήσουμε μια αντιεξουσιαστική εναλλακτική και στις δυο αυτές δυνάμεις, θεμελιώνοντας νέα μοντέλα δράσης, και εφευρίσκοντας τρόπους παρέμβασης που ελαχιστοποιούν την ευαλωτότητά μας.

Αυτοί που αντιπαλεύουν τόσο τον φασισμό, όσο και την κρατική καταπίεση, ίσως χρειάζεται να το ξανασκεφτούν και να αναγνωρίσουν τους πιο στρατηγικούς στόχους σε αυτό το σενάριο. Ένα λάθος που δεν πρέπει να κάνουμε είναι να υποθέσουμε ότι όλα τα πόνια είναι στο παιχνίδι. Αυτό δεν είναι αλήθεια – υπάρχουν τεράστια κομμάτια της κοινωνίας που δεν έχουν ακόμα ταχθεί με τη μία ή την άλλη πλευρά. Η βιασύνη να αναβαθμιστεί η κατάσταση σε εμφύλιο πόλεμο αυξάνει την πιθανότητα να φτάσουμε εκεί πριν να είμαστε έτοιμοι. Ο εμφύλιος πόλεμος ίσως είναι αναπόφευκτος, αλλά αν είναι, τότε είναι ακόμα μεγαλύτερη ανάγκη να επικεντρωθούμε στο να κτίσουμε δίκτυα, και να προσεγγίσουμε αυτούς που δεν έχουν πάρει θέση, όσο υπάρχει ακόμα χρόνος.

crimethinc.com/2021/01/07/january-6-the-debut-of-a-mass-base-for-fascism

Μετάφραση: Λαρούε ντε Φινέ

Περιβαλλοντικά Νέα

I. Αιολική βιομηχανία – νέα από τα ενεργά μέτωπα

Στο δίχως τέλος καθεστώς έκτακτης ανάγκης, όπου οι ελευθερίες συρρικνώνονται και όλα τα μέσα ανυπακοής ποινικοποιούνται, η καταστροφή των βουνών και των νερών, προχωρά με ρυθμούς γοργούς:

***ΑΝΔΡΟΣ** στο Φραγκάκι η εταιρεία Greek Wind Power ξεκίνησε κι αυτή εργασίες εν μέσω καραντίνας. Ωστόσο, μέσα από τις θεσμικές πιέσεις που ασκήθηκαν από την τοπική κοινωνία και την ελληνική ορνιθολογική εταιρεία, επιτεύχθηκε η διακοπή των εργασιών του αιολικού σταθμού, τουλάχιστον μέχρι την αναθεώρηση του νέου χωροταξικού, τέλος Μαρτίου.

***ΚΕΦΑΛΟΝΙΑ** Μέσα από την επίμονη παρουσία της τοπικής κοινωνίας στο λιμάνι της Σάμης, το πλοίο που έφερε τα τμήματα της πρώτης ανεμογεννήτριας, αρχικά απομακρύνθηκε. Με το νέο λок ντάουν, όπως ήταν αναμενόμενο, ήρθε ξανά μαζί με δυνάμεις καταστολής. Είναι σημαντικό να καταγραφεί, πως ο αγωνιζόμενος κόσμος, εμπιστεύτηκε το δημοτικό συμβούλιο, το οποίο αρχικά για λόγους ψηφοθηρικούς είχε ταχθεί κατά των ανεμογεννητριών, και όμως εν μία νυκτί αποφάσισε να δώσει την άδεια για την εκφόρτωσή τους, και για τις απαραίτητες ενέργειες μεταφοράς τους, με αποτέλεσμα το έργο στον Ξερακιά να προχωρήσει και να ολοκληρωθεί, παρουσία αστυνομικών δυνάμεων.

***ΤΗΝΟΣ** Το τριήμερο του Πολυτεχνείου, με αυστηρό λок ντάουν, ήταν η τέλεια ευκαιρία για την εταιρεία να ξεκινήσει εκ νέου τις εργασίες για την ολοκλήρωση της τρίτης βάσης, που είχε το προηγούμενο διάστημα διακοπεί λόγω της οργανωμένης αντίστασης των κατοίκων της Τήνου. Παρά την απαγόρευση κυκλοφορίας ο κόσμος συγκεντρώθηκε σε κεντρική πλατεία, και συμβολικά έριξε μπετό στο σημείο. Αρχές Δεκέμβρη, αποβιβάστηκαν στο νησί αστυνομικές δυνάμεις του Λιμενικού για να εξασφαλίσουν τη συνέχιση των εργασιών που θα αλλάξουν για πάντα τις κορυφές του νησιού.

***ΚΑΡΔΙΤΣΑ** Τέλη Γενάρη πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο Δημαρχείο, με αίτημα την άμεση παύση των εργασιών στον Τύμπανο Αργιθέας. Δυστυχώς, η εταιρεία όλο αυτό το διάστημα επισπεύδει την τοποθέτηση των αιολικών για να προλάβει τα χιόνια, αλλά κυρίως για να εκμεταλλευτεί την απαγόρευση κυκλοφορίας και την απουσία δημόσιων παρεμβάσεων που λάμβαναν χώρα όλο το προηγούμενο διάστημα στον Τύμπανο και όλη την περιοχή των Αγράφων, από ντόπιους και αλληλέγγυους.

Δίκη στις 30/03/2021, ημέρα Τρίτη και ώρα 9 π.μ.

«Ποινικοποίηση του αγώνα επιχειρείται με την κλήση που παραδόθηκε στις 8 Φλεβάρη σε τέσσερες αγωνιστές του κινήματος κατά των ανεμογεννητριών στα ΑΓΡΑΦΑ, από την Εισαγγελία Πλημμελειοδικών Καρδίτσας, με την

οποία παραπέμπονται σε δίκη στις 30/03/2021, ημέρα Τρίτη και ώρα 9 π.μ. Η συγκεκριμένη κλήση αναφέρεται σε τέσσερις κατηγορίες (διέγερση σε διάπραξη εγκλημάτων από κοινού, απόπειρα διατάραξης της λειτουργίας υπηρεσίας από κοινού, βία κατά υπαλλήλων από κοινού, φθορά ξένης ιδιοκτησίας από κοινού) και αφορά τη μαζική συγκέντρωση και τα γεγονότα που είχαν διαδραματιστεί στο δημαρχείο Καρδίτσας τον Αύγουστο του 2019. Τότε μπλοκαρίστηκε και ματαιώθηκε από πλήθος κόσμου η συνεδρίαση της Οικονομικής Επιτροπής του δήμου, που θα επικύρωνε τη δημοπράσια 10 δασικών τεμαχίων, έκτασης περίπου 38 στρεμμάτων, του Δήμου Καρδίτσας, σε τεχνική εταιρεία, προκειμένου να περάσουν οι υποδομές μεταφοράς ρεύματος από τα αιολικά εργοστάσια που επιδιώκουν να κατασκευάσουν στις βουνοκορφές των Αγράφων. Η αστυνομία απάντησε με χρήση χημικών και χειροβομβίδες κρότου-λάμψης. Η συγκεκριμένη κλήση δεν έρχεται σε μια τυχαία χρονική στιγμή, αλλά αποτελεί στοχευμένη κίνηση. Οι διώξεις αγωνιστών αποτελούν πάγια τακτική του κράτους για το χτύπημα του αγώνα και την ποινικοποίηση των αντιστάσεων. Επιδιώκουν να τρομοκρατήσουν όσους αντιστέκονται, αλλά κι εκείνους που έχουν κάθε λόγο για να το κάνουν. Επιδιώκουν να επιβάλουν κοινωνική σιωπή, ώστε να υλοποιούν ανεμπόδιστα τους καταστροφικούς – για τη φύση και την κοινωνία – σχεδιασμούς τους. Καλούμε το επόμενο διάστημα σε κινητοποιήσεις στην πόλη και στο βουνό, μπλοκάροντας κάθε σχέδιο ποινικοποίησης του αγώνα ενάντια στην ισοπέδωση και τσιμεντοποίηση των Αγράφων. Η μαζική-μαχητική κοινωνική κινητοποίηση, ο από τα κάτω συντονισμός, η αλληλεγγύη μεταξύ των αγωνιζομένων και η διασύνδεση των αγώνων μπορούν να βάλουν φραγμό στα σχέδια κράτους και επενδυτών. Σπέρνουν διώξεις θα θερίσουν την οργανωμένη οργή». από ανακοίνωση της «Ανοιχτής Συνέλευσης ενάντια στην Πράσινη Ανάπτυξη και στα Αιολικά στα Αγραφα»

II. Κακά μαντάτα

Πάει ο παλιός ο χρόνος, πάει και ο Χατζηδάκης. Κατέθεσε όμως πριν φύγει το νέο νομοσχέδιο για τον εκσυγχρονισμό της πολεοδομικής και χωροταξικής νομοθεσίας, που δεν έχει τίποτα να ζηλέψει σε θρασύτητα από το προηγούμενο. Πρόκειται για εξαιρετικό εργαλείο υπέρ των επενδύσεων, ή μάλλον για «μια μεγάλη μεταρρύθμιση, για το περιβάλλον, για την ιδιοκτησία, για την ανάπτυξη».

για το περιβάλλον:

«επιχειρούμε να αντιμετωπίσουμε στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό κακοδαιμονίες πολλών ετών».

Για να γίνει αντιληπτό το πόσο απροκάλυπτα επιβάλλεται τελικά η εν λόγω πράσινη βιομηχανία, το ίδιο το υπουργείο Περιβάλλοντος, μέσω του Οργανισμού Φυσικού Περιβάλλοντος και Κλιματικής Αλλαγής, χρηματοδότησε εγχώρια επιστημονική έρευνα που αφορά στο ζήτημα της χωροθέτησης των αιολικών επενδύσεων με το ελάχιστο περιβαλλοντικό κόστος. Τα αποτελέσματά της κατέδειξαν με σαφή τρόπο τη μη αντιστρεπτή ζημιά που προκαλεί η παραπάνω επιχειρηματική δραστηριότητα σε βάρος της φύσης, της βιοποικιλότητας αλλά και της κοινωνίας. Επιπλέον, τέλη Δεκέμβρη, βγήκε η καταδικαστική απόφαση από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στην προσφυγή της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κατά της Ελλάδας για τη μη συμμόρφωση με την οδηγία για τη διατήρηση των οικοτόπων.

για την ιδιοκτησία:

«Απλοποιούμε το καθεστώς των χρήσεων γης για να το

κάνουμε φιλικότερο στις επενδύσεις».

Ήδη το προηγούμενο νομοσχέδιο είχε διαμορφώσει το πεδίο λεηλασίας συμπεριλαμβάνοντας τις προστατευόμενες περιοχές Natura, γεγονός που έφερε μεγάλες αντιδράσεις από τις οικολογικές οργανώσεις και τα τοπικά κινήματα. Τώρα όμως, τα πράγματα γίνονται ακόμη χειρότερα, και πιο εύκολα για τους επενδυτές, με το νέο χωροταξικό νομοσχέδιο. Σύμφωνα με αυτό, απλοποιούνται τα συστήματα αδειοδότησης για τις διάφορες εργασίες εκμετάλλευσης της γης. Τα σχέδια χρήσεων γης ομαδοποιούνται με τρόπο τέτοιο, ώστε να αντιστοιχίζονται απευθείας (με τους σχετικούς κωδικούς) με την πιθανή δραστηριότητα για την οποία προορίζονται. Με απλά λόγια, η χρήση της γης ταξινομείται σε ορισμένες διευρυμένες κατηγορίες ως προς τον τρόπο εκμετάλλευσής της. Με αυτό το γραφειοκρατικό τέχνασμα, που επικυρώνεται με σχετικό Προεδρικό Διάταγμα, ιδιοκτήτες και επενδυτές έχουν αμεσότερη πρόσβαση στα δεδομένα, και ταυτόχρονα διευκολύνεται η διαδικασία των τελικών αποφάσεων, ειδικά όταν πρόκειται για αδειοδοτήσεις περιβαλλοντικών επενδύσεων.

Το ψηφιακό κτηματολόγιο μέσα από την καταγραφή ιδιωτικής και δημόσιας γης, μαζί με την τροποποίηση της χρήσης του αιγιαλού για τους επενδυτές, και το νέο χωροταξικό συνδυαστικά, μπορούν να βοηθήσουν το κεφάλαιο να παρακάμψει γραφειοκρατικές δυσκολίες που μέχρι τώρα μπλοκάρουν τη μεταφορά, αποθήκευση και εγκατάσταση των αιολικών, και όχι μόνο. Σήμερα, στο παλιό λιμάνι της Πάτρας, έχουν ήδη εκφορτωθεί τμήματα ανεμογεννητριών που προορίζονται να τοποθετηθούν στη Δυτική Ελλάδα.

για την ανάπτυξη:

«Δίνουμε κίνητρα στην οργανωμένη επιχειρηματική δραστηριότητα για να προστατεύσουμε την ελληνική φύση από την ανεξέλεγκτη χωροθέτηση επιχειρηματικών δραστηριοτήτων».

Για να μιλήσουμε με αριθμούς, η Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας, η δράση της οποίας δεν ελέγχεται από κανένα άλλο θεσμικό όργανο, σχετικά με τις αδειοδοτήσεις των εγχώριων εκμεταλλεύσεων, προσθέτει ακατάπαυστα κι άλλες κουκίδες στο χάρτη. Συγκεκριμένα οι αιτήσεις υπερβαίνουν κατά 502% τον εθνικό στόχο ηλεκτροπαραγωγής σχετικά με τους στόχους που έχουν τεθεί από την Ελλάδα για την κάλυψη των αναγκών ενέργειας από ΑΠΕ ως το 2030.

III. Αιολικά και στη θάλασσα, οι εργολάβοι θα αποφασίσουν;

Η ΕΛΕΤΑΕΝ οργάνωσε εντός Φλεβάρη δημόσια διαβούλευση για την εισαγωγή της θαλάσσιας αιολικής ενέργειας στην Ελλάδα, προκειμένου να κατατεθεί μια ολοκληρωμένη πρόταση για το νέο θεσμικό πλαίσιο ανάπτυξης της θαλάσσιας αιολικής ενέργειας. Η ένωση αυτή, έτσι κι αλλιώς αντιπροσωπεύει την ελίτ της εγχώριας αιολικής βιομηχανίας, απασχολείται με το εμπόριο του εξοπλισμού αυτού, και προφανώς έχει κάθε συμφέρον να προμοτάρει το πόσο πράσινη είναι η ενέργεια που πουλά.

Ωστόσο είναι ιδιαίτερα ανησυχητικό το γεγονός ότι μπορεί από τη θέση της να θέσει υπό «διαβούλευση» τη χωροθέτηση των θαλάσσιων αιολικών στη χώρα, ώστε να προετοιμάσει το έδαφος, αλλά και την ίδια τη νομοθεσία, παρακάμπτοντας τη θέση της κρατικής διαχείρισης. Μέσα από την έρευνα που εκπονήθηκε από κοινού από την ΕΛΕΤΑΕΝ και τη νορβηγική ένωση αιολικής ενέργειας NORWEA, για την ημερίδα της διαβούλευσης, προτείνεται μάλιστα θεσμικό πλαίσιο τόσο για αιολικά θεμελιωμένα στο βυθό, όσο και για πλωτά αιολικά.

IV. Μερικές ακόμη μπιζνες

Στον Ερημίτη της Κέρκυρας, από μέσα Φλεβάρη, ξεκίνησαν οι εργασίες αποψίλωσης για την υλοποίηση του "Kassiori project" από την NCH Capital. Το καλοκαίρι, ο πρωθυπουργός είχε πει δίχως περίσκεψη και δίχως αιδώ, πως αν δεν 팔ηθεί η γη αυτή, επρόκειτο να καεί, και πράγματι, έναν μήνα μετά κάηκε ένα μέρος της. Πρόκειται για ένα μεσογειακό οικοσύστημα που έχει ιδιαίτερη σημασία ως βιότοπος, χάριν της γεωγραφικής του θέσης και της βιοποικιλότητας που τον χαρακτηρίζει. Απειλείται όμως να καταστραφεί χάριν ανέγερσης μεγάλου συγκροτήματος παραθεριστικών κατοικιών και ξενοδοχείου με ιδιωτική μαρίνα. Ήδη έχουν αποψιλωθεί 120 στρέμματα γης και οι εκσκαφείς έχουν σταθμεύσει μόνιμα στην περιοχή. Λίγο μόνο καιρό μετά την έναρξη των εργασιών, πραγματοποιήθηκε μία πρώτη παρέμβαση από το τοπικό κίνημα προστασίας του Ερημίτη, η οποία αντιμετωπίστηκε με τραμπουκισμούς από τους εργολάβους.

ΥΓ. Σε πολλές βουνοκορφές της Ελλάδας, στα μουλωχτά, τοποθετούνται ανεμολογικοί ιστοί που προμηνύουν την πιθανή εγκατάσταση αιολικών εργοστασίων. Να τους ριζούμε.

■ γκρίνο

Το δικό μας κοντινό «Ελληνικό»*

Η μετατροπή του πρώην αεροδρομίου του Ελληνικού σε ιδιωτική ζώνη κατανάλωσης με τη δημιουργία καζίνο, κατοικιών, ξενοδοχείων και εμπορικών κέντρων δεν ήταν μονό η αισχροκέρδεια του κτηματομεσιτικού και κατασκευαστικού κεφαλαίου πάνω στη δημοσία γη, αλλά και το παράδειγμα της εκμετάλλευσης και καταστροφής των μεγάλων αδόμητων δημοσίων εκτάσεων που υπάρχουν έξω από τις πόλεις. Από την άλλη βέβαια, έχουμε το παράδειγμα ενός πολύμορφου κινήματος διεκδίκησης του δημόσιου χώρου και δημιουργίας μητροπολιτικού πάρκου, που κατάφερε να στήσει αναχώματα ενάντια στα σχέδια του κράτους και του κεφαλαίου.

Αν και στο Ελληνικό δεν έχουν πέσει ακόμα ούτε τα πρώτα μπετά, το κράτος και τα αφεντικά δεν κρατιούνται από το να μεταφέρουν αυτό το παράδειγμα σε όλο τον ελληνικό χώρο - κάνοντας σε κάθε περιφέρεια και από ένα «Ελληνικό». Τη σκυτάλη φαίνεται να παίρνει η περιφέρεια Κρήτης, και συγκεκριμένα η παλιά αμερικανική βάση στις Γούρνες στο Ηράκλειο. Η έκταση αυτή είχε απαλλοτριωθεί από το ελληνικό δημόσιο για τις εγκαταστάσεις της Αμερικανικής Αεροπορικής Αποστολής, η οποία σταμάτησε τη λειτουργία της πριν 28 χρόνια, και το μεγαλύτερο τμήμα αυτής της γης μεταβιβάστηκε στο ΤΑΙΠΕΔ.

Σήμερα διαβάζουμε στην εφημερίδα «πρώτο θέμα» ότι: Η πρώην Αμερικανική βάση των Γουρνών μετά από 67 χρόνια μετατρέπεται σε πολυτελή τουριστικό παράδεισο, με ελικοδρόμιο, γήπεδο γκολφ, πεντάστερα ξενοδοχεία, μαρίνα σκαφών αναψυχής, γήπεδα, Spa, εμπορικά κέντρα, εστιατόρια των 500 ατόμων, υπεραγορές και πολυκαταστήματα.

Το Σ.Τ.Ε. έδωσε το πράσινο φως για την τουριστική πολεοδόμηση εκφράζοντας τις επιφυλάξεις του για τη λειτουργία του καζίνο. Το δίλημμα συμπυκνώνεται είτε στην κατασκευή ξενοδοχείων, καζίνο και εμπορικών ή στη δημιουργία πάρκων και την προστασία του περιβάλλοντος. Είναι για μια ακόμη φορά η μάχη του αδηφάγου καπιταλισμού για να επικρατήσει σε κάθε σπιθαμή γης, απέναντι σε όσες/ους αγωνίζονται για την υπεράσπιση του ελεύθερου χώρου και χρόνου.

* Φυσικά πάντα υπάρχει και ένα ακόμη πιο κοντά από όσο νομίζουμε. Στο επόμενο φύλλο της Απατρис θα δημοσιευτεί άρθρο για τα νέα σχέδια του Πολυτεχνείου Κρήτης, που περιλαμβάνουν τη δημιουργία κατοικιών και εμπορικού κέντρου σε έκταση του ιδρύματος.

■ Foreign_voice

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΒΟΥΝΑ ΧΩΡΙΣ ΑΙΟΛΙΚΑ

Τα Σύννορα μας χωρίζουν Η αλληλεγγύη και ο αγώνας ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας μας ενώνει

Η φετινή 6 Δεκέμβρη (ημερολογιακό έτος 2020, η περσινή 6 Δεκεμβρη μάλλον πιο πορθά) ήταν μια ευτυχισμένη μέρα για τους νοσταλγούς της χούντας, καθώς αυτό που βιώσαμε δεν απέκλειε και πολύ από το καθεστώς αυτό. Μια γενικευμένη μπατσοκρατία με ασφαλίτες, ΜΑΤ, μηχανοκίνητους και κάθε λογής μπάτσους να έχουν καταλάβει τους δρόμους παρενοχλώντας περαστικούς με τακτικούς και χωρίς αιτία προσωπικούς ελέγχους. Μέσα στο κλίμα αυτό, σε διάφορες περιοχές του ελλαδικού χώρου γίνονται προσαγωγές και επιβάλλονται πρόστιμα ως συνέχεια του σχεδίου της 17Ν. Την ίδια μέρα συλλαμβάνεται στην περιοχή της Αθήνας, ο αναρχικός σύντροφος Eroll ο οποίος έχει Γαλλική υπηκοότητα. Από την αστυνομική διεύθυνση του ανακοινώνεται η επικείμενη απόφαση επέλασής του και η μεταφορά του στις φυλακές της Πέτρου Ράλλη. Λίγες μέρες αργότερα η Πέτρου Ράλλη ανακοινώνει με επίσημη απόφασή της την απέλαση του συντρόφου, απόφαση που βασίζεται σε άλλη απόφαση απέλασης που έχει εκδοθεί από το υπουργείο ΠΡΟστασίας του ΠΟλίτη και την κρατική ασφάλεια.

Επίσης, αποφασίζουν να τον συμπεριλάβουν στην λίστα Ε.Κ.ΑΝ.Α (Εθνικός Κατάλογος ΑΝεπιθύμητων Αλλοδαπών) και κατ'επέκταση να τον απελάσουν. Πραγματοποιείται παρέμβαση αλληλεγγύης και έντονες διαμαρτυρίες για τις απαίσιες συνθήκες κράτησής του και την επόμενη μέρα γίνεται μεταγωγή του στο κρατητήριο της Αμυγδαλέζας. Δυο εβδομάδες μετά την σύλληψή του, βρισκόταν σε στρατόπεδο συγκέντρωσης μονος του στο εσωτερικό ενός κελιού χωριστά από τους υπόλοιπους κρατούμενους με την δικαιολογία της υποχρεωτικής καραντίνας, κάτι το οποίο δε στέκει καθώς οι άλλοι κρατούμενοι περνούν τις αναγκαστικές μέρες καραντίνας ανα ομάδες των 5 ή και των 10 ατόμων. Το πρωί του σαββάτου στις 19/12 οι μπάτσοι περνάνε στην απαγωγή του συντρόφου. Νωρίς το πρωί μπαίνουν στο κελί του με την πρόφαση πως θα τον πάνε να κάνει τεστ covid, του παίρνάνε χειροπέδες και αφού τον πάνε στο αεροδρόμιο, τον δένουν χειροπόδα και βία τον βάζουν σε πτήση της Aegean και τον παραδίδουν στις γαλλικές αρχές. Να σημειωθεί πως ούτε ο δικηγόρος ούτε κάποιο συγγενικό πρόσωπο ενημερώθηκε για την «έκτακτη απέλαση».

Ανακοινώσεις της συνέλευσης:

athens.indymedia.org/post/1609114/
athens.indymedia.org/post/1609269/

Λογικές αναλώσιμων πληθυσμών

Η γενική γραμματέας αντεγκληματικής πολιτικής, Σοφία Νικολάου δημοσιοποιεί ανακοίνωσή της με την οποία παρουσιάζει μια διαστρεβλωμένη εικόνα για τις συνθήκες που επικρατούν στις φυλακές Λάρισας. Μέσα σε όλα αναφέρει πως οι φυλακές είναι γεμάτες από ιατρικό προσωπικό, έχουν μοιραστεί εκατοντάδες μάσκες και άλλες τέτοιου είδους ψειδής ειδήσεις. Η πραγματικότητα είναι ότι στις φυλακές της Λάρισας, μέχρι και τις 2 Δεκέμβρη δεν είχε παρθεί κανένα υγειονομικό μέτρο αλλά εφαρμόστηκαν μέτρα όπως κόψιμο αδειών, απαγορεύσεις επισκεπτηρίων κλπ.

Επίσης, για πολύ καιρό δεν έχει επισκεφθεί κανένας υγειονομικός τις φυλακές για να ελέγξει τις συνθήκες κράτησης και να εξετάσουν αν είναι ευνοϊκές για την διασπορά του ιού. Ο συνήγορος του πολίτη στις 16/12 στέλνει έγγραφο στην γενική γραμματεία που τονίζει τα κατασταλτικά μέτρα τα οποία είναι τα μόνα που έχουν ληφθεί από τον Αύγουστο του '20 και επισημαίνει πως «πρωταρχικής σημασίας ζήτημα» είναι ο υπερπληθυσμός. Ζήτημα το οποίο ήταν το θέμα στην επιστολή που στάλθηκε και από το σωματείο υπαλλήλων καταστήματος κράτησης χανίων προς το υπουργείο προστασίας πολίτη και την γενική γραμματεία για την κατάσταση και στις φυλακές των Χανίων. Σε όλες τις φυλακές του ελλαδικού χώρου οι κρατούμενοι και οι κρατούμενες είναι πολύ περισσότερες/

οι από τον αριθμό που προβλέπεται σε κάθε φυλακή.

Ένα μικρό παράδειγμα είναι οι φυλακές νέων βόλου όπου η χωρητικότητα της φυλακής είναι 54 άτομα και την τωρινή στιγμή ο αριθμός των κρατούμενων είναι 123. Η αναγκαιότητα για αποσυμφόρηση των φυλακών είναι κάτι που αφορά όλα τα κέντρα κράτησης και τώρα λόγω πανδημίας είναι ακόμα μεγαλύτερης ζωτικής σημασίας.

Κείμενο από κρατούμενες γυναίκες φυλακής Θήβας:

kragasapotakelia.espinblogs.net/2020/12/01/keimeno-301-kratoymenon-gynaikon-stis-fylakes-elaiona-thivas-gia-tin-pandimia-kai-tin-anagkaiotita-aposymforisis-ton-fylakon/

Για φυλακές Λάρισας:

athens.indymedia.org/post/1609284/

**BURN
THE
PRISONS**

**ΜΕ ΤΗ ΜΕΘΟΔΕΥΜΕΝΗ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΗΣ ΠΑΝΔΗΜΙΑΣ** κατεδάφιση του ΕΣΥ, άρνηση
πρόσληψης μόνιμου προσωπικού, παράκαμψη της σειράς εμβολιασμών

ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ αστυνομοκρατία, πρόστιμα,
απογορεύσεις

ΤΟΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟ οικονομική εξόντωση, περσιολή ατομικών
ελευθεριών και δικαιωμάτων, κεφαλαιοποίηση του φόβου

**ΤΗΝ ΚΑΘΟΔΗΓΟΥΜΕΝΗ ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΗ
ΜΑΖΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ** αποσπασματική απόδοση και διαστρέβλωση της
πραγματικότητας, φίμωση ανεξαρτήτων μέσων πληροφόρησης και social media

ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΜΟ
και να πάρουμε πίσω τον δημόσιο χώρο κόντρα σε κράτος, κεφάλαιο και φασίστες

ΦΤΙΑΧΝΟΝΤΑΣ
κοινότητες αγώνα σε γειτονιές, χώρους εργασίας και σχολές

ΕΝΙΣΧΥΟΝΤΑΣ
τις αντιστάσεις απέναντι σε κάθε μορφή εξουσίας,

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΑΣ
σε κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες

ΑΝΑΤΡΕΠΟΝΤΑΣ
τη δυστοπία και τον ολοκληρωτισμό που μας επιβάλλεται

Ανοικτή Συνέλευση
Αναρχικών
Αντιεξουσιαστών/στριών
Ηρακλείου

Οι νεοφιλελεύθεροι μαθαίνουν. Εσύ;

Είναι πλέον σαφές, ακόμα και στον πιο συντηρητικό και γεμάτο ψευδαισθήσεις (για το ότι τα συμφέροντά του εξυπηρετούνται από την ευημερία της άρχουσας τάξης - αν γίνει λίγο ειλικρινής με τον εαυτό του) κάτοικο αυτού του τόπου, ότι η νεοφιλελεύθερη διαχείριση της επιδημίας έχει ως απώτερο σκοπό όχι την σωτηρία των μαζών αλλά την προώθηση ενός προγράμματος που τραβά το σχοινί του ταξικού πολέμου προς τους εκμεταλλευτές, τους επιχειρηματίες, τους αστούς, τους κεφαλαιοκράτες και τους πολιτικούς παρατρεχάμενους τους.[1] Ταυτόχρονα το πρόγραμμα αυτό έχει ως στόχο τη σωτηρία του οικονομικού κατασκευάσματος από την (όχι και τόσο) υποβόσκουσα οικονομική κρίση.

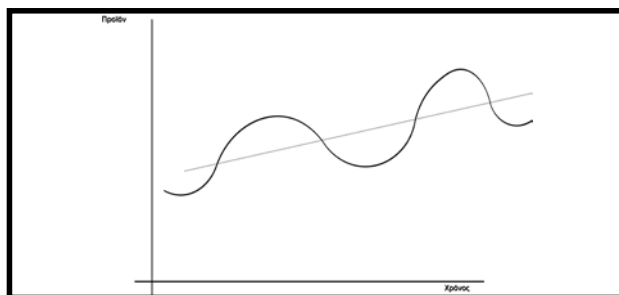
Η πανδημία (όπως και ο πόλεμος), λαμβάνοντας ως δεδομένο τις ενδογενείς στον καπιταλισμό οικονομικές κρίσεις, μπορεί να ειπωθεί σαν μια χρυσή ευκαιρία για την επανέναρξη της οικονομίας και την προώθηση του νεοφιλελεύθερου προγράμματος. Το ξέφρενο κυνήγι του κέρδους δεν σκαμπάζει από ανθρώπινα χαρακτηριστικά και κράτος πρόνοιας, ο άνθρωπος-πολίτης γίνεται ο άνθρωπος-καταναλωτής. Η ελευθερία του πολίτη είναι μια ελευθερία ενάντια στις κρατικές παρεμβάσεις που διασφαλίζεται μέσα από ένα δεσμευτικό κοινωνικό συμβόλαιο. Η «ελευθερία» του καταναλωτή είναι η υποταγή του στις απαιτήσεις της αγοράς, σε συνάρτηση με το πραγματικό του εισόδημα.[2]

Λίγα λόγια για τις οικονομικές κρίσεις

Έχουν γίνει πολλές προτάσεις για να εξηγηθεί ο καπιταλιστικός κύκλος και οι οικονομικές του κρίσεις.[3] Η θεωρία για αυτές κινείται σε ένα φάσμα από τους κλασικούς της οικονομίας Jean-Baptiste Say, David Ricardo, Malthus κ.α., ως (και κυρίως) τους Μαρξιστές θεωρητικούς, τον ίδιο τον Μαρξ (κάπως ασαφώς), τον Vasily P.Vorontsov, τον Λένιν, την Λούξεμπουργκ κ.α. Δεν έχει πολλή σημασία στην προκειμένη να εξηγήσουμε όλες τις αναλύσεις για τις αιτίες της πτώσης του ποσοστού κέρδους (κύρια αιτία για να αποσύρει το κεφάλαιό του ο καπιταλιστής είναι να ρυθμίσει την παραγωγή του, να αρχίσει απολύσεις και κάπως έτσι να ξεκινήσει μια οικονομική κρίση) ας μείνουμε στο ότι οι δύο βασικές αιτίες είναι η αδυναμία των καταναλωτών να αγοράσουν τα προϊόντα που παράγονται, και η άλλη η υπερπαραγωγή προϊόντων που δεν αντιστοιχούν της ζήτησης, με αποτέλεσμα να μην συμφέρει να παραχθούν άλλα. Και στις δύο περιπτώσεις το ποσοστό κέρ-

δους του καπιταλιστή πέφτει, με αποτέλεσμα να σταματά ή να προσαρμόζει (νέες τεχνολογίες) την επένδυση του.[4] Ο καπιταλιστικός κύκλος συνοπτικά έχει ως εξής:

Οι περίοδοι κατά τις οποίες το προϊόν αυξάνεται θεωρούνται οι περίοδοι άνθισης. Μαζί με το προϊόν παρατηρείται μια γενική «άνθιση» (αύξηση της βιομηχανικής παραγωγής, αύξηση της απασχόλησης του εργατικού δυναμικού, μείωση της ανεργίας, αύξηση του κεφαλαιοκρατικού εξοπλισμού, αύξηση των τιμών γενικά κ.λπ.). Κατά τις περιόδους ύφεσης είναι σαφές ότι η οικονομική δραστηριότητα μειώνεται, συμπαρασύροντας και τις υπόλοιπες οικονομικές δυνάμεις.

ΣΧΗΜΑ [5]: «Διαγραμματικό σχήμα των καπιταλιστικών οικονομικών κύκλων, το προϊόν μετράει το εθνικό προϊόν»

Αυτές οι κρίσεις πλέον μπορούν να εμφανιστούν σχετικά ανεξάρτητα από την παραγωγή αφού πλέον οι επενδύσεις γίνονται σε (ή το κέρδος προέρχεται από) χρηματοπιστωτικά προϊόντα (π.χ. μετοχές). Για παράδειγμα, μια αιτία για την τελευταία μεγάλη οικονομική κρίση αφορούσε πολύ συνοπτικά τη δυνατότητα επένδυσης στην αποτυχία εξόφλησης κάποιων δανείων, που έδινε έτσι ένα κίνητρο στους επενδυτές να θέλουν να μην εξοφλούνται τα δάνεια. Επομένως μεταξύ και άλλων αιτιών υπήρξε τεράστιος αριθμός κόκκινων δανείων (στεγαστικών, φοιτητικών) που έκανε την αρχή για τη «χιονοστιβάδα» που όλοι ξέρουμε, με την υποτίμηση μεγάλων οίκων, την κατρακύλα των δεικτών στα χρηματιστήρια κ.λπ. Ο χαρακτήρας του οικονομικού συστήματος έχει σαφώς αλλάξει, και ο Νεοφιλελευθερισμός έχει τα πρωτεία στη διαμόρφωσή του.

Οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές εντάσσουν πλέον στην «παραδοσιακή» πολιτική τους έννοιες όπως η αειφορία, η αντοχή, η ανθεκτικότητα, αφού έχουν αναγνωρίσει το σχήμα των επαναλαμβανόμενων κρίσεων. Αυτές οι κρίσεις είναι σαφές πως επηρεάζουν το κοινωνικό πεδίο, συγκε-

κριμένα προκαλούν αντιδράσεις στους εξαθλιωμένους και εξοργισμένους εκμεταλλευόμενους (η συσσώρευση δεν είναι μόνο κεφαλαίων και εσωτερικών αντιφάσεων στην καπιταλιστική πραγματικότητα, αλλά και οργής και αγανάκτησης των από τα κάτω) με αποτέλεσμα κοινωνικές αναταραχές. Η άρχουσα τάξη προετοιμάζεται για την αντιμετώπιση και πρόληψη του χειρότερου εφιάλτη της, εκείνου της κοινωνικής επανάστασης (για κάποιους αυτός ο εφιάλτης μπορεί να είναι γκιλοτίνες, για κάποιους πηγίδες, για κάποιους άλλους η αυτοδιαχείριση των ζώων μας με αλληλέγγυο και ειρηνικό τρόπο).

Τα κράτος υπό το καθεστώς της αστικής δημοκρατίας, της ελεύθερης αγοράς και της κεφαλαιοκρατίας λειτουργεί ως ο προασπιστής των συμφερόντων της άρχουσας τάξης (της τάξης των επιχειρηματιών στον σύγχρονο κόσμο).[6] Υπάρχουν κάπως σχηματικά δύο κατηγορίες δράσεων του κράτους που αφορούν τον έλεγχο των μαζών. Η μια είναι εκείνη της πρόληψης και η δεύτερη εκείνη της καταστολής. Κατά τον M.Castells[7] η πρώτη εξουσία, εκείνη της πειθούς (όπως εξάγεται και από τις έρευνες του Φουκώ[8]), έχει ως βασικό στόχο την κατασκευή υποκειμενικότητας ή τη διαμόρφωσή τους. Το σχολείο, η φυλακή, τα ΜΜΕ παίζουν όλα έναν ρόλο στη διαδικασία διαπαιδαγώγησής μας, ώστε να συμμετέχουμε ενεργά στην αναπαραγωγή και εύρυθμη λειτουργία του κυρίαρχου συστήματος[9]. Από την άλλη, η δεύτερη εξουσία, η παραδοσιακή, εκείνη της καταστολής, σχετίζεται με το μονοπώλιο της βίας από το κράτος. Ο στρατός και η αστυνομία είναι κατασταλτικοί μηχανισμοί που έχουν ως σκοπό την πάταξη κάθε αντίδρασης ως προς τις στοχεύσεις και δράσεις της άρχουσας τάξης.[10][11] Μια παρατήρηση που έχει ενδιαφέρον είναι η αλληλοσυμπλήρωση των δύο βασικών εξουσιών π.χ. όταν αποτυγχάνει εκείνη της πειθούς έρχεται εκείνη της καταστολής. Επομένως, είτε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο τα συμφέροντα των αρχόντων θα εξυπηρετηθούν, οι υποτελείς θα πειθαρχήσουν.

Στη χώρα μας η εμμονική ενίσχυση των σωμάτων καταστολής, και ταυτόχρονα η μη ενίσχυση των κοινωνικών παροχών δεν είναι τυχαίες. Πίσω από τα νομοσχέδιά τους και τις πολιτικές τους καλό θα ήταν να βλέπουμε το αόρατο χέρι της αγοράς, που επιβάλλει την δουλική υποταγή στις πολιτικές υποβάθμισης του κοινωνικού κράτους, για να μπορούν να καρπώνονται αυτόν τον πλούτο ιδιώτες. Κάθε μπάτσος ανεβάζει την αξία των μετοχών της «ασφάλειας» που μπορεί να έχει η χώρα μας. Κάθε λιγότερη θέση

στο δημόσιο αφήνει πεδίο για να κερδίσει ένα ιδιώτης. Κάθε ανεκμετάλλευτη πηγή νερού ή κορυφή βουνού είναι μια χαμένη ευκαιρία για τους λυσσασμένους κυνηγούς του κέρδους.

Ήρθε η ώρα μας;

Οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές δεν έχουν καμία διάθεση να σώσουν τις μάζες. Οι κρατικές πολιτικές υπό αυτές είναι δέσμιες της αγοράς, αφού πρέπει διακαώς να κερδίσουν την εμπιστοσύνη τους, να προσφέρουν το πεδίο για να επιτευχθεί το κέρδος, όχι μόνο με υλικούς όρους αλλά με όρους φετιχιστικούς πλέον: όσο το δυνατόν περισσότερο κέρδος στον λιγότερο χρόνο. Όποιος προσφέρει τους καλύτερους επενδυτικούς όρους, αυτός θα έχει την εύνοια του «Χεριού της Αγοράς» (ένα λόμπι που κρίνει πού υπάρχει η πιθανότητα αξιοπίστου και εξασφαλισμένου κέρδους και πού όχι). Η διαχείριση της πανδημίας γίνεται με αυτούς τους όρους, όρους που επιβάλουν την εξασφάλιση του κέρδους και τη δημιουργία νέων επενδυτικών ευκαιριών. Οι άνθρωποι που εξηγούνται σε όλο τον κόσμο, στην Γαλλία (με αφορμή την προστασία της αστυνομικής αυθαιρεσίας), την Αλβανία που μετράμε άλλο έναν νεκρό στις τάξεις μας, τη Χιλή (στο πρότυπο νεοφιλελεύθερου πειραματισμού) με την φλόγα της περσικής εξέγερσης να καίει ακόμα, μπορεί να έχουν πολλές αφορμές· η υποβάθμιση των ζώων τους από την εξάπλωση του νεοφιλελευθερισμού όμως είναι η βασική αιτία.

Ήρθε η ώρα μας να βγούμε στον δρόμο ώστε να αποκαταστήσουμε τις σχέσεις μεταξύ της τάξης μας, γιατί πλέον δεν έχουμε να διεκδικήσουμε κάτι από το ξεπουλημένο στο «Χέρι της Αγοράς» κράτος. Ήρθε η ώρα να μάθουμε πως η αναβάθμιση της ζωής μας έγκειται στη δημιουργία δικών μας δομών, δημιουργημένες από τους καταπιεσμένους για τους καταπιεσμένους στις γειτονίες μας, στις δουλειές μας, στις πλατείες, στα βουνά μας. Οι κρίσεις θα συνεχίσουν να

έρχονται όλο και πιο δριμείς, το νεοφιλελεύθερο σχέδιο που καταλύει το υποτιθέμενο τελευταίο καταφύγιό μας, το κράτος πρόνοιας, είναι σε πλήρη ανάπτυξη. Εκείνοι τις ευθύνες για τις κρίσεις τους θα συνεχίσουν να τις μεταφέρουν πάνω μας μέχρι την ολοκληρωτική εξαθλίωσή μας. Το ερώτημα που δεν μπορούμε να αποφύγουμε είναι: ως τότε είμαστε διατεθειμένοι να το ανεχτούμε αυτό; Πότε οι δημιουργικές μας δυνάμεις θα σταματήσουν να ξοδεύονται στον βωμό της εργασίας και της κερδοφορίας τους, για να αρχίσουν να δομούν μια κοινωνία από εμάς για εμάς;

✂ Μιλτιάδης Πρέχτος

Υποσημειώσεις:

- [1] Αυτές οι έννοιες μπορεί να μοιάζουν συντηρητικές και παρωχημένες σε μερικούς, και χωρίς να παραγνωρίζουμε την πολυπλοκότητα που προκύπτει από τη διάχυση της εκμετάλλευσης και εξουσίας στις κατώτερες τάξεις, όσο η εκμετάλλευση της εργασίας και η ανισότιμη συμμετοχή στη λήψη αποφάσεων συνεχίζονται, και μάλιστα με αυξανόμενη ένταση, δημιουργώντας λίγο ή πολύ δύο διακριτές τάξεις -τους εκμεταλλευτές και τους εκμεταλλευόμενους- καλό είναι να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους.
- [2] Harvey David, Νεοφιλελευθερισμός, Ιστορία και Παρόν, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 2007, σελ. 14
- [3] Δηλαδή η πτώση του ποσοστού κέρδους. Ο όρος «οικονομική κρίση» πολύ συχνά χρησιμοποιείται ως συνώνυμος του «οικονομικού κύκλου», όμως είναι μονάχα ένα σημείο του κύκλου. {Λιανός Θεόδωρος, Μαρξιστική Οικονομική Θεωρία, εκδ. Μπένου, Αθήνα 1997, σελ. 245}.
- [4] Καλογεράκος Θεμιστοκλής, «Μαρξιστικές Θεωρίες για τις Οικονομικές Κρίσεις στον Καπιταλισμό», Πτυχιακή Εργασία στο Τμήμα Διοίκησης Επιχειρήσεων, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΙΓΑΙΟΥ, 2010.

[5] Λιανός Θεόδωρος, Μαρξιστική Οικονομική Θεωρία, εκδ. Μπένου, Αθήνα 1997, σελ.σελ. 242-243.

[6] Οι νεοφιλελεύθεροι δεν έκρυψαν ποτέ τη διάθεσή τους να χρησιμοποιήσουν το κράτος για την επέκταση των αγορών, ή γενικά για την εξυπηρέτηση του πλάνου τους. Μερικά παραδείγματα βρίσκονται παρακάτω: Harvey David, Νεοφιλελευθερισμός, Ιστορία και Παρόν, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 2007, σελ. 23-24, 25-26, 30.

[7] Youtube, 14η Ετήσια Διάλεξη στη Μνήμη του Νίκου Πουλαντζά, Ινστιτούτο Νίκος Πουλαντζάς.

[8] Φουκώ Μισέλ, Επιτήρηση και Τιμωρία.

[9] Θα μου άρεσε να αναπτύξω λίγο παραπάνω τις ιδέες μου γύρω από αυτή την εξουσία της πειθούς και τους μηχανισμούς που γεννά αλλά θα αρκεστώ σε μια ρήση του Κ. Καστοριάδη, για να κοινοποιήσω από τη μία τους ελεύθερους συνειρμούς μου, και από την άλλη την αισιοδοξία για την επερχόμενη πτώση του καπιταλιστικού συστήματος. Μια βασική αντίφαση του καπιταλιστικού συστήματος, ίσως και η κύρια λέει ο Καστοριάδης μετά τον Μαρξ, είναι η εξάρτησή του από τις δημιουργικές δυνάμεις των ανθρώπων. Με βάση αυτό, η εξουσία της πειθούς παίρνει άλλο φως, όπως και η ισχύς που κρατούν στα χέρια τους, ίσως και κυριολεκτικά, οι απλοί άνθρωποι.

[10] Οι δύο αυτοί μηχανισμοί αναφέρονται μαζί ώστε να αναδειχθεί και ένα ακόμα φαινόμενο των ημερών μας: της διαπλοκής τους τόσο σε επίπεδο ρόλου στην καπιταλιστική πραγματικότητα, όσο και πιο πρακτικά σε επίπεδο εξοπλισμού, δράσεων και τακτικών.[11] Ακόμα υπάρχουν και άλλες διάχυτες «μικρο-εξουσίες» που αφορούν την καθημερινή ζωή και τις σχέσεις των ανθρώπων μεταξύ τους, ή την πρόσβαση ή μη σε βάσεις δεδομένων ή δίκτυα, όπως και προτάσεις για εξουσίες σαν εκείνη της ποιμαντικής (π.χ. Μωυσής, Ιησούς Χριστός κ.ά.), αλλά δεν γράφουμε διδακτορικό επομένως ίσως αναλυθεί σε επόμενο άρθρο ή και καθόλου.

Πολεμικές αποχρώσεις της κρίσης – συνάψεις πολέμων

«Υγειονομική» διαχείριση με όρους οικονομίας και γεωπολιτικής – Πολεμική διαχείριση με όρους «υγειονομίας»

«Είμαστε σε πόλεμο. Με έναν εχθρό που είναι αόρατος αλλά δεν είναι ανίκητος. [...] Όλοι, άλλωστε, μιλούν για “συνθήκες πολέμου”. Συνεπώς και η οικονομία οφείλει να είναι “οικονομία πολέμου”. Αυτό που βιώνουμε δεν είναι “15 μέρες χαλαρών διακοπών” που μόλις τελειώσουν θα επιστρέψουμε όλοι στο πριν, σαν να μην συνέβη τίποτα».

~Κυριάκος Μητσοτάκης, πρωθυπουργός της Ελλάδας, κατά την αναγγελία του πρώτου lockdown με πρωθυπουργικό διάγγελμα στις 17/03/2020

Σε τι βαθμό είναι τραγικός ένας παγκόσμιος πόλεμος για τον κόσμο που ζούμε; Η απάντηση σε αυτή την ερώτηση μπορεί να φαντάζει εξόφθαλμη. Πόσο μάλλον, αν αντί για πόλεμο, μιλήσουμε για επιδημία, το ίδιο ερώτημα θεωρητικά απαντιέται ακόμα πιο εύκολα.

Σκοπός αυτού του κειμένου είναι να αναλύσει τους μηχανισμούς διαχείρισης της πανδημίας, κινούμενο πάνω στον παραλληλισμό της [πανδημίας] με τον πόλεμο. Αυτό το εγχείρημα μπορεί να φαντάζει τολμηρό. Εξετάζοντας όμως βαθύτερα τις κρατικές επιλογές, και δίνοντας μικρή βαρύτητα στο επικοινωνιακό σκέλος τους, επιχειρείται η ανάδειξη της οικονομικής υπόστασης της πανδημίας: Αφενός λαμβάνοντας υπόψη τις επιπτώσεις της σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, και πώς αυτές συναρθρώνονται

και μετασχηματίζουν το οικονομικό περιβάλλον, ανοίγοντας προοπτικές «ανάπτυξης»· αφετέρου τοποθετώντας την πανδημία ως μία νέα παράμετρο σε ένα περιβάλλον οξυμένου οικονομικού ανταγωνισμού, που εξελίσσεται διεθνώς με πρωταγωνιστές τα ισχυρά ανεπτυγμένα κράτη.

I: «Υγειονομική» ευθυγράμμιση των κρατών στη βάση του lockdown

A

Η κλασική εκδοχή του πολέμου θέλει τουλάχιστον δύο κράτη, των οποίων η σχέση «διαρρηγνύεται» σε τέτοιο βαθμό, ώστε η μεταξύ τους αντιπαράθεση παίρνει βίαια χαρακτηριστικά ένοπλης μαζικής σύγκρουσης. Ο πόλεμος είναι απότοκο του διακρατικού ανταγωνισμού, που αποτελεί άγια συνθήκη εντός του καπιταλιστικού κόσμου. Παρουσιάζεται ως «κρίση», και αναδεικνύεται σε κεντρικό γεγονός που αφορά όλον τον πλανήτη (αρκεί οι πολεμικές επιχειρήσεις να πλήττουν τα εδάφη ή κυρίως τα συμφέροντα των δυτικών κρατών).

Στην πραγματικότητα, η επίδραση που έχει ο πόλεμος στον καπιταλισμό είναι εντελώς διαφορετική, και αποτελεί το ανεστραμμένο είδωλο της εποχής σε κρίση: Ο πόλεμος είναι η πιο αποτελεσματική οδός για το μακροπρόθεσμο ξεπέρασμα μίας (συστημικής) καπιταλιστικής κρίσης για όλες τις αντιμαχόμενες πλευρές. Το γιατί θα τεκμηριωθεί παρακάτω...

Αρχικά τι σημαίνει κρίση για τον καπιταλισμό, και ποιες επιλογές ανοίγονται στα αφεντικά για το ξεπέρασμά της; Συνοπτικά και σχηματικά, λοιπόν, αυτό που τα αφεντικά ονομάζουν κρίση αποτελεί το φαινόμενο της γενικευμένης μείωσης της κερδοφορίας τους. Είναι η συγκυρία κατά την οποία η (παγκοσμιοποιημένη πλέον) αγορά φτάνει σε ένα σημείο κορεσμού, και τα κέρδη δεν μοιράζονται με ικανοποιητικό ρυθμό για τα αφεντικά. Ο κορεσμός αυτός συνήθως προκύπτει όταν τουλάχιστον ένας βασικός κλάδος της οικονομίας φτάνει στο σημείο να παράγει πολλά περισσότερα από αυτά που πουλάει, και έτσι η συσσώρευση κεφαλαίου μετατρέπεται σε συσσώρευση εμπορευμάτων, υλικών και άυλων, για τα οποία καθίσταται αδύνατη η διοχέτευση στην αγορά.

Η συνταγή για το ξεπέρασμα μιας καπιταλιστικής κρίσης δεν είναι πάντοτε η ίδια. Εξαρτάται από το επίπεδο του ανταγωνισμού μεταξύ Κεφαλαίου-εργασίας (μεταξύ των υποτελών και των κυρίαρχων τάξεων), την εσωτερική συνοχή των κατώτερων τάξεων, αλλά και από τους εσωτερικούς ανταγωνισμούς του Κεφαλαίου και των κρατών. Ο πόλεμος, τα μέτρα «λιτότητας», η πολεμική διαχείριση μιας πανδημίας αποτελούν (κάποιους) τρόπους για την «επαναφορά» από την «κρίση», και την εδραίωση του καπιταλιστικού οικοδομήματος σε βάθος χρόνου. Όταν καταφέρνει να επιβάλει τέτοιους τρόπους, ο καπιταλισμός σαφώς δεν αμφισβητείται (πόσο μάλλον δεν απειλείται),

αντιθέτως σε κάθε περίπτωση βγαίνει «κερδισμένος», αφού ορίζονται με δυσμενέστερους όρους τόσο η εργατική δύναμη, όσο και το σύνολο της καθημερινής ζωής. Και είναι σε αυτό το σημείο που αποτυπώνεται με ακρίβεια το πραγματικό διακύβευμα της «κρίσης» για τους από πάνω: Η επιστροφή στην κανονικότητα της κερδοφορίας, με όποιο κόστος, από τη βίαιη φτωχοποίηση ολόκληρων κοινωνικών ομάδων, έως τον ξεριζωμό, τις σφαγές και τις λίστες του θανάτου.

B

Το παγκόσμιο περιβάλλον πριν την εμφάνιση της νόσου covid-19 περιλαμβάνει οξυμένους διακρατικούς ανταγωνισμούς, με ταυτόχρονη ανάδυση ακροδεξιών μορφωμάτων σε θέσεις εξουσίας, ή ως πλειοψηφίες εντός αντιπολιτευτικών σχηματισμών. Παράλληλα, εξεγέρσεις κλυδωνίζουν όλα τα μήκη του πλανήτη, από τον οικονομικό πνεύμονα του Χονγκ Κονγκ, τις μητροπόλεις της Χιλής, ως τη Ροζάβα στη Συρία, και τον γειτονικό μας Λίβανο. Στο ελληνικό έδαφος, ήδη πριν την άνοδο της Νέας Δημοκρατίας στην εξουσία, οι δείκτες έδειχναν πτωτική τάση, και ακόμα και κυβερνητικά στελέχη ανακοίνωναν πως είχαν λάβει υπόψη τους προβλέψεις για επερχόμενη ύφεση.

Η κρίση του '08 συνεχίζεται. Δεν σταμάτησε όλα αυτά τα χρόνια. Ο καπιταλισμός σείεται από την ένταση του ανταγωνισμού των από πάνω, ενώ ταυτόχρονα αμφισβητείται από τις φλογερές αντιστάσεις των από κάτω.

Η πανδημία εμφανίστηκε σε μία συγκυρία ήδη βαθιάς κρίσης, αποτελώντας για τα αφεντικά ευκαιρία για την επιτάχυνσή της: Η διαχείριση της παγκόσμιας απειλής της υγείας έγινε στην κατεύθυνση εκτοπισμού των κοινωνικών αντιστάσεων, και παραγωγής συναίνεσης στις κρατικές πολιτικές. Ας διατυπώσουμε, λοιπόν, ξανά το αρχικό ερώτημα με διαφορετικό τονισμό, δίνοντας έμφαση σε κάθε επιμέρους σημείο. Σε συνθήκες παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης συμφέρει τον καπιταλισμό:

-να επιβάλει γενικευμένη κατάσταση έκτακτης ανάγκης σε όλη την κοινωνική βάση, σχεδόν στο σύνολο των κρατών¹;

-να θυσιάσει ανθρώπινο δυναμικό, είτε ως «άμαχο πληθυσμό» και «κρέας για τα κανόνια», είτε ως «βαριά νοσούντες» ή/και «με υποκείμενα νοσήματα»;

-να καταστρέψει κομμάτι του κεφαλαίου, κυρίως του μικρού, είτε με τα γκρεμισμένα και ρημαγμένα από τις σφαίρες, τους όλμους και τις βόμβες κτίρια, είτε με τις χρεοκοπημένες και υπερχρεωμένες επιχειρήσεις που βάζουν λουκέτο λόγω της πανδημίας;

Και τέλος, η ανακατάταξη του συσχετισμού των παγκόσμιων δυνάμεων, που έπεται ενός πολέμου, τι σχέση έχει με την «Περιφερειακή Ολοκληρωμένη Οικονομική Εταιρική Συνεργασία» (RCEP), τη μεγαλύτερη οικονομική συμφωνία ελεύθερου εμπορίου, που συνάφθηκε τον Νοέμβριο του 2020, εν μέσω «δεύτερου κύματος covid-19, και καλύπτει το 1/3 του παγκόσμιου ΑΕΠ, ισοδυναμώντας σε μέγεθος πληθυσμού 2,2 δις ανθρώπων²;

Ο αντίκτυπος που έχουν οι κρατικές επιλογές διαχείρισης της πανδημίας παγκοσμίως θυμίζει αυτόν ενός παγκοσμίου πολέμου. Οι εκατόμβες των νεκρών εξασφαλίζουν ότι όσοι απομένουν είναι απασχολήσιμοι, και με περισσότερες διαθέσιμες θέσεις εργασίας, ενώ ταυτόχρονα «πετιέται στα σκουπίδια» το περισσεύον δυναμικό. Η καταστροφή του αδύναμου κεφαλαίου, ξεμπουκώνει την οικονομία, αφήνοντας χώρο στις ισχυρές επιχειρήσεις όχι μόνο να αναπνεύσουν, αλλά να ενσωματώσουν τον χώρο που έμεινε ελεύθερος. Παράλληλα, η κατάσταση έκτακτης ανάγκης με την κοινωνική συναίνεση που τη νομιμοποιεί, έχει στρώσει το έδαφος για περαιτέρω υποβάθμιση της εργατικής δύνα-

μης, και της ποιότητας ζωής. Με αυτά ως δεδομένα, και υπό το πρίσμα της διεθνούς και διεθνοποιημένης οικονομίας, είναι σαφές πως όποιο κράτος (ή διακρατική συμμαχία) μπει καλύτερα στο νόημα του παιχνιδιού, επιβάλλεται αποδοτικότερα και στο πλαίσιο του οικονομικού ανταγωνισμού.

Για τα τυπικά, λοιπόν: Ναι η πολεμική διαχείριση της πανδημίας συμφέρει τον καπιταλισμό - και μόνο.

II: Η πολιτική αντανάκλαση του lockdown στους διακρατικούς ανταγωνισμούς Το παράδειγμα της Κίνας

Ήδη από την εμφάνιση της νόσου covid-19, και τις πρώτες ανησυχίες για την επικείμενη πανδημία, είδαμε τόσο στα μέσα ενημέρωσης, όσο και σε διάσπαρτα video στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, στιγμιότυπα από τη διαχείριση που επέλεξε το κινέζικο κράτος. Με την επιστράτευση των τελευταίων τεχνολογιών, ακολούθησε στρατηγική καθολικής επιτήρησης του πληθυσμού του (που αριθμεί περί το 1,5 δις ανθρώπους), φτάνοντας στο σημείο drones να απαγορεύουν σε άτομα να βγαίνουν στο μπαλκόνι, ή να διενεργούν ελέγχους μετακίνησης σε μπλόκα για αυτοκίνητα. Ο ραγδαίος περιορισμός των κρουσμάτων³ είναι ενδεικτικός για την επιτυχημένη εφαρμογή αυτής της στρατηγικής. Ο βαθμός πειθάρχησης ενός τόσο μεγάλου πληθυσμού είναι αξιοθαύμαστος και συνάμα τρομακτικός...

Είναι σημαντικό το γεγονός πως -ακόμα και στη συνθήκη του lockdown- το μεγαλύτερο τμήμα αυτού του πληθυσμού συνέχισε να εργάζεται. Το έδαφος ήταν ήδη στρωμένο: Από τη μία, η διάρθρωση του εργασιακού περιβάλλοντος στην Κίνα⁴, και απ' την άλλη ο βαθμός ενσωμάτωσης της ηλεκτρονικής επιτήρησης στην κοινωνική ζωή της χώρας⁵, με προηγμένες τεχνολογίες να αποτελούν κομμάτι και της εργασιακής καθημερινότητας, υποδεικνύοντας γιατί η μετάβαση στην τηλεργασία εξελίχτηκε σχετικά ανεμπόδιστα. Πρέπει να αναγνωρίσουμε πως ένα τόσο γιγαντιαίο εργατικό δυναμικό, υπό αυστηρή επιτήρηση και σε πλήρη πειθάρχηση, αποδίδει αντίστοιχα γιγαντιαία ισχύ στο κράτος που έχει καταφέρει να το πειθαρχήσει, και στο τμήμα του κεφαλαίου με το οποίο συνεργάζεται.

Στο πλαίσιο των οξυμένων διακρατικών ανταγωνι-

σμών, η επιτυχημένη εφαρμογή του lockdown στις ανεπτυγμένες ασιατικές χώρες είναι ένδειξη κρατικής ισχύος. Είναι πρόκληση προς όλα τα κράτη, που φιλοδοξούν να ανταγωνιστούν στα ίσια τον κινέζικο κολοσσό, να κάνουν το ίδιο με το μικρότερο κόστος - η αποτυχία τους όμως θα σημαίνει την αδυναμία τους.

✍ Καλαμίτης Αρκουδέας

Υποσημειώσεις:

1. Η «πανούκλα» του Καμύ, ένα κλασικό λογοτεχνικό βιβλίο, στις μέρες μας έγινε αναμενόμενα επίκαιρο. Παράδοξως όμως, το βιβλίο αυτό πραγματεύεται την κατάσταση εκτάκτου ανάγκης λόγω του πολέμου, μέσα από μια αλληγορική αφήγηση.

2. «να υπογραμμιστεί πως το μεγαλύτερο μέρος της Ανατολικής Ασίας-Ειρηνικού-Ωκεανίας έχει καταφέρει μέχρι τώρα να προστατεύσει την οικονομική ανάκαμψή του χάρη στον επιτυχή έλεγχο της εξάπλωσης της πανδημίας»... <https://www.skai.gr/news/finance/rcer-ayti-einai-megalyteri-emporiki-symfonia-tou-kosμου-xoris-eyropi-ira>

3. Πριν την έλευση του Μάη (2020), ο αριθμός των κρουσμάτων στην ηπειρωτική Κίνα είχε πέσει, με μέσο όρο κρουσμάτων ανά ημέρα τις λίγες εκατοντάδες, ενώ πλέον ο μέσος όρος έχει παγιωθεί στα 114 κρούσματα ανά ημέρα. Τα νούμερα είναι αστεία, αν τα συγκρίνουμε με της Ελλάδας, που ο πληθυσμός της αντιστοιχεί σε λιγότερο από το 1% των κατοίκων της Κίνας.

4. Ο ασιατικός κινηματογράφος το έχει αποτυπώσει με τον καλύτερο τρόπο: Θυρίδες-κουτάκια μέσα στα τηλεφωνικά κάτεργα, πλήρως εντατικοποιημένες γραμμές παραγωγής, μικρές επαναλαμβανόμενες κινήσεις για ώρες, «εργασιομανία», σωματική και ψυχολογική κατάρρευση. Παρόμοιο φαίνεται και το μοντέλο κατοικίας, στο οποίο έχει πρόσβαση η κινέζικη εργατική τάξη. Σπίτια-κουτάκια που στριμώχνουν πολλές χρήσεις σε λίγα τετραγωνικά. Η ασφυξία της εργασίας και της κοινωνικής ζωής είναι -μεταξύ άλλων και- «χωροθετημένη».

5. Με την πιλοτική χρήση ακόμα και συστημάτων «βαθμολόγησης των κοινωνικών επιδόσεων», με βάση τις πλατφόρμες των μέσων κοινωνικής δικτύωσης.

Και τώρα τι κάνουμε με τόσα πρόστιμα παντού;

Μαδρίτη | 17/05/2015
ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΝΤΙΝΟ ΜΕΛΛΟΝ;

Ψηφιακή διαμαρτυρία με 100 ολογράμματα διαδηλωτών έξω από την Ισπανική Βουλή, ενάντια σε νόμο που απαγορεύει τις διαδηλώσεις έξω από το κοινοβούλιο χωρίς άδεια. Οι παραβάτες τιμωρούνται με πρόστιμο μέχρι και 30.000 ευρώ.

Εισαγωγή

Η συγκυρία της νόσου covid-19 που διανύουμε αποτελεί αναμφισβήτητα μία νέα περίοδο κατά την οποία η κυριαρχία, με άλλοθι έναν ιό, πειραματίζεται σε νέες μεθόδους καταστολής και ετοιμάζεται για την επόμενη μέρα της αντιμετώπισης ακόμη μιας μεγάλης οικονομικής κρίσης, η οποία βρισκόταν σε φάση όξυνσης εδώ και καιρό.

Η κρατική διαχείριση της πανδημίας της νόσου covid-19 έβγαλε στο προσκήνιο νέα μοντέλα καταστολής και κοινωνικού εκφοβισμού. Σύσσωμα τα media «βομβαρδίζουν» από παντού το κοινό με την πολεμική προπαγάνδα του κράτους, σχετικά με τον νέο πόλεμο που διεξάγει το έθνος ενάντια σε έναν αόρατο εχθρό. Τα στρατιωτικά διατάγματα καθημερινά ορίζουν πλέον την νέα κανονικότητα των υποτελών: απαγορεύσεις κυκλοφορίας, ειδικές άδειες για τις μετακινήσεις (γραπτές βεβαιώσεις και ηλεκτρονικά εξοδόχαρτα σε μορφή sms), υποδείξεις συμπεριφοράς με αδιανόητες τεχνικές υπολεπομέρειες που επανακαθορίζουν τις σχέσεις και τις συμπεριφορές των ανθρώπων (τήρηση αποστάσεων, χρήση μάσκας παντού, ακόμη κι αν είσαι μόνος, αποφυγή αγκαλιάς και αντικατάσταση της χειραψίας με «gar μπουνίτσες» κλπ). Η νέα κανονικότητα επιβάλλεται με άφθονο φόβο για την ίδια μας την ύπαρξη, πασπαλισμένη με το δήθεν ενδιαφέρον των κρατικών λειτουργιών για την υγεία μας. Βέβαια, όπου δεν πιάνει αυτή η «καραμέλα», τα νέα κατασταλτικά και εισπρακτικά μέτρα διαχέονται στην επικράτεια με τρομερό αστυνομικό ζήλο και αφορούν στους πάντες. Η επιβολή διοικητικού προστίμου σε όποιον δεν εναρμονίζεται με τις υποδείξεις υπουργών και επιστημόνων, αποτελεί την αιχμή του δόρατος αυτής της νέας κανονικότητας. Πρόκειται για ένα νέο κατασταλτικό μέτρο που συμπληρώνει άλλα πιο παραδοσιακά μέσα, όπως το μικρόφωνο του δημοσιογράφου και το γκλόμπ του μπάτσου.

Πόσο, όμως, νέο είναι άραγε; Το διοικητικό πρόστιμο που απειλεί όποιον ξεμυτίζει από το σπίτι του βγήκε από τα ντουλάπια του милитарισμού, καθώς εδώ και μία δεκαετία επιβάλλεται σε όποιον αρνείται τον δολοφονικότερο μηχανισμό του κράτους, σε όποιον αρνείται να καταταγεί στον ελληνικό στρατό, στους ανυπότακτους, δηλαδή, και στους Ολικούς Αρνητές Στράτευσης. Η παραβίαση της απαγόρευσης κυκλοφορίας -που συνοδεύεται από πρόστιμο- αποτελεί, ουσιαστικά, την παράβαση ενός στρατιωτικού νόμου, ο οποίος πλέον έχει πάψει να αφορά μονάχα στα στρατόπεδα κι όσους τα στελεχώνουν. Πλέον όλη η κοινωνία είναι εν δυνάμει στρατόπεδο, αφού πρώτα έγινε νοσοκομείο.

Το παρόν κείμενο είναι γραμμένο από Ολικούς Αρνητές Στράτευσης που έχουν στα φορολογικά τους μητρώα χρέη χιλιάδων ευρώ από διοικητικά πρόστιμα του Στρατού. Επιχειρεί να μεταφέρει την όποια εμπειρία υπάρχει γύρω από αυτό σε ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια, μιας και πλέον είναι κάτι που μας αφορά όλους/ες. Σαν Ολικοί Αρνητές Στράτευσης σταθήκαμε απέναντι στα δχίλιαρα πρόστιμα με βάση την αλληλεγγύη, κινηθήκαμε με συλλογικούς όρους και εξ αρχής αρνηθήκαμε την αποπληρωμή τους. Τα 300άρια που αφορούν στις μετακινήσεις λόγω covid, είδαμε σε δύο ημέρες με συμπυκνωμένα νοήματα (17 Νοέμβρη 2020 και 6 Δεκέμβρη 2020) να μετατρέπονται σε μέτρο καταστολής ενάντια στις διαδηλώσεις.

Αυτή η νέα κανονικότητα εκτιμούμε ότι ήρθε για να μείνει και θα αποτελέσει τη νέα πρόκληση, όχι μόνο όσων ακόμα αγωνίζονται, αλλά όσων θα επιχειρούν να επιβιώσουν με αξιοπρέπεια. Ευελπιστούμε με το παρόν κείμενο να συνεισφέρουμε στον προβληματισμό «και τώρα τι κάνουμε με τόσα πρόστιμα παντού;», προτρέποντας, ταυτόχρονα, στη συλλογική αντιμετώπισή τους.

2010: Τα εγκαίνια της οικονομικής καταστολής

Τον Σεπτέμβρη του 2010, ο τότε υπουργός εθνικής άμυνας Βενιζέλος καταθέτει στη Βουλή νομοθετική ρύθμιση (Ν.3883/2010, ΦΕΚ Α 167/24.9.2010) με την οποία καταργείται η ποινή της επιβολής πρόσθετης στρατιωτικής θητείας για τους ανυπότακτους και αντικα-

θίσταται με την επιβολή ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΤΙΜΟΥ. Οι Υπουργοί Οικονομικών και Εθνικής Άμυνας θα καθορίσουν στη συνέχεια κατά το δοκούν το ύψος του ποσού και τη διαδικασία είσπραξης του μέσω μιας κοινής υπουργικής απόφασης (μία διαδικασία που ολοκληρώνεται «αυτόνομα» από τους συναρμόδιους υπουργούς, δίχως το πέραςμα και την ψήφιση των ρυθμίσεων από το αρμόδιο τμήμα του κοινοβουλίου). Στις 05/04/2011 δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ Β' 517/2011 η κοινή υπουργική απόφαση (ανακοινωμένη επίσημα από την ιστοσελίδα του ΥΠΕΘΑ από τις 10/01/11) σχετικά με τον καθορισμό του ύψους του χρηματικού προστίμου που επιβάλλεται στους ανυπότακτους και τους λιποτάκτες. Το ύψος του προστίμου καθορίζεται στα 6.000 ευρώ, με μηνιαίο τόκο προσαύξησης 1% και ρυθμίζεται η διαδικασία της επιβολής του. Η εφαρμογή του ξεκινάει άμεσα και τα στρατολογικά γραφεία ξεκινούν να αποστέλνουν το πρόστιμο στις εφορίες των ανυπότακτων, όπου η κάθε ΔΟΥ θα είναι αποκλειστικά υπεύθυνη για τη βεβαίωση και την είσπραξή του. Το πρόστιμο επιβάλλεται ξεχωριστά από τις όποιες μηνύσεις και στρατοδικεία μπορούν να εκκρεμούν για το πλημμέλημα της ανυποταξίας. Από τότε έως σήμερα δεκάδες εξαχίλιαρα έχουν επιβληθεί σε όσους αρνούνται να καταταγούν, με αρκετούς από εμάς να μετράμε στα φορολογικά μας μητρώα διπλή ή και τριπλή επιβολή προστίμου, μιας και η ανυποταξία θεωρείται διαρκές αδίκημα, πράγμα που επιτρέπει στον κρατικό παράγοντα να επιβάλλει επαναλαμβανόμενες κυρώσεις σε ποινικό και οικονομικό επίπεδο.

Κοινωνικό-οικονομικές επιπτώσεις

Όπως κάθε άλλο διοικητικό πρόστιμο, όπως π.χ. μια κλήση της τροχαίας, εάν δεν εξοφληθεί άμεσα, περνάει στην εφορία και από εκεί εκκρεμεί ως χρέος, με τις επακόλουθες συνέπειες που επιφέρει ένα βεβαιωμένο χρέος προς το ελληνικό δημόσιο. Γεγονός που ισχύει και με τα τωρινά Κορονο-Πρόστιμα. Η εφορία δεσμεύει αυτομάτως τραπεζικούς λογαριασμούς, παύει την έκδοση φορολογικής ενημερότητας και δύναται να κατάρχει περιουσιακά στοιχεία. Έτσι δημιουργείται αφόρητη πίεση στην καθημερινότητα εξαιτίας των διαφόρων εμποδίων που ανακύπτουν: άμεση κατάσχεση από τον τραπεζικό λογαριασμό ποσών άνω των 1250 ευρώ που μπορούν να δικαιολογηθούν σαν αμοιβές εργασίας, επιδόματα ή συντάξεις (εφόσον κανείς μετατρέψει τον λογαριασμό του σε ακατάσχετο)· αδυναμία έκδοσης παραστατικών για όσους/ες δουλεύουν με μπλοκάκι· άμεση κατάσχεση από τον τραπεζικό λογαριασμό κάθε ποσού (από το πρώτο ευρώ!) που δεν μπορεί να δικαιολογηθεί σαν αμοιβή εργασίας, επίδομα ή σύνταξη· ουσιαστική αδυναμία αποδοχής κληρονομιάς μιας και εκκινεί αυτόματα η διαδικασία κατάσχεσης· αδυναμία μεταβίβασης περιουσιακών στοιχείων· αδυναμία σύναψης τραπεζικού δανεισμού· αυτόματη κατάσχεση οποιασδήποτε επιστροφής φόρου. Παρόλο που ο κατάλογος μπορεί να διευρυνθεί, δεν προβαίνουμε στην παράθεση αυτής της λίστας για να εκφοβίσουμε, αλλά για να αναδείξουμε την κρατική εκδικητικότητα προς αυτές/ούς που δε συμμορφώνονται «προς τας υποδείξεις». Αξίζει, τέλος, να αναφερθούμε στον ξεκάθαρο ταξικό χαρακτήρα των προστίμων. Ας αναλογιστούμε ότι μόνο ένα Κορονο-Πρόστιμο αγγίζει στο 55% περίπου του κατώτατου μηνιαίου μισθού!

Πολιτική συγκυρία της περιόδου εμφάνισης των διοικητικών προστίμων στους ανυπότακτους

Η χρονική συγκυρία μέσα στην οποία νομοθετήθηκε και πρωτοεφαρμόστηκε ο νόμος για το εξαχίλιο δεν ήταν άσχετη από τις τότε ραγδαίες αλλαγές που προωθούσαν οι ελίτ σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο, αλλάζοντας άρδην τον τρόπο που θα αντιλαμβάνόμασταν μετέπειτα την επιβίωσή μας. Το κράτος είχε ήδη περάσει σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης και στην εποχή των απαντών προγραμμάτων δομικής αναπροσαρμογής, με στόχο το ξεμπλοκωμα του ελληνικού καπιταλισμού και την κατά το δυνατόν επιστροφή στην κερδοφορία των αφεντικών. Το πρώτο μνημόνιο είχε ήδη ψηφιστεί τον Μάη του

2010, σερβιρισμένο ως το αντίδοτο στην τότε οικονομική κρίση. Ο σχεδιασμός για την οικονομική λεηλασία των αδυνάτων περιελάμβανε από μειώσεις μισθών, συντάξεων, επιδομάτων και ραγδαία αύξηση φόρων, μέχρι μαζικές απολύσεις και κατασχέσεις κινητής και ακίνητης περιουσίας. Η οικονομική μας αφαίμαξη, ως μέθοδος μεταφοράς των δυσκολιών των καπιταλιστών στις πλάτες των κατώτερων κοινωνικών τάξεων, συμπληρώθηκε με χαράτσια, τόκους και πρόστιμα. Οι κοινωνικοί αγώνες που δόθηκαν απέναντι σε όλα αυτά, όπως το μπλοκάρισμα πλειστηριασμών, αλλά και η συλλογική άρνηση πληρωμών σε μέσα μαζικής μεταφοράς, σε διόδια και σε χαράτσια της Δ.Ε.Η., αντιμετώπιστηκαν εξίσου εκδικητικά, με επιπλέον βία, νέα κατασταλτικά νομοσχέδια και ποινικές διώξεις. Τα ταραχώδη χρόνια του κύκλου αγώνων 2010-2012 ενάντια στην υποτίμηση και την κρατική λεηλασία, με τις συγκρουσιακές πανεργατικές απεργίες και τις μαζικές και πολύωρες καταλήψεις δρόμων και πλατειών, έδωσαν τη θέση τους σταδιακά σε μία κοινωνική παραίτηση και την αφομοίωση των όποιων τελευταίων διεκδικήσεων από την αριστερο-ακροδεξιά διαχείριση που πουλούσε ελπίδα τον Γενάρη του 2015.

Σε αυτήν την περίοδο παρατηρούμε μία συνολική αναδιάρθρωση της κυριαρχίας, η οποία συνεχώς αναβαθμίζει το οπλοστάσιο της για την πάταξη του εσωτερικού εχθρού και την επιβολή του φόβου και της συλλογικής παραίτησης. Εκτός από αναβάθμιση σε κατασταλτικό και νομικό επίπεδο (νέα κατασταλτικά νομοσχέδια, αύξηση της αστυνομοκρατίας) το κράτος επιχείρησε την αναδιάρθρωσή του σε ψηφιακό επίπεδο, κατορθώνοντας μεγαλύτερο έλεγχο των υπηκόων του. Περνώντας στη σύγχρονη ψηφιακή εποχή ελέγχου και ολοκληρωτισμού, τα περισσότερα στοιχεία μας καταγράφονται πλέον υποχρεωτικά σε ψηφιακούς προσωπικούς κωδικούς (ΑΜΚΑ, ΑΦΜ) άμεσα διασυνδεδεμένων σε μεγάλες υπολογιστικές πλατφόρμες (gsis, taxisnet, efka κλπ), ενώ οι περισσότερες δραστηριότητές μας (υποχρεωτική κατάθεση φορολογικής δήλωσης, υποχρεωτική μισθοδοσία και συναλλαγές μέσω τράπεζας, ψηφιακός ιατρικός φάκελος) είναι on line προσβάσιμες σε πολλούς καλοθελητές (τραπεζίτες, εφοριακοί, αστυνομικοί, εισαγγελείς, καθώς και την πρόσφατα σχηματισμένη στα χρόνια της κρίσης Γενική Γραμματεία Πληροφοριακών Συστημάτων). Με το πάτημα ενός κουμπιού μπορούν όλοι αυτοί να δεσμεύουν λογαριασμούς και περιουσιακά μας στοιχεία. Κάτι που αναπόφευκτα οδηγεί τον καθένα στην εσωτερικευση του φόβου και της άγνοιας για το μέλλον του/της. Στο μάταιο και ατέρμονο κυνήγι αποπληρωμής δόσεων και φόρων, το ψηφιακό πανοπτικόν -που σύντομα θα διασυνδεθεί με τις νέες ψηφιακές ταυτότητες και το ψηφιακό πιστοποιητικό υγείας- μάς θέλει πειθήνιους και υπάκουους. Κυρίως, μάς θέλει εξατομικευμένους κι αδύναμους να αντιληφθούμε τις αναδιρθώσεις που συντελούνται στο παραγωγικό/καταναλωτικό μοντέλο που επιβάλλει η 4η βιομηχανική επανάσταση.

Απαντήσεις και αντιστάσεις απέναντι στα πρόστιμα, τις απαγορεύσεις, την επιβολή

Το δίχτυ της καταστολής ήταν διαχρονικά απλωμένο γύρω από τους Ολικούς Αρνητές Στράτευσης, οι οποίοι είχαν και έχουν να αντιμετωπίσουν μια σωρεία επιθέσεων για την πολιτική τους επιλογή να μην υπηρετήσουν έναν από τους πιο δολοφονικούς μηχανισμούς του κράτους και των αφεντικών. Η επιβολή του εξαχίλιарου ήρθε, τότε, ως ένα ακόμα όπλο στην φαρέτρα των στρατοκρατών. Κι αν πριν 10 χρόνια ο μικρός αριθμός των Ολικών Αρνητών καθιστούσε την οικονομική καταστολή των πολιτικών επιλογών τους περιθωριακό ζήτημα στις παρυφές του α/α/α χώρου, σήμερα η οικονομική καταστολή της πλέον διαδεδομένης κινηματικής πρακτικής, δηλαδή της διαδήλωσης, αφορά πρακτικά όλες και όλους που αγωνίζονται. Απ' την πλευρά μας, οφείλουμε να καταθέσουμε δημόσια τους τρόπους που επιλέξαμε να ακολουθήσουμε για να αντιμετωπίσουμε την τότε πρωτόγνωρη συνθήκη του 2010. Όλες οι απαντήσεις είχαν στον πυρήνα τους το τρίπτυχο: **ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ, ΑΝΤΙΘΕΣΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΑ**.

Εξαρχής προτάχθηκε η ΑΡΝΗΣΗ ΠΛΗΡΩΜΗΣ του διοικητικού προστίμου και η ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ των συνεπειών αυτής της πολιτικής μας απόφασης. Αυτό σήμαινε την ανταλλαγή σκεπτικών, τη διερεύνηση προβληματισμών και την εξεύρεση λύσεων σε συλλογικό επίπεδο: η δυνατότητα μεταβίβασης της όποιας ατομικής παρουσίας σε κοντινά ή συντροφικά πρόσωπα, η διερεύνηση λύσεων για την τακτοποίηση εκρεμμοτήτων σε επαγγελματικά ζητήματα, συναλλαγές με τράπεζες και άλλους οργανισμούς κ.ο.κ., ήταν μόνο μερικές από τις συζητήσεις που έλαβαν χώρα, ώστε να μπορέσουν να μεταθέσουν το ατομικό βάρος της άρνησης σε συλλογικό επίπεδο. Παράλληλα, για αρκετούς αρνητές, ξεκίνησε ένας κύκλος με -ατομικές μεν, συλλογικά επεξεργασμένες δε- προσφυγές σε Διοικητικά Δικαστήρια, επιχειρώντας την αντιπαράθεση και σε νομικό επίπεδο σχετικά με την εγκυρότητα του προστίμου. Μίας και στη δική μας αντίληψη περί διεξαγωγής των αγώνων «ο δρόμος» κατέχει ανώτερη θέση, αρκετές από τις προσφυγές πήρανε δημόσιο και πολιτικό χαρακτήρα, με κείμενα και δράσεις αλληλεγγύης, δημόσια καλέσματα και συγκεντρώσεις έξω από τα δικαστήρια. Οι περισσότερες από αυτές είχαν αρνητική έκβαση, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων. Οι λίγες θετικές πρωτόδικες αποφάσεις ακυρώθηκαν σε έφεση που άσκησε το δημόσιο. Πλέον, όμως, έχει χτιστεί ένα σύνολο επιχειρημάτων νομικής φύσης σχετικά με τον εκδικητικό, αντιδικονομικό και αντισυνταγματικό χαρακτήρα του προστίμου, ενώ κάποιες προσφυγές βρίσκονται στο ανώτατο ευρωπαϊκό επίπεδο εκδίκησης, αναμένοντας απόφαση.

Κατά κύριο λόγο οι προσφυγές αποτέλεσαν ένα πεδίο όπου επιδιώξαμε να ανοίξουμε κοινωνικά το ζήτημα των προστίμων, κι αυτό μερικές φορές έγινε σε μεγάλο βαθμό. Σε συνδυασμό με διάφορα παράλληλα στρατοδικεία που «έτρεχαν», τα τελευταία χρόνια έγιναν δεκάδες δημόσιες παρεμβάσεις για τη νέα οικονομική καταστολή και οι περισσότερες αφορούσαν στον χώρο που υλοποιείται αυτή, δηλαδή τις εφορίες. Στις παρεμβάσεις στις Δ.Ο.Υ. επιχειρήθηκε η ανάδειξη των φυσικών αυτουργών της οικονομικής καταστολής, όπου το κάθε πρόστιμο εγκρίνεται, υπογράφεται και επιβάλλεται από συ-

γκεκριμένους ανθρώπους που υπηρετούν σε συγκεκριμένα γραφεία. Ένα από αυτά είναι και τα γραφεία των διευθυντών των Δ.Ο.Υ.. Επίσης, στα περισσότερα κείμενα τονιζόταν το ενδεχόμενο κοινωνικό άπλωμα αυτής της ειδικής μορφής της καταστολής, προς άλλες κοινωνικές ομάδες πέραν των ανυπότακτων. Παράλληλα αναδεικνυόταν το γεγονός πως η οικονομική καταστολή είχε ήδη εφαρμοστεί ευρέως σε άλλα ευρωπαϊκά κράτη. Με λύπη μας βλέπουμε στις μέρες μας να επιβεβαιώνονται οι φόβοι που εκφράστηκαν.

Σε αυτές τις προσφυγές αποδείχτηκε περίτρανα η συνεργασία των δικαστικών μηχανισμών με όλους τους συνεργαζόμενους που αφορούν στο πρόστιμο (στρατό, αστυνομία, εφορία). Σε κάποιες περιπτώσεις οι δικαστές δε δίστασαν να απαντήσουν μέχρι και ότι το ύψος του προστίμου δεν είναι τέτοιο ώστε να βλάπτει μη αναστρέψιμα έναν άνεργο ή έναν μισθωτό(!), τη στιγμή που τα 6.000 ήταν κάτι παραπάνω από το ετήσιο εισόδημα της συντριπτικής πλειοψηφίας των εργαζομένων. Στην ουσία επικύρωσαν με τις αποφάσεις τους τη νομική υπόσταση του προστίμου, κάτι το οποίο δεν έριξε από τα σύννεφα τους Ολικούς Αρνητές Στράτευσης. Το κοινό συμπέρασμα πως, εν τέλει, οι αποφάσεις εμφορούνταν από το ίδιο πολιτικό κίνητρο που είχαν στο μυαλό τους όσοι νομοθέτησαν το πρόστιμο, οδηγεί σε κάποια χειροπιαστά συμπεράσματα, τα οποία απαιτούν κοπιαστική προσπάθεια για την αναίρεση των αρνητικών συνεπειών τους:

- Η αδυναμία συγκρότησης ενός πραγματικά μεγάλου, με ποσοτικούς και ποιοτικούς όρους, κινήματος Ολικών Αρνητών Στράτευσης δεν δημιουργούσε παρά ελάχιστη πίεση στην απέναντι πλευρά. Σήμερα το κράτος, με την ευρεία επιβολή προστίμων, χτίζει από μόνο του το μεγάλο εύρος του δυνητικού του αντιπάλου. Το αν αυτός ο αντίπαλος θα συγκροτηθεί και με ποιους όρους είναι ένα μεγάλο ζήτημα.

- Η υπαγωγή της επιχειρηματολογίας μας στη νομική σφαίρα δεν μπορεί παρά να είναι συμπλήρωμα του πολιτικού αγώνα. Η αναίρεση των κεντρικών αποφάσεων του κράτους από ένα δικαστήριο είναι, μάλλον, ουτοπικό σενάριο, ειδικά εάν η κοινωνική νηνεμία δεν ασκεί κανενός είδους πίεση σε όσους νομοθετούν και δικάζουν. Διεκδικήσεις για την ακύρωση των προστίμων που θα εξαντληθούν στον «δικαιωματισμό» έχουν εκ των πραγμάτων κοντά ποδάρια. Το ευρισκόμενο σε κατασταλτικό ντελίριο ελληνικό κράτος μπορεί και επικυρώνει μέσω αποφάσεων του ΣΤΕ την ουσιαστική καταστολή (μίας και για την τυπική θα έπρεπε να αυτοανακυρληθεί σε κατάσταση πολιορκίας) άρθρων του Συντάγματος που αφορούν στην κυκλοφορία, στη συνάθροιση και τη διαδήλωση. Σε ένα διοικητικό πρόστιμο θα δυσκολευόταν;

- Η μετά πλήρους γνώσης και συνείδησης ανάληψη των ευθυνών που προκύπτουν από τη συμμετοχή και δέσμευση σε έναν πολιτικό αγώνα, είναι το θεμέλιο της όποιας αγωνιστικής συμπεριφοράς. Μπροστά στην απαγγελία των συνεπειών, που όλες μας γνωρίζαμε πως ήδη υπάρχουν προτού κάνουμε την πολιτική μας επιλογή, οφείλουμε να μην αφήσουμε χώρο για οπισθοχωρήσεις, παλινωδίες, μετάνοιες, ανακλήσεις και διαχωρισμούς. Στην κυριολεκτικά πολεμική συνθήκη που ζούμε, η σταθερότητα, η συνέπεια και η συνέχεια στην όποια μας επιλογή (από το απλό κατέβασμα στον δρόμο -που στις μέρες μας έπαψε να είναι απλό-, έως αυτές που σε ακολουθούν για μια ζωή -όπως η Άρνηση Στράτευσης) οφείλουμε να συγκροτούμε συλλογικά και σοβαρά το υπόβαθρο της αδιαλλαξίας μας. Οι ιδέες τύπου «θα κάνουμε ένα πάρτυ για το 6χίλιарο/300άρι», εμπεριέχουν άκριτα τη λογική της μετάθεσης των συνεπειών μιας δικιάς μας πράξης στις... τσέπες τρίτων. Κανένας αγώνας δε δόθηκε χωρίς συνέπειες.

- Η κινηματική αλληλεγγύη με τη μορφή της οικονομικής ενίσχυσης έχει φτάσει αρκετές φορές στα όριά της και ίσως είναι τώρα η στιγμή, αντί για ατέρμονους μεταξύ μας εράνους, να τολμήσουμε τη ΜΑΖΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΠΛΗΡΩΜΩΝ. Αντί να ψάχνουμε να βρούμε λεφτά για να πληρώνουμε στο κράτος, να ψάξουμε να βρούμε τρόπους για να διεκδικήσουμε ευρύτερα πολιτικά και κοινωνικά την ΟΛΙΚΗ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΧΡΕΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΙΜΩΝ, του στρατού, της αστυνομίας, της εφορίας, του δημοσίου, των τραπεζών.

- Η μη συγκρότηση σοβαρών πολιτικών σωμάτων αντίστασης και αγώνα, χωρίς διάρκεια και μαχητικότητα, που θα αναλύουν ρηχά και δε θα κατοχυρώνουν πραγματικά ανταγωνιστικές θέσεις/πρακτικές προς αυτές που εκφράζει η κρατική ιδεολογία (σε όλες τις αποχρώσεις) θα έχουν δυστυχώς να αντιμετωπίσουν έναν μελλοντικό οξυμμένο κίνδυνο αφομοίωσης και μεσολάβησης. Μη μας φανεί περίεργο εάν ο αυριανός Σύριζα, που ουσιαστικά σήμερα αναπαράγει με ροζ κορώνες την πολεμική/αναδιάρθρωτική ρητορική του ελληνικού καπιταλιστικού σχηματισμού, υποσχεθεί διαγραφή των προστίμων ώστε να ψαρέψει στα κινηματικά νερά. Το έκανε το 2015, γιατί να διστάσει να το κάνει -αυτός ή ένας κλώνος του- ξανά στο μέλλον;

Τα γεγονότα της 17ης Νοέμβρη και της 6ης Δεκέμβρη σε όλη τη χώρα δεν αφήνουν χώρο για παρερμηνείες. Η άκριτη αποδοχή των υγειονομικών δογμάτων της κυριαρχίας στρώνει το έδαφος για την εφαρμογή των κατασταλτικών πολιτικών που απαιτεί ένας εν κρίση καπιταλισμός που αναδιρθώνεται εκ βάθρων. Οι αναρτήσεις selfie με χαρτοπάνω γραμμένα στο χέρι ή οι ψηφιακές «διαδηλώσεις» των ολογραμμάτων μας γύρω από κυβερνητικά κτίρια δεν είναι παρά ακόμα μια ακίνδυνη έκφανση της λογικής του «όλοι μαζί χωριστά».

Το διακύβευμα σήμερα αφορά στον πυρήνα της πολιτικής μας αγωνιστικότητας: θα μπορούμε ενσώματα και συλλογικά να βρισκόμαστε στους δρόμους για να αγωνιζόμαστε; Η' θα χαθούμε στην εκούσια ψηφιακή μας απομόνωση, παραλυμένοι από τον φόβο ενός αόρατου εχθρού και ενός προστίμου που «βγάζει μάτια»;

✎ **Ολικοί Αρνητές Στράτευσης από Χανιά, Ηράκλειο, Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Γιάννινα**
Δεκέμβριος 2020

Αλλά ας εξηγηθούμε λίγο καλύτερα.

Όπως είπε ο υπουργός Ανάπτυξης, αν και ο ίδιος πιστεύει στον καπιταλισμό και τα κέρδη, «αυτή δεν είναι εποχή να βγάλουμε κέρδη, αλλά όλοι πρέπει να συμμετάσχουμε στην κοινή προσπάθεια για την αντιμετώπιση της πανδημίας».

Μήπως όμως η προσπάθεια για την αντιμετώπιση της πανδημίας είναι ακριβώς η εποχή για τον καπιταλισμό να αυξήσει τα κέρδη των αφεντικών, παράλληλα με τη μείωση του κόστους των κοινωνικών δαπανών; Η κρατική πολιτική της διαχείρισης της πανδημίας έχει ως στόχο να προστατέψει τον καπιταλισμό ως σύστημα παραγωγής, και όχι να σώσει ανθρώπινες ζωές, τη στιγμή μάλιστα που ο ίδιος ο καπιταλισμός δημιούργησε τις συνθήκες για να χαθούν. Όπως συμβαίνει ας πούμε με την απαξίωση των δημοσίων συστημάτων υγείας, αλλά και την υποβάθμιση του περιβάλλοντος, συνθήκη που όχι μόνο ευνοεί την ανάπτυξη, αλλά και την επιδείνωση της κατάστασης των νοσούντων από αυτούς τους ιούς. Το κράτος, ως εκπρόσωπος των αφεντικών, αντιλαμβάνεται την ανθρώπινη ζωή ως παραγωγική μονάδα, και την υγεία ως τη διατήρηση αυτής της παραγωγικής μονάδας στην εργασία. Σε μια ζυγαριά που βάζει από τη μια μεριά το κόστος, και από την άλλη το όφελος, η υγεία είναι άλλο ένα πεδίο κερδοφορίας και πόνου.

Το να στηρίξει ένα κράτος όλες του τις ελπίδες σε ένα εμβόλιο είναι μια βαθιά νεοφιλελεύθερη συνταγή, καθώς στηρίζεται επί της ουσίας σε ιδιωτικές εταιρίες που χρηματοδοτούνται από το κράτος, και έχουν ως στόχο να αυξήσουν τα κέρδη τους, και όχι να προστατέψουν ανθρώπινες ζωές. Και για αυτό στήριξε όλες τις ελπίδες του πράγματι στο εμβόλιο, καθώς η αύξηση του ιατρονοσηλευτικού προσωπικού και οι βελτιώσεις των υλικοτεχνικών υποδομών θα ισοδυναμούσαν με αύξηση των κοινωνικών δαπανών. Δηλαδή προτιμάει να επενδύσει τεράστια πόσα σε ένα φάρμακο, από το να ενισχύσει το σύστημα υγείας, καθώς αυτό θα ήταν μια δημοσία επένδυση που θα ήταν χρήσιμη και μετά το τέλος της πανδημίας, πράγμα που σημαίνει ότι θα έπρεπε να συνεχίσει να τη χρηματοδοτεί. Η αντιμετώπιση του προβλήματος λοιπόν από τις φαρμακοβιομηχανίες διαλύει την πρωτοβάθμια υγεία. Αυτό είχε συμβεί και με τη γρίπη των πτηνών, οπου το ελληνικό κράτος είχε αγοράσει εκατομμύρια δόσεις εμβολίων –που τελικά έμειναν αδιάθετες– αντί να επενδύσει αυτά τα χρήματα στο

Εμβόλια, Υγεία και Καπιταλισμός

Στις μέρες που διανύουμε, ο δημόσιος λόγος διεμβολίζεται από ένα ποτ πουρί ψευδών ειδήσεων, θεωριών συνωμοσίας και κρατικής προπαγάνδας, μια σούπα μέσα στην οποία είναι δυσδιάκριτα τα συστατικά από τα οποία φτιάχνεται. Συχνά, ακούσια ή και στοχευμένα, η πολιτική κριτική συγχέεται με αυτή τη σούπα, ενώ πολλές φορές το κράτος και τα μ.μ.ε. παρουσιάζουν όσους ασκούν πολιτική κριτική ως συνωμοσιολόγους, αντιεμβολιαστές και ψεκασμένους, προσπαθώντας να υποσκάψουν την αξιοπιστία τους και να απαξιώσουν την επιχειρηματο-

λογία που παρουσιάζουν. Το αποτέλεσμα είναι να χάνονται τα επίδικα της πολιτικής κριτικής, τα οποία ανακατεύονται μαζί με τις ψευδείς ειδήσεις, τη συνωμοσιολογία και την κρατική προπαγάνδα. Ξεκινώντας θα θέλαμε να διατυπώσουμε την άποψή μας ξεκάθαρα, ώστε να μην υπάρχουν περιθώρια παρερμηνείας. Το πρόβλημα δεν είναι τα ίδια τα εμβόλια ως μέσα δημιουργίας αντισωμάτων, αλλά ούτε καν ο ιός που προσπαθούν να καταπολεμήσουν, αλλά οι φαρμακοβιομηχανίες, ο καπιταλισμός και οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές που ορίζουν τους κανόνες του παιχνιδιού.

1 — Βασική Έρευνα

Η βασική έρευνα διεξάγεται από δημοσία πανεπιστήμια και ερευνητικά κέντρα που χρηματοδοτούνται από το δημόσιο. Ενώ μέσω της διασύνδεσης πανεπιστημίων και επιχειρήσεων η βασική έρευνα παραδίδεται στις φαρμακευτικές εταιρίες, όπως με τη συνεργασία AstraZeneca-Οξφόρδης.

2 — Απευθείας Κρατικές Ενισχύσεις

Συνολικά σε αυτό το στάδιο οι τρεις φαρμακευτικές που εξετάζουμε έλαβαν σύμφωνα με στοιχεία των Γιατρών Χωρίς Σύνορα τα ακόλουθα ποσά:

Pfizer-BioNtech 2,5 δισ. \$

Moderna 2 δισ. \$

AstraZeneca 1,7 δισ. \$

3 — Πατέντα

Μετά την ανάπτυξη του εμβολίου, η οποία έχει γίνει δυνατή με τη βασική έρευνα που έχουν κάνει τα πανεπιστήμια, και αφού οι εταιρίες έχουν χρηματοδοτηθεί από το κράτος για την παραγωγή του εμβολίου, μηδενίζοντας το επιχειρηματικό ρίσκο, έρχεται η κατοχύρωση της πατέντας – η οποία καθιστά το εμβόλιο αποκλειστική ιδιοκτησία της εταιρίας, αφήνοντάς της το περιθώριο να αισχροκερδεί.

σύστημα υγείας, και να είναι προετοιμασμένο ας πούμε για μια επόμενη πανδημία. Κάτι το οποίο μας κάνει να αναρωτηθούμε: Τι μπορεί να συμβεί αν το πολυπόθητο εμβόλιο για τον covid 19 προστατεύει τελικά για ένα πολύ μικρό χρονικό διάστημα, ή δεν προστατεύει αποτελεσματικά, ή έχει πάρα πολλές παρενέργειες; Φυσικά και θα συνεχίσουμε να έχουμε θύματα λόγω της έλλειψης πρόσβασης σε αξιοπρεπή υγεία.

Βεβαία όλα αυτά τα ερωτήματα δεν μπορούν να απαντηθούν από την επιστημονική κοινότητα, καθώς δεν έχει περάσει ο απαραίτητος χρόνος ώστε να γίνουν όλες οι απαραίτητες εργαστηριακές και κλινικές δοκιμές. Κάτι που δικαιολογεί και την «έγκριση επείγουσας χρήσης» με την οποία κυκλοφόρησαν τα εμβόλια. Μάλιστα τα τελευταία χρόνια όλο και περισσότερα φάρμακα δοκιμάζονται όλο και λιγότερο, παίρνοντας «έγκριση επείγουσας χρήσης» από τον ευρωπαϊκό οργανισμό φαρμάκων στη δική μας περίπτωση. Μια έγκριση που συνιστά συνέχεια της δοκιμής του εμβολίου, εν προκειμένω στον γενικό πληθυσμό, και έχει ως αποτέλεσμα πολλές φορές να βγαίνουν συμπληρωματικές οδηγίες μετά την κυκλοφορία των φαρμάκων, να αποσύρονται εγκρίσεις ή και ακόμα να αποδειχθεί απλώς ότι τα φάρμακα που είχαν εγκριθεί δεν μπορούσαν να κάνουν αυτό που είχαν υποσχεθεί. Όπως συνέβη, ας πούμε, με το εμβόλιο της AstraZeneca/Oxford, για το οποίο ένας ένας οι εθνικοί οργανισμοί φαρμάκων άρχισαν να αποσύρουν τις εγκρίσεις τους για την πληθυσμιακή ομάδα άνω των 65, καθώς υπάρχουν ενδείξεις ότι δεν προσφέρει ανοσία στη συγκεκριμένη ηλικιακή ομάδα. Σε αυτό το σημείο πρέπει να σημειώσουμε ότι τα εμβόλια έχουν κατά την παραγωγή τους αμελητέο κόστος, παρ' όλα αυτά η ανάπτυξή τους, αλλά και οι δοκιμές μέχρι να αποδειχθεί η αποτελεσματικότητά τους, καθώς και η ασφάλειά τους ως προς τα άτομα που θα τα κάνουν, αποτελούν μια επίπονη διαδικασία. Αυτή η διαδικασία είναι και η δικαιολογία την οποία χρησιμοποιούν οι φαρμακευτικές για να τα πατεντάρουν, να αυξήσουν το κόστος και να κρατήσουν την επιστημονική έρευνα μυστική. Ας πάρουμε την ιστορία από την αρχή, δηλαδή από τη βασική έρευνα που έκαναν τα πανεπιστήμια και τα επιστημονικά ιδρύματα σε ολόκληρο τον κόσμο.

Σε αυτό το στάδιο, λοιπόν, τα αποτελέσματα κοινοποιούνται στην επιστημονική κοινότητα και όχι μόνο, καθώς δημοσιεύονται, και ο καθένας είναι ελεύθερος να τα χρησιμοποιήσει για να συνεχίσει την ερευνά, ή να επαληθεύσει

την εγκυρότητα των αποτελεσμάτων. Στη συνέχεια έρχονται οι προπαραγγελίες, δηλαδή τεράστια συμβόλαια των φαρμακοβιομηχανιών με μεμονωμένα κράτη ή διακρατικούς οργανισμούς, όπως η ευρωπαϊκή ένωση. Συμβόλαια που εξασφαλίζουν τα κέρδη των φαρμακοβιομηχανιών ασχέτως της αποτελεσματικότητας ή της επιτυχίας των εμβολίων τους, μηδενίζοντας το επιχειρηματικό ρίσκο. Μετά, η βασική έρευνα που αναφέραμε παραπάνω ιδιοποιείται από τις φαρμακοβιομηχανίες μέσω των διασυνδέσεων των ιδρυμάτων με τις επιχειρήσεις¹, και η ερευνά γίνεται κτήμα τους αλλά και επτασφράγιστο μυστικό, καθώς οι ανταγωνιστές τους δεν πρέπει να έχουν κανένα στοιχείο για την επιτυχία ή την αποτυχία της εξέλιξης του εμβολίου και των κλινικών δοκιμών. Και σε αυτό το στάδιο χρηματοδοτούνται απευθείας από τα κράτη ώστε να κάνουν την ανάπτυξη και τις δοκιμές, δηλαδή τη δουλειά τους.² Κάτι που οδηγεί στην κατοχύρωση της πατέντας, στην αδιαφάνεια των αποτελεσμάτων και στον έλεγχο της πρόσβασης σε αυτά τα φάρμακα. Μέσω της πατέντας οι φαρμακοβιομηχανίες μπορούν να ορίζουν ελεύθερες τις τιμές, καθώς έχουν εξασφαλίσει ότι κανείς άλλος δεν θα μπορέσει να παράγει το φάρμακό τους. Συμπερασματικά, οι φαρμακευτικές αφού έχουν πάρει την βασική έρευνα δωρεάν και έχουν χρηματοδοτηθεί για να αναπτύξουν το εμβόλιο, το διοχετεύουν σε μια εγγυημένη αγορά, αφού τα κράτη έχουν προπληρώσει για τα εμβόλια που θα πάρουν και θα αναγκάσουν τους πολίτες τους να τα κάνουν.³ Η ιστορία του εμβολίου είναι το θαύμα του κρατικοδιαίτου καπιταλισμού.

Οι φαρμακοβιομηχανίες λοιπόν δεν είναι κάποιου είδους ανθρωπιστικές οργανώσεις, αλλά εταιρίες που δρουν εντός του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και επιζητούν το κέρδος, αδιαφορώντας προφανώς για την ανθρωπινή ζωή, ή μάλλον τις επιπτώσεις που έχει η δράση τους στην ανθρωπινή ζωή. Ίσως η καλύτερη παρουσίαση του πόσο αδίστακτες είναι να είναι αυτή του Τζον Λε Καρρέ, στο βιβλίο του «Ο επίμονος κηπουρός», που αναφέρεται σε μια φανταστική φαρμακοβιομηχανία που έχει έδρα στην Βασιλεία της Ελβετίας. Συμπτωματικά στη Βασιλεία βεβαία έχουν έδρα και δυο πραγματικές φαρμακοβιομηχανίες, μια εκ οποίων είναι η Novartis. Ξαναγυρνώντας όμως στην φανταστική φαρμακοβιομηχανία του βιβλίου, τη βλέπουμε να κάνει δοκιμές εμβολίων κατευθείαν σε ανθρώπους, χωρίς να έχουν γνώση ότι αποτελούν πειραματόζωα, να προτιμά να πεθάνουν μερικοί άνθρωποι από άγνωστες

παρενέργειες, πάρα να κάνουν χρονοβόρες εργαστηριακές δοκιμές, να στέλνει ληγμένα εμβόλια σε χώρες του τρίτου κόσμου, και να λαδώνει πολιτικούς για να διατηρήσουν τα αποκλειστικά δικαιώματα κυκλοφορίας των φαρμάκων, με αποτέλεσμα να είναι ελεύθερες να αισχροκερδήσουν πάνω σε ανθρώπινες ζωές. Παράδειγμα που είδαμε και στην Ελλάδα με το σκάνδαλο της Novartis κατά την υπουργεία του Άδωνη Γεωργιάδη, στον οποίο ανήκει και το απόφθεγμα στην αρχή του κείμενου. Το «πρόβλημα» με το βιβλίο του Τζον Λε Καρρέ όμως είναι ότι έχει εντάξει σε ένα μυθιστόρημα πολλές πραγματικές καταγγελίες για τη δράση των φαρμακοβιομηχανιών, και μια ευρεία ερευνά που περιλαμβάνει ταξίδια στην Κένυα, τη Βασιλεία και το Κονγκό, συνεντεύξεις με εργαζόμενους στη φαρμακοβιομηχανία και την υγεία.

Εν κατακλείδι οφείλουμε να μην επαναπαυθούμε στη διαχείριση της υγείας μας από το σχετικό υπουργείο, όπως δεν θα επαναπαυόμασταν από τη διαχείριση των εργασιακών μας δικαιωμάτων από το υπουργείο εργασίας. Όπως οφείλουμε να αναλογιστούμε, τώρα περισσότερο από ποτέ, τη συμβολή των κινήματων στην αναχαίτιση του νεοφιλελεύθερου οδοστρωτήρα, και στην διεκδίκηση των βασικών μας αναγκών. Όπως η υγεία, η παιδεία, η ασφάλιση, τα δικαιώματα, η μετακίνηση. Και η μακρά λίστα συνεχίζεται...

Foreign voice

Ακούστε: Στο info-war.gr την εκπομπή «Της πατέντας...»

Δείτε: Την ταινία «Ο επίμονος κηπουρός» βασισμένη στο ομότιτλο βιβλίο του Τζον Λε Καρρέ

Υποσημειώσεις:

1 Όπως παραδείγματος χάριν η συνεργασία της Astra Zeneca με το πανεπιστήμιο της Οξφόρδης.

2 Η Moderna χρηματοδοτήθηκε με ένα δισεκατομμύριο δολάρια από τις Η.Π.Α. και η Pfizer με 445 εκατομμύρια δολάρια από τη Γερμανία.

3 Όπως τόνισε χαρακτηριστικά ο πρωθυπουργός, «ο καθολικός εμβολιασμός αποτελεί προαπαιτούμενο για τη δημοκρατία μας, για την ανάκτηση της ελευθερίας και της ευημερίας. Και θα απαιτούσε πολύ περισσότερους πόρους, ανθρώπινους και υλικούς, αν δεν διαθέταμε τα ψηφιακά εργαλεία που θα αναλάβουν ρόλο από το κλείσιμο ενός ραντεβού μέχρι την ακριβή καταγραφή των εμβολιασμών και την πιστοποίησή τους».

4 Τιμές εμβολίων

Συμφώνα με τις διαρροές από υπουργό του Βελγιού οι τιμές διαμορφώνονται ως εξής.

Pfizer-BioNtech 14,7 \$ (12 ευρώ)

Moderna 18 \$ (14,7 ευρώ)

AstraZeneca 2,05 \$ (1,78 ευρώ)*

* Το συγκεκριμένο εμβόλιο χρηματοδοτείται 100% από το δημόσιο

5 Έγκριση

Ή μάλλον πιο σωστά προσωρινή έγκριση, καθώς η «έγκριση επείγουσας χρήσης», με την οποία κυκλοφορούν τα εμβόλια του covid 19, επί της ουσίας συνεχίζει τη δοκιμή του εμβολίου στον γενικό πληθυσμό, απαλλάσσοντας τις φαρμακευτικές από χρονοβόρες διαδικασίες που απαιτεί η πλήρης έγκριση.

6 Παραγγελίες εμβολίων

Ακολούθως συμφώνα με τη Wall Street Journal οι παραγγελίες των εμβολίων για την Ε.Ε. διαμορφώνονται ως εξής.*

Pfizer-BioNtech: 600 εκ. εμβόλια x 12 € = 3.600 δις. €

Moderna: 180 εκ. εμβόλια x 14,7 € = 1.176 δις. €

AstraZeneca: 300 εκ. εμβόλια x 1,72 € = 525 εκ. €

* Η Ε.Ε. αποτελεί μόνο έναν από τους πελάτες των παραπάνω εταιριών.

200 χρόνια νέα εθνική μυθολογία μέρος Ι

μύθοι, ψέματα και τερατογεννέσεις από τη σύσταση του ελληνικού κράτους

«Αλέξανδρος ο Μέγας Σφαγευς»: Ο ελάχιστος αντίλογος στον μύθο του «Αλέξανδρου του Μέγα», η αντιστροφή της «τόλμης, της ευφύιας και της δόξας» που εντοπίζονται στο πρόσωπό του, και αναδεικνύονται ως το απόλυτο ιστορικό παράδειγμα ελληνισμού και εθνικοφροσύνης... Η φωτογραφία αποτελεί «ιστορική προσθήκη στο άγαλμα του μεγάλου», μετά από παρέμβαση της συλλογικότητας Σουαρέ Νουάρ στις 5 Σεπτεμβρίου 2018, στη Θεσσαλονίκη.

για το έθνος και την εθνική ιδεολογία

Η εμφάνιση της εθνικής ιδεολογίας εξυπηρέτησε τη μετάβαση από τη φεουδαρχία στον καπιταλισμό. Από τη μία, αποτέλεσε την ιδεολογία που αντικατέστησε τη θρησκεία στην ερμηνεία του κόσμου (διαβρώνοντας τα ιδεολογικά στηρίγματα των φεουδαρχών), ενώ πάνω σε αυτή χτίστηκαν και τα πρώτα ανεπτυγμένα έθνη-κράτη (διαβρώνοντας τα πολιτικά στηρίγματα των μοναρχιών και των αυτοκρατοριών). Από την άλλη ενσωματώθηκε από το έθνος-κράτος ως μηχανισμός συγκρότησής του, τόσο γεωπολιτικά (καθορισμός συνόρων - τα οικόπεδα των αναδυόμενων αστικών τάξεων), όσο και πολιτικά (διαγράφοντας στο όνομα της εθνικής ενότητας όλες τις εκφάνσεις του κοινωνικού ανταγωνισμού μεταξύ των «υπηκόων»-εγχώριο ανθρώπινο παραγωγικό δυναμικό). «Θα μπορούσαμε να πούμε πως αποτέλεσε το τέλειο όχημα, πάνω στο οποίο η καπιταλιστική εποχή εδραιώθηκε στο ιστορικό προσκήνιο. Το έθνος-κράτος είναι το νέο μοντέλο οργάνωσης της κοινωνικής ζωής. Η εξουσία πλέον δεν είναι θεόσταλτη, αλλά παραχωρείται με πιο συμμετοχικές διαδικασίες, όπως είναι οι δημοκρατικές εκλογές. Η οικονομική δραστηριότητα πλέον ρυθμίζεται και αλληλοτροφοδοτείται από το κράτος». ¹

Με αυτόν τον τρόπο η εμφάνιση του έθνους αποτέλεσε την ιστορική τομή, που διαπέρασε κάθετα τη συνέχεια

της ιστορίας, και έκτοτε ενσωματώθηκε από την κυριαρχία - μάλιστα ως αδιάρρηκτη και αδιαμφισβήτητη σχέση του παρόντος με το παρελθόν.

Βέβαια, δεν κατάφερε εξαρχής να επιβληθεί στους από κάτω ως κοινωνική σχέση, γεγονός λογικό για οποιαδήποτε νεογέννητη ιδεολογία, που δεν έχει κανένα αντίκρισμα στην καθημερινή ζωή, ούτε και στα συμφέροντα των εκμεταλλεζόμενων, που αποτελούσαν (και αποτελούν) την πλειοψηφία της κοινωνίας.

Τα έθνη, λοιπόν, όπως τα γνωρίζουμε σήμερα, δεν κατασκευάστηκαν μέσα σε μία νύχτα. Για να «τεθούν σε λειτουργία» έπρεπε πρώτα ο υποψήφιος πληθυσμός να περάσει μέσα από μια διαδικασία εθνικής ομογενοποίησης, ώστε η σύνθεσή του, αλλά και η πολιτισμική του συγκρότηση να συνάδουν με την αναδυόμενη εθνική ιδεολογία. Η διαδικασία αυτή περιλάμβανε κυρίως βίαια μέσα, είτε μιλάμε για επεκτατικές πολεμικές επιχειρήσεις και μαζικές σφαγές πληθυσμών, για διωγμούς ή μαζικές μετακινήσεις (ξεριζωμός), είτε για πιο ήπιες μεθόδους, όπως η επιβολή κοινής «εθνικής» γλώσσας, και η απαγόρευση οποιασδήποτε άλλης, ο θρησκευτικός προσηλυτισμός, η εκ νέου ονοματοδοσία σε πόλεις και χωριά κ.ο.κ. Η ομογενοποίηση με τη σειρά της γέννησε και τη διαφοροποίηση από το «Άλλο», σύμφωνα με τα κατά τόπους συμφέροντα των φρέσκων αστικών τάξεων αλλά και με τις ιδιαιτερότητες του εκάστοτε εθνικισμού.

Η αρχή είχε γίνει. Το επόμενο βήμα ήταν να επανεγγραφεί η ιστορία από το κράτος, με τρόπο που να παρουσιάζει το «αέναο» έθνος, διαγράφοντας τόσο τα εγκλήματά του, όσο και την ημερομηνία παραγωγής του, δίνοντας την εικόνα μιας συμπαγούς πολιτισμικής, πολιτικής, ιστορικής «εθνικής οντότητας», την οποία καλούμαστε (ως υπήκοοι - στην περίπτωση μας ως «Έλληνες») να ενσαρκώσουμε στο παρόν.

Στο ψητό

Με αφορμή τα 200 χρόνια από την «Ελληνική Επανάσταση του 1821», και για όσο διαρκούν οι «εορτασμοί», η στήλη αυτή θα καταπιαστεί με τις μικρές και μεγάλες «αλήθειες», πάνω στις οποίες δομήθηκε η νεότερη ελληνική εθνική μυθολογία.

Εκκινούμε από μία θέση πολεμική σε κάθε έθνος, και κρατάμε την προσοχή μας στραμμένη στις υποτελείς τάξεις, τα συμφέροντά τους και τις διεργασίες διάβρωσης του καπιταλιστικού οικοδομήματος συνολικά. Σκοπός είναι να αναδείξουμε τις «άλλες» οπτικές γεγονότων, κεντρικών αποφάσεων και εξελίξεων, που έχουν εγγραφεί στην ελληνική ιστορία και αφήγηση ως αδιαμφισβήτητες αλήθειες. «Τα γεγονότα είναι η μισή υπόθεση - η άλλη μισή είναι το πώς θα τα ερμηνεύσεις»...

Γιατί 25η Μαρτίου;

Η γεωγραφική θέση του σημερινού ελληνικού κράτους οδήγησε πολλούς διαφορετικούς λαούς μέσα στην ιστορία στα εδάφη του. Υπό την οθωμανική αυτοκρατορία, στα εδάφη αυτά φιλοξενούταν μια πανσπερμία διαφορετικών λαών, εθνοτήτων και φύλων, που σε καμία περίπτωση δεν είχαν γλωσσική, εθιμική, πολιτισμική ή θρησκευτική συνοχή. Μοναδικά κοινά στοιχεία τους το γεγονός πως κατοικούσαν πάνω-κάτω στις ίδιες ή σε κοντινές περιοχές, όπως και το ότι πλήρωναν φόρους στην ίδια εξουσία.

Οι βαλκανικοί εθνικισμοί γεννήθηκαν σε μία περίοδο που διαφαινόταν η κατάρρευση της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Οι αναδυόμενοι κρατικοί σχηματισμοί χρειάζονταν μια ιδεολογική κατασκευή που θα μπορούσε καταρχάς να συνενώσει (ομογενοποιήσει) τους -υπό πολιτισμική «διαμόρφωση»- πληθυσμούς, και να τους κινητοποιήσει για την προσάρτηση ακόμα περισσότερων εδαφών.²

Για το νεοσύστατο ελληνικό κράτος, η ορθοδοξία αποτέλεσε τη συγκολλητική ουσία που θα ενοποιούσε τον πληθυσμό. Από «θρησκευτικό δόγμα ευρείας ισχύος», που το ασπάζονταν διάφορα φύλα με διαφορετικές γλωσσικές καταβολές, το μετέβαλε σε «βάση και θεμέλιο της ελληνικής εθνικοφροσύνης». ³ Μέσα από αυτή τη διαδικασία, ο ορθόδοξος χριστιανισμός ενσωματώθηκε ως δομικό και ζωτικό στοιχείο της εθνικής ιδεολογίας, με ισχυρά ριζώματα στον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό μέχρι και σήμερα.

Για την αποτελεσματικότερη συγκρότηση του ελληνικού κράτους, οι ιδεολογικοί μηχανισμοί του, σε συνεργασία με τους επίσημους ιστοριογράφους, φρόντισαν ώστε η θρησκεία να εγγραφεί με ποικίλους τρόπους στην επίσημη ελληνική ιστορία. Και κάπως έτσι, ενώ είναι καταγεγραμμένο πως οι πολεμικές επιχειρήσεις -η αρχή δηλαδή της «επανάστασης του 1821»- ξεκίνησαν στις 21 Μάρτη με την πολιορκία των Καλαβρύτων, και συνεχίστηκαν με την κατάληψη της Καλαμάτας στις 23 του μήνα⁴, επίσημως ως ημέρα εορτασμού της αρχής της «επανάστασης» έχει επιλεγεί η 25η. Κρίθηκε σημαντικότερο ο εθνικός εορτασμός να συμπίπτει με τον «ευαγγελισμό της θεοτόκου». Η ταύτιση μιας θρησκευτικής εορτής με μία εθνική, διευκόλυνε την ανάδειξη της θρησκευτικής γενεαλογίας του ελληνικού έθνους, ενώ παράλληλα χρωμάτισε ιδεολογικά (εθνικά) τη θρησκευτική γιορτή που σηματοδοτεί τη «σύλληψη του θεανθρώπου».

Η αλύτρωτη Καβάλα

Η συγκρότηση των βαλκανικών κρατών πέρασε από πολλά στάδια μέχρι να ολοκληρωθεί. Η διαφαινόμενη διάλυση της οθωμανικής αυτοκρατορίας, θα άφηνε πίσω «ορφανή» γη, την οποία ήδη διεκδικούσαν τα γειτονικά κράτη.

Από την αυγή του 20ου αιώνα, βασικό αντίπαλο του ελληνικού κράτους στη βαλκανική χερσόνησο αποτέλεσε το κράτος της Βουλγαρίας. Με τη λήξη των βαλκανικών πολέμων, μια σειρά από ευτυχή γεγονότα έφεραν την Ελλάδα να έχει υπερδιπλασιάσει τα εδάφη της, ενώ αντίστοιχα η Βουλγαρία βγήκε από αυτούς τους πολέμους αδικημένη, παραμένοντας όμως αντίπαλο δέος για το ελληνικό κράτος.

Λίγους μήνες μετά, στα προεόρτια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, το ελληνικό κράτος επιδιώκει τη σύναψη συμμαχίας με τις δυνάμεις της Αντάντ. Η Ελλάδα γίνεται δεκτή από τις μεγάλες δυνάμεις του σχηματισμού, μόνο όταν η Οθωμανική αυτοκρατορία «μπαίνει» στον Πόλεμο με την πλευρά των κεντρικών δυνάμεων. Όσο οι συσχετισμοί αλλάζουν όμως, το ελληνικό κράτος δεν παίρνει αποφάσεις.

Στο μεταξύ, η ελληνική κυριαρχία στην περιοχή της Μακεδονίας, που ήρθε ως αποτέλεσμα των βαλκανικών πολέμων, δεν είχε ακόμα εδραιωθεί. Είναι προς το συμφέρον της Ελλάδας λοιπόν, ο βασικός διεκδικητής των προσαρτημένων εδαφών της, η Βουλγαρία, να «μπει» στον Α' ΠΠ επίσης με τις δυνάμεις της Αντάντ, ώστε να αφαιρεθεί στην άκρη ο ανταγωνισμός από τα βόρεια σύνορα, στο όνομα της κοινής συμμαχίας. Σε αυτό το πλαίσιο επιλέχθηκε η πόλη της Καβάλας ως αντάλλαγμα, το οποίο προσφέρθηκε στο βουλγαρικό κράτος για να το προσελκύσει στο συμμαχικό στρατόπεδο. Η κίνηση αυτή είναι ενδεικτική τόσο της «ελληνικότητας» μιας από τις νεοαποκτηθείσες πόλεις, όσο και των βλέψεων του ελληνικού κράτους εκείνη την περίοδο.

Εν τέλει, η Βουλγαρία επέλεξε το στρατόπεδο των κεντρικών δυνάμεων, και μόνο μετά τα χρόνια του Εθνικού Διχασμού, το ελληνικό κράτος πήρε επίσημα θέση στο πλευρό της Αντάντ, το 1917.

Το «αλισβερίσι της Καβάλας» φαίνεται να αγνοούν οι

«Καταυλισμός προσφύγων από τη Μ. Ασία»

περισσότεροι εθνικόχτυπημένοι ελληναράδες. Είναι ένα εύλογο ερώτημα το πόσες ακόμα σελίδες αλυτρωτισμού θα γέμιζαν, αν πράγματι η πόλη είχε παραχωρηθεί στο βουλγαρικό κράτος;

Ο μικρασιατικός καταποντισμός και το απαύγασμα του ελληνικού ρατσισμού

Με τον όρο «μικρασιατική καταστροφή», ή με τον λιγότερο δημοφιλή «μικρασιατική εκστρατεία», έχει καταγραφεί στην επίσημη ελληνική ιστορία η απόβαση του ελληνικού στρατού στα παράλια της Μ. Ασίας. Παρ' όλο που αφήνεται να εννοηθεί πως η «καταστροφή» προήλθε αποκλειστικά από εξωτερικούς παράγοντες, η αλήθεια είναι πως η καταστροφή ξεκίνησε από και οφείλεται κυρίως στις επεκτατικές πολεμικές επιχειρήσεις του ελληνικού κράτους προς την ανατολή, και τις συμφωνίες που συνάφθηκαν εκ των υστέρων, στο όνομα των αναδυόμενων εθνικισμών (και αντίστοιχα εθνών-κρατών), και με τη βούλα των μεγάλων δυνάμεων.

Καταστροφή λοιπόν αποτέλεσαν οι σφαγές προλεταρίων και χωρικών, όπως και οι εμπρησμοί ολόκληρων οικισμών στο πέρασμα του ελληνικού στρατού προς την ασιατική ενδοχώρα. Καταστροφή αποτέλεσε η «ανταλλαγή πληθυσμών» που υπεγράφη επίσημα ως τμήμα της συμφωνίας της Λωζάνης: Ξεριζωμός και επιβεβλημένη μετακί-

νηση σε πληθυσμούς που συνολικά (με βάση τα επίσημα στοιχεία) ξεπερνούσαν τα 2.300.000 άτομα - ενδεχομένως ένα από τα πιο βάρβαρα μέτρα που ελήφθησαν ποτέ ως διακρατική συμφωνία. Και σαν να μην έφτανε αυτό, η ελληνική μειονότητα, που «επέστρεψε στην πολύπαθη πατρίδα της», είχε να αντιμετωπίσει τον ρατσισμό και την περιθωριοποίηση. Και ξεριζωμένοι, και στιγματισμένοι...

■/ Muhammad Ali Sadpara / Μαδαρίτης

Υποσημειώσεις:

1. apatriis.info/simeioseis-gia-tin-ethniki-ideologia/ απόσπασμα από το κείμενο «Υπάρχει ζωή χωρίς πατρίδα;», εφημερίδα δρόμου Άπατρις, φύλλο 41, σελ. 22 - συνίσταται η ανάγνωσή του για μία πιο εμπειρισταωμένη αποδόμηση της εθνικής ιδεολογίας.
2. Δεν έλειψε το σιγοντάρισμα από τις μεγάλες δυνάμεις, που ωφελούνταν από την παρακμή της αυτοκρατορίας, και εργαζόντουσαν στην κατεύθυνση κατασκευής-δημιουργίας συμμάχων στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων.
3. eranistis.net/wordpress/2013/12/20/ορθόδοξα-θεμέλια-ενός-κράτους-ανορθό/ «Ορθόδοξα θέμelia ενός κράτους ανορθόδοξου», Βασίλης Ραφαηλίδης, 22/02/1987, εφημερίδα Έθνος.
4. Μάλιστα στις 23 Μάρτη κάθε χρονιάς, το επίσημο κράτος, μέσω στελεχών και ανώτερων εκπροσώπων του, δίνει το παρόν στις «τιμητικές εκδηλώσεις μνήμης για την απελευθέρωση της Καλαμάτας από τον οθωμανικό ζυγό».

Προτεινόμενη βιβλιογραφία - κάποιες πηγές:

- «Τα μυστικά του βούρκου - καλά κρυμμένα μυστικά του ελληνικού ιμπεριαλισμού στον 20ο αιώνα (α μέρος: 1914 - 1922)», σειρά anti-imp, v. 3, εκδόσεις αντισχολείο
- «Μπάσταρδη μνήμη - Θεσσαλονίκη 1912-2012, εκατό χρόνια Ελλάδας, πατριαρχίας καπιταλισμού είναι αρκετά», Μπάσταρδες με μνήμη, αυτοέκδοση
- «Τα αιρετικά - 10 + 1 ιστορίες (παρα)χάραξης της Ιστορίας, Ζήσης ι. Καραβάς, εκδόσεις Documento
- «Ιστορία (κωμικοτραγική) του νεοελληνικού κράτους, 1830-1974», Βασίλης Ραφαηλίδης, εκδόσεις του Εικοστού Πρώτου

Τηλε-φράγμα αγώνων και οι εκτονώσεις

Εν μέσω της κακοκαιρίας με το όνομα «Μήδεια» όσα σχολεία ήταν ανοιχτά λόγω covid-19, κλείνουν όπου χρειαζόταν. Παρ' όλα αυτά μαθητές, μαθήτριες και προσωπικό, υποχρεούνται να κάνουν «κανονικά» μάθημα μέσω τηλε-εκπαίδευσης.

Λίγο καιρό πριν ψηφίζεται το νομοσχέδιο για τις αλλαγές στα πανεπιστήμια, με την εξεταστική περίοδο να είναι στην κορύφωσή της. Έτσι, πολλοί φοιτητές και πολλές φοιτήτριες δίνουν αρκετά μαθήματα, καθώς υπάρχουν αντικειμενικές ευκολίες να περαστούν με δεδομένες τις συνθήκες που διαμορφώνονται. Αυτή η συνθήκη αποτέλεσε το (τηλε) δέλεαρ, ώστε ο φοιτητόκοσμος να προτιμήσει να δώσει λίγα παραπάνω μαθήματα, αντί να επιλέξει να πλαισιώσει τις κινητοποιήσεις ενάντια στον νέο νόμο.

Με αφορμή την κακοκαιρία λοιπόν, μία ημέρα ή παραπάνω που τα παιδιά θα είχαν την ευκαιρία να παίξουν, να ξεκουραστούν, να ξεφύγουν, μετατρέπεται μέσω της τηλε-εκπαίδευσης σε άλλη μία κανονική ημέρα. Ας αναλογιστούμε ότι στη θέση της κακοκαιρίας «Μήδεια» θα μπορούσαν να βρίσκονται άλλες «κωδικές ονομασίες», όπως «Καταλήψεις», «αποκλεισμοί και μπλοκάρισμα πανεπιστημιακών χώρων», «σαμποτάζ», «απεργία στα ΜΜΜ», «ακατάλληλες εγκαταστάσεις».

Μπορεί να φτιαχτεί μία μεγάλη λίστα τέτοιων κωδικών ονομασιών. Σκοπός αυτής της λογικής είναι να απομακρύνει τα υποκείμενα από τα πεδία -άρα και πιθανά πεδία αγώνα- που δραστηριοποιούνται - αγωνίζονται.

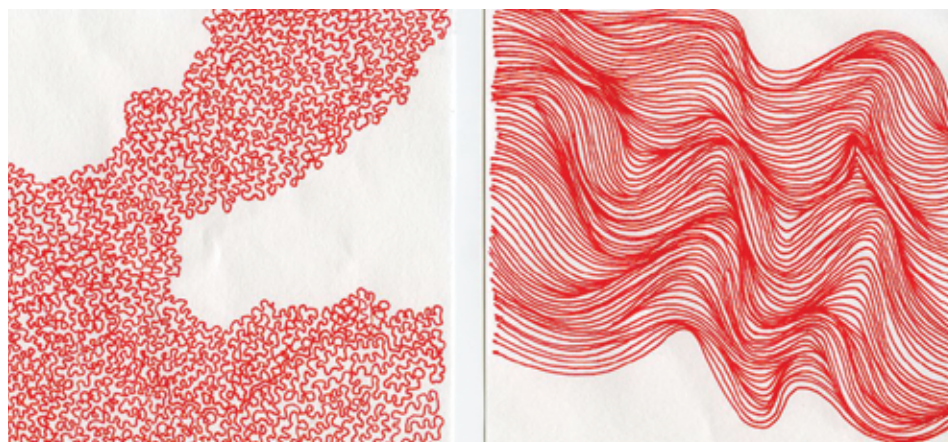
Έτσι, αναπόφευκτα κατανοούμε, ότι όταν μαθητές και μαθήτριες δεν βρίσκονται καν, όταν φοιτήτριες δεν συζητάνε με τους εργολαβικούς εργάτες, όταν οι φοιτητές δεν συναναστρέφονται με τις διοικητικές υπαλλήλους, ότι οι σχέσεις χάνονται, τα υποκείμενα απομακρύνονται.

Η τηλε-πραγματικότητα που επιβάλλεται είναι δυστοπική. Αφοπλίζει τις υπάρξεις μας,

νεκρώνει τις σχέσεις μας, αποδυναμώνει τους αγώνες μας, μετατρέπει τα τοπία που κινούμαστε σε εχθρικά (εγκατάσταση καμερών, μικροφώνων, τουρνικέ). Τέλος, νιώθουμε μόνοι και μόνες και κυρίως αδύναμοι και αδύναμες σε ό,τι κυριεύει τις ζωές μας. Γιατί, εάν το νόημα είναι να μένουν τα νομοσχέδια στα χαρτιά, τι γίνεται εάν εφαρμόζονται ήδη εν μέρει;

■/ καρόσι

ΥΓ: Οι σχολές είναι τα μόνα μέρη για τα οποία το lockdown έχει ανακοινωθεί ήδη μέχρι το τέλος του εαρινού εξαμήνου, χωρίς περαιτέρω δικαιολογίες.

Bedtime stories: Οι αδερφές Polgar

Το 1965 ο Laszlo Polgar από την Ουγγαρία ξεκίνησε να αλληλογραφεί με την Klara, δασκάλα ξένων γλωσσών από την Ουκρανία. Της περιέγραψε ένα εκπαιδευτικό μοντέλο για παιδιά στο οποίο κατέληξε έπειτα από έρευνα χρόνων, σχετικά με το τι κάνει έναν άνθρωπο ιδιοφυΐα. Ο Polgar βασίζει το μοντέλο του στην ιδέα ότι «μια ιδιοφυΐα δεν γεννιέται, αλλά μορφώνεται και εκπαιδεύεται. Κάθε παιδί που γεννιέται υγιές, είναι μία εν δυνάμει ιδιοφυΐα». Η Klara πείστηκε για το project, μετακόμισε στην Ουγγαρία και έκαναν μαζί τρεις κόρες: την Zsuzsanna (1969), τη Zsófia (1974), και τη Judit (1976).

Κανένα από τα κορίτσια δεν πήγε στο σχολείο. Εκπαιδεύτηκαν κατ' οίκον από τους γονείς τους με ιδιαίτερη έμφαση στα μαθηματικά, τις ξένες γλώσσες και το σκάκι. Αν και όλες τους ασχολήθηκαν με το σκάκι, η Zsuzsanna και η Judit έγραψαν ιστορία.

Η Zsuzsanna σε ηλικία 4 ετών κέρδισε το πρώτο της σκακιστικό τουρνουά με το απόλυτο σκορ (Budapest Girls' Under-11 Championship, σκορ 10-0). Από τότε ακολούθησαν ένα σωρό διακρίσεις και για πρώτη φορά στα χρονικά: παρά τους περιορισμούς για την ηλικία της, μπήκε στη λίστα FIDE¹ ως η κορυφαία σκακίστρια του κόσμου σε ηλικία 15 ετών (Ιούλης 1984), παρέμεινε στην τριάδα των καλύτερων γυναικών για 23 συναπτά έτη: ήταν η 1η γυναίκα που προκρίθηκε στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Ανδρών (1986), καταρρίπτοντας το κατεστημένο των δύο φύλων: η πρώτη γυναίκα που κέρδισε τον τίτλο του Γκραν Μετρ² (1991): έχει κερδίσει 10 μετάλλια σε Σκακιστικές Ολυμπιάδες και 4 Παγκόσμια Πρωταθλήματα Γυναικών.

Η Judit θεωρείται με διαφορά η καλύτερη γυναίκα σκακίστρια όλων των εποχών. Απέσπασε τον τίτλο Γκραν Μετρ από την ηλικία των 15 ετών³ και για 26 χρόνια ήταν η πρώτη γυναίκα στη λίστα αξιολόγησης της FIDE, ξεκινώντας από την ηλικία των 12 ετών. Αν και δεν συμμετείχε σε αμιγώς γυναικίους αγώνες, κέρδιζε τις αντιπάλους της σε μεικτά τουρνουά και είχε συντριπτική υπεροχή σε διεθνή βαθμό αξιολόγησης. Η Judit έχει μείνει στην ιστορία του σκακιού και για τις πολλές νίκες της εναντίον των μεγαλύτερων σκακιστών. Είναι η μοναδική γυναίκα η οποία έχει κερδίσει έντεκα, νυν ή πρώην, παγκόσμιους πρωταθλητές, όπως οι M. Carlsen, A. Karpov, V. Anand και G. Kasparov⁴.

Προσωπικά πιστεύω πως οι αδερφές Polgar, εκτός από τα εκπληκτικά τους επιτεύγματα, ανοίγουν και δύο πολύ μεγάλες συζητήσεις. Η πρώτη αφορά στον πατέρα τους, Laszlo Polgar, και στον τρόπο που επέλεξε να μεγαλώσει τις κόρες του (αναφέρομαι συγκεκριμένα σε εκείνον, καθώς η μητέρα «ακολούθησε» τη μέθοδό του). Όπως οι περισσότεροι γονείς, έτσι και ο Polgar προσπάθησε να επηρεάσει τη ζωή των παιδιών του από μικρή ηλικία. Μήπως όμως, ο Polgar υπήρξε υπερβολικά φιλόδοξος με το project του, στερώντας την παιδική ηλικία των κοριτσιών; Είναι αλήθεια πάντως ότι και οι τρεις αδερφές κράτησαν το ενδιαφέρον τους αμείωτο για το σκάκι.

Ως αντιπαράδειγμα στις φιλοδοξίες του Polgar, αξίζει να αναφερθεί η πορεία της μεσαιάς αδερφής Σοφίας, την οποία δεν κέρδισε ο πρωταθλητισμός. Φήμες λένε ότι η Σοφία ήταν η πιο δυνατή παίκτρια από τις τρεις, μάλιστα είχε κάνει μία πολύ εντυπωσιακή εμφάνιση σε τουρνουά στη Ρώμη το 1988, όταν ήταν ακόμη έφηβη. Σπούδασε ζωγραφική και διακόσμηση, βρίσκεται στο Ισραήλ με την οικογένειά της και είναι προπονήτρια σκακιού.

Το άλλο θέμα συζήτησης που ανοίγουν οι Polgar είναι η γυναικεία παρουσία στο σκάκι και γενικά στους ανδροκρατούμενους χώρους. Στο σκάκι, μόνο το 1% μεταξύ των 1000 κορυφαίων παικτών του κόσμου είναι γυναίκες. Σε αυτές τις συνθήκες οι αδερφές Polgar διέπρεψαν και διέψευσαν πολλούς μισογύνηδες, δήθεν λάτρεις του αθλήματος (ή πρωταθλητές). Ίσως παρατηρήσει κανείς ότι η Zsuzsanna λάμβανε μέρος κυρίως σε γυναικεία τουρνουά, ενώ η Judit σε μεικτά. Από τη μία, αυτό μπορεί να επιλέχθηκε ανάλογα με τη δυναμική της κάθε παίκτριας. Δεν θα μου έκανε όμως καμία εντύπωση, αν η Zsuzsanna επέλεγε γυναικεία τουρνουά συνειδητά, θέλοντας να αγωνίζεται μόνο ανάμεσα σε γυναίκες. Οι γυναίκες που κάνουν πρωταθλητισμό, ο οποίος είναι ούτως ή άλλως πολύ δύσκολος, συνήθως έρχονται αντιμέτωπες με στερεοτυπικά σχόλια και συμπεριφορές εις βάρος του φύλου τους. Αυτό δημιουργεί ένα εντελώς αφιλόξενο περιβάλλον για αυτές που επιλέγουν δραστηριότητες στις οποίες «παραδοσιακά» συμμετέχουν κυρίως άνδρες.

Ελπίζω και εύχομαι, οι ιστορίες αυτές να πυροδοτήσουν συζητήσεις, ανεξάρτητα με το αν είστε λάτρεις του αθλήματος. Για τους τελευταίους, όμως, φυλάω για το τέλος δύο θέσεις στις σκακιέρες των Judit και Zsuzsanna:

Υποσημειώσεις:

1 FIDE: Παγκόσμια Ομοσπονδία Σκακιού, ιδρύθηκε στο Παρίσι το 1924. Από το 1948 διοργανώνει το Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Σκακιού (η πιο δημοφιλής διοργάνωση του αθλήματος) και από το 1924 τη Σκακιστική Ολυμπιάδα, όπου παίρνουν μέρος εθνικές ομάδες. Επίσης, διοργανώνει το Γυναικείο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Σκακιού.

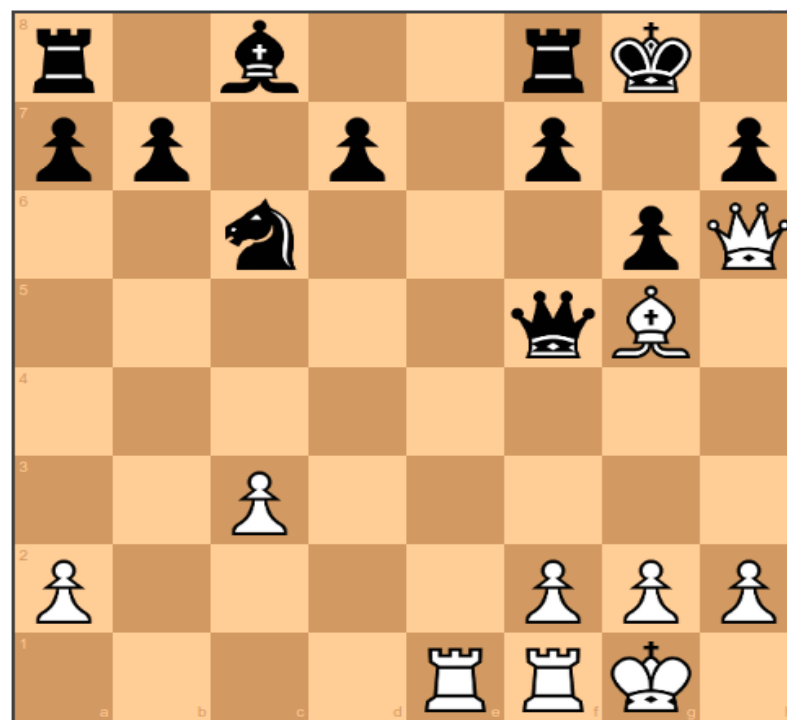
2 Τίτλοι στο σκάκι: Υπάρχουν διάφοροι τρόποι ιεράρχησης των σκακιστών, στο παρόν κείμενο αναφερόμαστε στους τίτλους από τη FIDE (οι οποίοι διαρκούν εφόρου ζωής): Μετρ FIDE (FM – FIDE Master), ο Διεθνής Μετρ (IM – International Master) και ο Γκραν Μετρ (GM – Grandmaster), που

είναι και ο ανώτατος διεθνής τίτλος. Υπάρχουν και οι αντίστοιχοι των γυναικών.

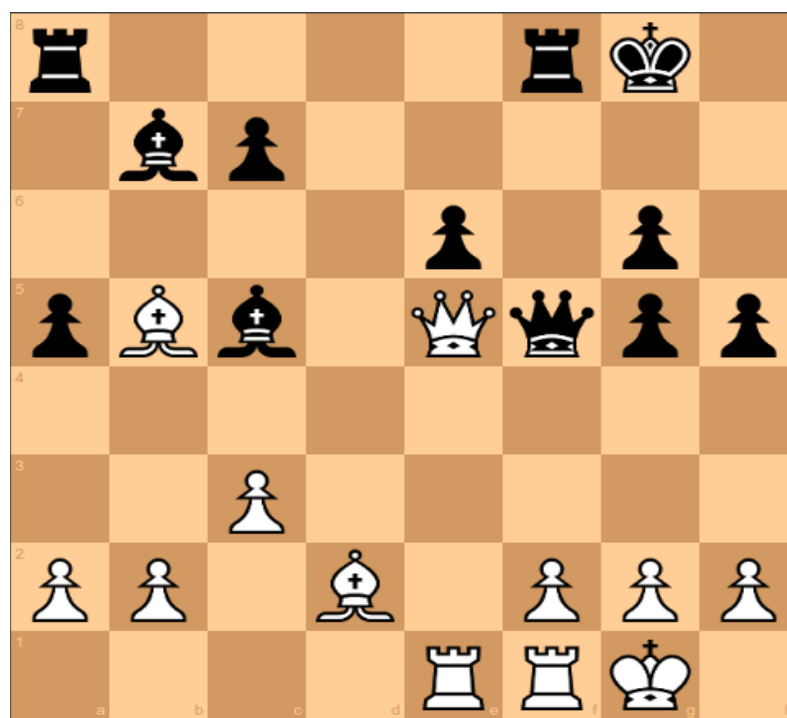
3 Το 1991, σε ηλικία 15 ετών και 4 μηνών, έγινε η νεότερη GM του σκακιού μέχρι τότε, σπάζοντας το ρεκόρ του B. Fischer. Συμπωματικά, ο B. Fischer υποστήριζε για τις γυναίκες: Είναι όλες αδύναμες, είναι γυναίκες! Είναι χαζές συγκρινόμενες με τους άντρες. Δεν θα 'πρεπε να παίζουν σκάκι, ξέρετε. Είναι σαν αρχαίρες. Χάνουν όλες τις παρτίδες τους με τους άντρες. Δεν υπάρχει έστω και μια σκακίστρια σε όλον τον κόσμο που να μην μπορώ να της χάρισω έναν ίππο και μετά να την κοπανήσω!

4 Ο G. Kasparov είχε σχολιάσει για την Judit: Εκπληκτικό ταλέντο, αλλά με τις ατέλειες της γυναικείας ψυχосύνθεσης.

✍ Ντένη Μαρκορά

Judit Polgar vs Pavlina Chilingirova: Βρισκόμαστε στη Σκακιστική Ολυμπιάδα Γυναικών που διοργανώθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1988. Η (πολύ) νεαρή Judit παίζει με τα λευκά και αυτό είναι το στήσιμο της σκακιάρας αφού έχουν παίξει τα μαύρα τη 16η τους κίνηση. Παίζουν λοιπόν τα λευκά και έχουν ματ σε 3 κινήσεις.

Jozsef Horvath vs Zsuzsanna Polgar: Ουγγαρία 1981. Η Zsuzsanna παίζει με τα μαύρα και κερδίζει σε 3 κινήσεις.

Σημείωση: Ανάλογα με την κίνηση των λευκών, τα μαύρα μπορούν να νικήσουν και σε 2 κινήσεις

Το τελευταίο αντίο στον Τζον Λε Καρρέ

Ένα πλήθος επικήδειων έχει γραφτεί από τη στιγμή που ο συγγραφέας Τζον Λε Καρρέ εγκατέλειψε τούτο τον μάταιο κόσμο... Σε αυτούς διαβάσαμε κάποια βιογραφικά στοιχεία, το συλλυπητήριο μήνυμα του εκδότη του, τη μνεία στο συγγραφικό του έργο, αλλά και φυσικά την ιδιότητα του συγγραφέα ως πρώην πράκτορα της ΜΙ5 και της ΜΙ6. Εμείς από τη μεριά μας θα θέλαμε να σταθούμε στην αθέατη μεριά -από τον καθεστωτικό τύπο- δηλαδή στα πολιτικά στοιχεία του έργου αλλά και του χαρακτήρα του. Ο Ντέιβιντ Κόρνγουολ λοιπόν -όπως είναι το πραγματικό όνομα του συγγραφέα- ξεκίνησε δουλεύοντας στην ΜΙ5 στην ανατολική Γερμανία, ενώ συνέχισε φοιτώντας στην Οξφόρδη, συνεργαζόμενος πλέον με την ΜΙ6, μέχρι τη στιγμή που ένας συνάδελφός του αυτομόλησε και αποκάλυψε την ταυτότητά του.

Ο Τζον Λε Καρρέ είναι πράγματι λοιπόν ένας κατάσκοπος που γύρισε από το κρύο, αλλά μάλλον δεν αποκόμισε και τις καλύτερες εντυπώσεις. Όπως μας διηγείται και ένας ήρωάς του «Τι στο διάολο νομίζεις ότι είναι οι κατάσκοποι; Τίποτα ηθικολόγοι ή φιλόσοφοι που ακολουθούν τον λόγο του θεού ή του Καρόλου Μαρξ; Δεν είναι τίποτα από αυτά. Είναι ένα μάτσο δημόσιοι υπάλληλοι που το παίζουν καουμπόηδες για να ρίξουν λίγο φως στη μίζερη ζωούλα τους... Χθες θα τον είχα σκοτώσει τον Μαντ γιατί πίστευα ότι είναι

κακός και εχθρός μου. Σήμερα όμως πιστεύω ότι είναι κακός και φίλος μου. Το Λονδίνο τον χρειάζεται».¹

Κάτι που δεν διαβάσαμε σε κανέναν επικήδειο είναι το από που αντλεί την έμπνευση για τα φανταστικά του διηγήματα. Τον βλέπουμε, λοιπόν, όλο και πιο συχνά να την αντλεί από την πραγματικότητα, είτε πολλές φορές από τα προσωπικά του βιώματα, όπως συμβαίνει στο πιο αστυνομικό μυθιστόρημα που έγραψε ποτέ, το «Ο ποιοτικός φόνος», που διαδραματίζεται σε ένα ίδρυμα υπερήφανο για την αυστηρότητά του και τις κοινωνικές διακρίσεις. Το ίδρυμα αυτό θυμίζει τη σχολή Σέρμπορν, την οποία εγκατέλειψε μην αντέχοντας τον αυστηρό εσωτερικό κανονισμό της. Άλλες φορές η έμπνευσή του προκύπτει μέσα από εκτενή ερευνα, όπως έκανε με τον «επίμονο κηπουρό» και τη διαφθορά των φαρμακευτικών εταιριών, ταξιδεύοντας από τη Βασιλεία της Ελβετίας μέχρι το Κονγκό.²

Τηρουμένων των αναλόγων θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι ένας whistleblower ή -όπως μεταφράζεται στα ελληνικά- ένας «μάρτυρας δημοσίου συμφέροντος». Κάποιοι δηλαδή που αποκαλύπτει τη σαπίλα του συστήματος εκ των έσω, στρεφόμενος συχνά και εναντίον του εαυτού του ή της τάξης του. Όπως είχε δηλώσει και ο ίδιος «Ένας κατάσκοπος, όπως κι ένας συγγραφέας, ζει έξω από τον γενικό πληθυσμό. Κλέβει εμπειρίες και τις ανακατασκευάζει από την αρχή». Συν τοις άλλοις όμως, ο Τζον Λε Καρρέ δεν προσπαθεί να ωραιοποιήσει το σύστημα το οποίο υπηρέτησε στο ξεκίνημα της ζωής του, και αυτό γιατί ήταν ένας συγγραφέας που σιχαινόταν τον αγγλικό καθωσπρεπισμό, μισούσε τις πολυεθνικές εταιρίες, απεχθανόταν τον πόλεμο και αγανακτούσε με την εκμετάλλευση, και δεν έμενε με σταυρωμένα τα χερίδια. Εμείς για αυτόν ακριβώς τον λόγο θα τον θυμόμαστε.

foreign voice

Υποσημειώσεις:

1 Ακουστέ για περισσότερες ιστορίες του Τζον Λε Καρρέ στο info-war.gr την εκπομπή «Τζον Λε Καρέ: Κατάσκοπος συγγραφέας».

2 Διαβάστε στο ίδιο φύλλο, το άρθρο «Εμβόλια, Υγεία και Καπιταλισμός».

Νέες Εκδόσεις

Περιοδικό «Το Διαλυτικό», τεύχος 4ο.

«Η Επανάσταση», Landauer Gustav, εκδ. Πανοπτικών

Η μονογραφία του Λαντάουερ «Η Επανάσταση» δημοσιεύτηκε το 1907. Σ' αυτήν εμπεριέχεται μια ιστορικο-φιλοσοφική εξέταση της σημασίας των νεωτερικών επαναστάσεων. Μ' αυτόν τον τρόπο έχουμε ένα κείμενο που μπορεί να θεωρηθεί μια θεμελιώδης αναρχική φιλοσοφία της ιστορίας, η οποία είναι απαραίτητη για την ολοκληρωμένη κατανόηση του κοινοτιστικού αναρχισμού του Λαντάουερ. Επίσης αποτελεί ίσως τη μοναδική φιλοσοφία της ιστορίας από ελευθεριακή σκοπιά.

ΤΕΦΛΟΝ, Τεύχος 24 | Χειμώνας-Άνοιξη 2021, ποιήματα

Κίνημα, βία, τέχνη και επανάσταση, Graeber David, εκδ. Στάσει Εκπίπτοντες

Τα κείμενα που περιλαμβάνονται σε αυτό το βιβλίο έχουν γραφτεί και δημοσιευτεί από τον συγγραφέα, ανθρωπολόγο και ακτιβιστή, την περίοδο μεταξύ των ετών 2004 και 2010. Δημοσιεύτηκαν για πρώτη φορά σε μορφή βιβλίου στα ελληνικά, λίγο μετά τις μεθυστικές μέρες του Δεκέμβρη του 2008. Η παρούσα έκδοση περιλαμβάνει ένα επιπλέον κείμενο και την εισαγωγή της αγγλόφωνης έκδοσης, τα οποία δημοσιεύτηκαν λίγο αργότερα. (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

CYBORG, Τεύχος 19, Χειμώνας 2020 περιοδικό

Το κύμα μέσα στο μυαλό, Guin Ursula. LE, εκδ. Στάσει Εκπίπτοντες

Σε αυτή τη συλλογή κειμένων η Ursula K. Le Guin, με την αστείρευτη ζωντάνια της, μας παρουσιάζει τις βιβλιοθήκες και τα διαβάσματά της, τη μάλλον ασυνήθιστη παιδική της ηλικία και τους προβληματισμούς της σε ζητήματα φύλου, μας μιλάει για τις εξελίξεις στη λογοτεχνία και για τις επιφυλάξεις της απέναντι στις ουτοπίες και τα όριά τους, τέλος μας προσκαλεί να μπούμε στο μυαλό της και να παρακολουθήσουμε τις σκέψεις της γύρω από την τέχνη της ανάγνωσης και της γραφής, υπογραμμίζοντας τη σπουδαιότητα του ρυθμού και επιμένοντας πάντα στην καίρια σημασία της δημιουργικής φαντασίας στη ζωή των ανθρώπων, μέσα σε έναν κόσμο όπου η πραγματικότητα των «ρεαλιστών» τείνει να ξεπεράσει τα χειρότερα δυστοπικά σενάρια που είχε ποτέ σκαφιστεί η επιστημονική φαντασία.

traverso antifa, τεύχος 04 | Γενάρης 2021, περιοδικό

Περί αποχής έμψυχων, Πορφύριος (Ο Τύριος), εκδ. Ευτοπία

Το «Περί Αποχής Εμψύχων» αποτελεί την πιο συστηματική και θερμή υποστήριξη

της ηθικής χορτοφαγίας της ελληνικής γραμματείας. Σ' αυτό το έργο ο Πορφύριος χρησιμοποιεί την ιστορία, την ελληνική θρησκεία, αλλά κυρίως την ηθική φιλοσοφία για να πείσει το αναγνωστικό κοινό για την αναγκαιότητα της παύσης της συνήθειας της σαρκοφαγίας.

Γραμμή 15, Τεύχος 3, Ζωή στον πλανήτη covid, διασχίζοντας την γραμμή μεταξύ ανάγκης και επιθυμίας | Δεκέμβριος 2020, περιοδικό

φλερτάροντας με την αντιεξουσία στις γειτονιές του Θεσίου, των Πετραλώνων και του Κουκακίου

Μουσολίνι: Η ψυχολογία ενός δικτάτορα, Berneri Camillo, εκδ. Ελευθεριακή Κουλτούρα

Η ανά χείρας έκδοση περιλαμβάνει δύο μελέτες του Καμίλο Μπερνέρι, τελευταίου εκπρόσωπου της κλασικής ιταλικής αναρχικής σκέψης και δολοφονηθέντος από τους σταλινικούς τον Μάη του 1937 στη Βαρκελώνη, που η μεν πρώτη τιτλοφορούνταν πρωτοτύπως Μουσολίνι. Μεγάλος ηθοποιός, η δε δεύτερη Φασισμός.

Κομπρεσέρ, Τεύχος 9, Δεκέμβριος 2020

Το κομπρεσέρ επανακυκλοφορεί μετά από δυο χρόνια, βιώνοντας την ζωή σε 9

τετράγωνα στην εποχή του covid 19. Εξετάζει την πόλη εμπόρευμα, μέσα από τις πολεοδομικές παρεμβάσεις στο κέντρο της Αθήνας και τον ανταγωνισμό των πόλεων για την προσέλκυση κεφαλαίων με στόχο την προσαρμοστικότητα του ατόμου στην περαιτέρω ταξική εκμετάλλευση. Ενώ γράφει για τις ιδιωτικές φυλακές, την εργασία και την πόλη στις Η.Π.Α., κάνει μια κριτική στην πολιτική οικονομία του Air Bnb, εξετάζοντας παράλληλα την αστική τουριστικοποίηση και τα κοινωνικά κινήματα.

Κοινοτική πολυτέλεια. Το πολιτικό φαντασιακό της Παρισινής Κομμούνας, Ross Kristin, Εκδόσεις των ξένων

Η Κοινοτική πολυτέλεια δεν επιχειρεί τη χρονολογική παράθεση των συμβάντων της Παρισινής Κομμούνας, αλλά μια ανασύσταση της εξέγερσης ως ενός εργαστηρίου πολιτικών επινοήσεων, όπου οι διαδικασίες χειραφέτησης ήταν ορατές και απτές ως καθημερινές πρακτικές απλών ανθρώπων που δεν στόχευαν σε κάποια δογματική καθαρότητα.

«Είμαστε σε πόλεμο με έναν αόρατο εχθρό». Πανδημία, βιοπολιτική και αντιεξέγερση, Φιλίππιδης Χρήστος, εκδ. Futura

Η τρέχουσα πανδημία εμφανίστηκε ως ένα ακόμα, αλλά περίοπτο, επεισόδιο στο παρόμοιο των κρίσεων αυτού του κόσμου. Σε επίπεδο ρητορικής γίναμε μάρτυρες δραματικών διαγγελμάτων από αρχηγούς κρατών και υψηλόβαθμα πολιτικά πρόσωπα που παρομοίαζαν ευθέως την εν λόγω «υγειονομική κρίση» με «πόλεμο με έναν αόρατο εχθρό».

Ματώνοντας τα πόδια στην ασφαλτο του Mulholland Drive

Η ζωή στο Hollywood δεν έχει σχεδόν ποτέ happy end

Μια επιφανειακή ματιά στο Starry Eyes στην εποχή του ελληνικού #metoo

Το Starry Eyes είναι μια ταινία τρόμου από το όχι και τόσο γνωστό σκηνοθετικό δίδυμο Kevin Kölsch και Dennis Widmyer, η οποία γυρίστηκε το 2014 στη γενέτειρά των αμερικανικών blockbuster ταινιών, το Los Angeles. Οι σκηνοθέτες εμπνέονται από ένα μεγάλο φάσμα ιδεών και ταινιών: από το satanic panic των '80s στις ΗΠΑ και τον body horror κινηματογράφο, όπως το The Fly (1986) του David Cronenberg, στις «video nasty» δεκαετίες των '70s - '80s κατά τις οποίες άνθησε το slasher και female revenge σινεμά και από τη φανταστική φιλοδοξία μέχρι το σουρεαλιστικό αντιχολιγουντιανό μανιφέστο του David Lynch, Mulholland Drive (2001). Πρόκειται για μια σχετικά δύσκολη ταινία για τα άτομα που δεν είναι ιδιαίτερα εξοικειωμένα με τον horror κινηματογράφο, παρότι αντλεί έμπνευση από τα κλασσικά παραδείγματα που αναφέρονται παραπάνω. Σε κάποιες σκηνές η βία είναι υπέρμετρη, χωρίς να γίνεται το κεντρικό εργαλείο αφήγησης. Συνδυαζόμενη όμως με το ζήτημα της κουλτούρας του βιασμού αλλά και της κοινωνικής αντιμετώπισης της ψυχικής υγείας που βρίσκονται στο προσκήνιο, ολόκληρη η ταινία θα έπρεπε να συνοδεύεται από ένα trigger warning, παρόλο που δεν χρησιμοποιεί τις εικόνες αυτές για το shock-value, όπως έκαναν οι exploitation ταινίες των περασμένων δεκαετιών.

Αφηγείται την ιστορία της φιλόδοξης Sarah Walker, που μέχρι στιγμής έχει δύο κύρια πράγματα να αντιπαλέψει στη ζωή της: τη σκατοδουλειά της σαν σερβιτόρα σε ένα breasaurant! όπου σερβίρει φτερούγες κοτόπουλο σε σοβινιστές και, παράλληλα, το συνεχές κυνήγι των ακροάσεων σαν ηθοποιός στη μαύρη εργασιακή τρύπα που λέγεται Hollywood. Η πρωινή της δουλειά είναι γεμάτη με τα σεξουαλικά υπονοούμενα και τα αηδιαστικά βλέμματα των πελατών, των συναδέλφων και, προφανώς, του αφεντικού της, του περήφανου ιδρυτή του εστιατορίου Big Tatters². Το βιοποριστικό αδιέξοδο μιας ανερχόμενης ηθοποιού που ζει στο Los Angeles είναι μείζον θέμα τόσο στην ταινία, όσο και στην πραγματική ζωή, καθώς είναι μία από τις πόλεις με τα υψηλότερα ενοίκια στις ΗΠΑ· μάλιστα, το 2019 οι καταγεγραμμένοι άνθρωποι χωρίς στέγη ξεπερνούσαν τους 82.000 σε όλη την επικράτεια.

Η ιστορία προχωρά συστήνοντας την παρέα της Sarah, η οποία απ' όσο καταλαβαίνουμε δεν είναι με κανένα και καμία πραγματικά φίλοι. Μέσα από την κοινωνικοποίηση που παρουσιάζουν οι σκηνοθέτες, βλέπουμε μια παρέα ατόμων με συγκεκριμένα επιθετική συμπεριφορά, εμμονικών με το εγώ τους ή τα social media. Όλοι είναι κοντά στην ηλικία των 25 και είναι φανερό πως δεν θα δίσταζαν λεπτό να αλληλοφαγωθούν για μια δουλειά, καθώς όλοι προσπαθούν να καταξιωθούν στον χώρο του κινηματογράφου.

Περνώντας στο δεύτερο μέρος της ταινίας, παρακολουθούμε την ακρόαση της Sarah από την εταιρεία παραγωγής Astraeus για την ταινία «Η ασημένια κραυγή». Η υπεύθυνη του

κάστινγκ και ο βοηθός της είναι δύο υπερόπτες, αλαζονικοί τύποι, που στο τέλος κάθε ακρόασης απλά απαντούν με το στερεοτυπικό «θα επικοινωνήσουμε μαζί σου». Είναι τόσο ενοχλητικά αγενείς που σου προσφέρουν μια μίξη κωμικότητας με νεύρα. Μετά την ακρόασή της, η Sarah καταρρέει ψυχικά στην τουαλέτα του κτηρίου και εμφανίζει ξανά συμπτώματα τριχοτιλλομανίας, μιας συμπεριφοράς στην οποία γνωρίζουμε από την αρχή της ταινίας ότι καταφεύγει η Sarah σε συναισθηματικά φορτισμένες στιγμές. Η διαταραχή αυτή τραβάει τα βλέμματα των casting directors και της ζητούν να τους αναπαραστήσει την κρίση που έπαθε στην τουαλέτα, προκαλώντας την να ξεπεράσει τον εαυτό της.

Ως εδώ, το Starry Eyes έχει καταγράψει με εξέχουσα κινηματογραφική τεχνική τη ρεαλιστική καμπύλη της ιστορίας της ηρωίδας, θέλοντας να αναδείξει και να σχολιάσει ένα μέρος της αθέατης πλευράς της κινηματογραφικής βιομηχανίας στις ΗΠΑ. Στη συνέχεια, ξεκινά μια πορεία βραδείας καύσης, αυτή της μεταμόρφωσης της Sarah αλλά και των αιχμών που περνάει η ταινία. Από ένα προσγειωμένο δράμα, μετατρέπεται σιγά σιγά σε ένα ψυχολογικό θρίλερ με μεταφορές και συμβολισμούς. Η Sarah πηγαίνει στη δεύτερη ακρόαση όπου της ζητούν να γδυθεί, κάτι που την φέρνει σε αμηχανία καθώς δεν την είχαν ενημερώσει σχετικά. Ξεκινώντας μια αλληλουχία υπό το φως του προβολέα να αναβοσβήνει γρήγορα, οι σκηνοθέτες μας αφήνουν μετέωρους ως προς το τι συμβαίνει. Τα καρέ περνούν γρήγορα και μας αποτυπώνουν θολά πως η Sarah περνά κάτι μεταξύ κρίσης, έκστασης και μεταμόρφωσης και μπορούμε να διακρίνουμε αμυδρά τη νέα, τερατόμορφη φύση της να ανθίζει. Η σκηνή κλείνει με την casting director να την συμβουλεύει πως: «Αμα δεν μπορέσεις να αφεθείς, πώς θα μεταμορφωθείς σε κάτι άλλο;

Η Sarah φεύγει ικανοποιημένη και μπερδεμένη από την ακρόαση, έχοντας το συναίσθημα πως για πρώτη φορά θα πραγματοποιηθεί το όνειρό της να παίξει σε μεγάλου μήκους ταινία. Προσπερνά τα όποια καλά ή κακά σχόλια της παρέας της και πιστεύει πως η ζωής της βρίσκεται σε καλή τροχιά, όταν η Astraeus την καλεί να γνωρίσει τον παραγωγό. Ο παραγωγός παρουσιάζεται ως ένας ηλικιωμένος, γλυκομίλητος άντρας, ο οποίος υποδέχεται τη Sarah με ένα λογύδριο περί πρωτοτυπίας στο σινεμά και περί του πόσο σημαντικός είναι ο ρόλος που θα της προσφέρει στην επερχόμενη ταινία του. Ο παραγωγός, όπως και η casting director, έχουν κάτι το κωμικό· ο ένας είναι η κλασική γλοιώδης πατριαρχική φιγούρα που σε συμβουλεύει με απώτερο σκοπό το κέρδος ή τις ορέξεις του, ενώ η άλλη είναι η σατιρική μορφή του υπευθύνου καστ που προσπαθεί να σε μειώσει, να σε υποτιμήσει, να σε κάνει να αισθανθείς ευγνώμων που σε είδε. Οι σκηνοθέτες θέλουν να προσδώσουν αυτή τη «σάτιρα» επιτιθέμενοι στο πραγματικό Hollywood με στερεοτυπίες, αλλά παράλληλα και με ρεαλισμό.

Ο παραγωγός, στο τέλος του λογυδρίου του, ανακοινώνει ανοιχτά στη Sarah πως για να πάρει τον ρόλο πρέπει να κάνει θυσίες: στην προκειμένη, να συννευρεθεί σεξουαλικά μαζί του. Η Sarah στην αρχή σοκάρεται και φεύγει, αλλά μετά από θολή σκέψη πως ο καθέ-

νας και η καθεμία θα έκανε το ίδιο, κλείνει εκ νέου ραντεβού με τον παραγωγό στο σπίτι του. Ο παραγωγός της λέει πως μόνο έτσι θα μπορέσει να δει το όραμα μέσα από τα μάτια του, μέσα από τα μάτια της εταιρείας [sic] και την ρωτάει αν είναι έτοιμη να αφήσει πίσω την παλιά της ζωή για μια λαμπρή, νέα ζωή.

Το υφολογικό στοιχείο αλλάζει εκ διαμέτρου. Η Sarah ξυπνά σωματικά και ψυχολογικά χάλια. Από τη στιγμή που εκπλήρωσε την επιθυμία του παραγωγού, ξεκινά μεταφορικά η συνολική της παρακμή. Είναι διαρκώς άρρωστη, το σώμα της αποσυντίθεται, δεν μπορεί να εστιάσει τη σκέψη της και έχει εκρήξεις θυμού. Τσακώνεται με το αφεντικό της και αυτός την διώχνει, ο χρόνος περνά και δεν έχει νέα από την Astraeus. Παράλληλα, τα νοίκια και οι λογαριασμοί της τρέχουν και αυτό γίνεται η αφορμή για καυγά και με τη συγκάτοικο-φίλη της. Η πρωταγωνίστρια πεθαίνει επίπονα, όπως την ενημερώνει και ο παραγωγός, πεθαίνει για να αφήσει την παλιά της ζωή και να ξεκινήσει το ταξίδι της στην καινούργια, το ταξίδι για να βρει τον αληθινό εαυτό της, «αυτόν που όλοι θα θυμούνται». Τα 3/4 της ταινίας έχουν χτιστεί μέσα σε ένα κοινωνικό, πεσιμιστικό, αδιέξοδο δράμα, ασκώντας κριτική τόσο στις σύγχρονες σχέσεις, όσο και στη μάχη για την επιβίωση. Αλλά, τώρα πια, δεν έχει τίποτα σημασία. Η Sarah βρίσκεται στο στάδιο πριν η προνύμφη μπει στο κουκούλι της και οι δημιουργοί κλείνουν το μάτι στον Κάφκα. Ο προβολέας είναι πια στραμμένος στη φιλοδοξία και στο επόμενο εικοσάλεπτο η τέως τραγική ηρωίδα παίρνει σαν τελευταίο χαρτί τις ζωές των φίλων της με εξαιρετικά αιματηρό τρόπο, μάλλον γιατί θεωρεί ότι πλέον είναι ένα βήμα πριν περάσει από τους «από τα κάτω»

στους «από τα πάνω», ότι το φιλικό της περιβάλλον τόσο καιρό την εμπόδιζε να ανοίξει τα φτερά της.

Η κορύφωση της ταινίας βρίσκει τη Sarah αναγεννημένη. Τα άτομα πίσω από την εταιρεία παραγωγής αποκαλύπτεται πως είναι ένα cult που μάλλον αποτελείται και από άλλα μέλη της elite του Hollywood, το οποίο λατρεύει τον Astraeus, που στην ελληνική μυθολογία είναι ο πατέρας των αστεριών. Μέσα από την τελετή, η Sarah είναι πλέον έτοιμη να λάμψει το άστρο της, να αφήσει την φιλοδοξία της να κυλίσει. Η τελευταία σκηνή έρχεται σε αντίθεση με την πρώτη: στην πρώτη σκηνή, η Sarah κοιτάει όλο αγωνία και άγχος τον εαυτό της, ανήσυχη για την εμφάνισή της, ενώ τώρα έχει το βλέμμα της υπέρμετρης σιγουριάς, τα μάτια της ξεχειλίζουν από μια έναστρο αυταρέσκεια και η σκηνή κλείνει όταν φορά το μενταγιόν που της έδωσε η αίρεση. Το ακουστικό εφέ όταν κουμπώνει το μενταγιόν είναι ο ήχος που κάνουν οι χειροπέδες όταν κλειδώνουν, όπως κλείδωσε και εκείνη τη ζωή της στη βιομηχανία.

✎ Τέρρης Ασπρολέοντας

1. Θεματικά εστιατόρια με κοινό χαρακτηριστικό την ενδυμασία των γυναικών σερβιτόρων που επικεντρώνεται στο sex appeal από την πατριαρχική cis-αντρική σκοπιά.
2. Λογοπαίγνιο για το μεγάλο γυναικείο στήθος.

Μια οφειλόμενη απάντηση σε σχέση με την αφίσα και τη λεγομένη «επικήρυξη» του Δημήτρη Λιγνάδη

Την Πέμπτη 11/2, πρωτοβουλιακά κολλήσαμε μία (1!!!) χειροποίητη αφίσα με το πρόσωπο του «γνωστού σκηνοθέτη» στην οδό Ηρώων Πολυτεχνείου στα Χανιά (!!!).

Μέσα σε δύο ώρες από την ανάρτηση, δημοσιογραφικά παπαγαλάκια-δαιμόνιοι Κλουζώ ανακάλυψαν μαζική αφισκοκόλληση στο κέντραο της Αθήνας, με ευθείες απειλές και τον κίνδυνο να μετατραπούμε σε Άγρια Δύση. Την επόμενη μέρα, κι ενώ τα άρθρα έχουν αναπαραχθεί αμέτρητες φορές, η αφήγησή τους προχωράει κι ένα βήμα παρακάτω, συνδέοντας αυθαίρετα την αφίσα αυτή με την αναρχική συλλογικότητα «Ρουβίκωνας».

Η ενέργειά μας αυτή αναμφισβήτητη ήταν απόλυτα πετυχημένη, καθώς με μία και μοναδική αφίσα αναδείχθηκε ο ρόλος των καλοπληρωμένων ΜΜΕ και της πολιτικής ηγεσίας στην προσπάθεια ξεπλύματος του εν λόγω καθάρματος.

Ανέδειξε ότι δεν θα ανεχτούμε ακόμα μία συγκάλυψη παιδοβιαστή που βρέθηκε στο μάτι του κυκλώνα «για το ...τίποτα».

Ελπίζουμε να έδωσε θάρρος στα θύματα για να μιλήσουν, εκφράζοντας την αλληλεγγύη μας σε κάθε έναν και κάθε μία ο οποίος/α έχει υποστεί τη βία των αποβρασμάτων αυτών. Εκφράζει εξάλλου το «κοινό περί δικαίου αίσθημα» αφού στέκει ανέγγιχτη τέσσερις μέρες μετά –εκεί που τοποθετήθηκε– ορατή καθημερινά από εκατοντάδες Χανιώτες/ισσες.

Αλλά γιατί αυτή η αφίσα έτυχε τέτοιας προβολής έναντι των χιλιάδων άλλων που κυκλοφορούν στις πόλεις, και κυρίως ποια είναι επιχειρηματολογία των δημοσιογράφων που κατασκεύασαν αυτές τις ψευδείς ειδήσεις;

Η απάντηση είναι πολύ απλή, τα καλοπληρωμένα Μ.Μ.Ε. συγκαλύπτουν τον Λιγνάδη για να προφυλάξουν την πολιτική ηγεσία, που τον διόρισε ενώ γνώριζε το ποιόν του. Έτσι, προσπαθούν να αντιστρέψουν την οργή προς το πρόσωπό του, κατασκευάζοντας και προσδίδοντάς του την ιδιότητα του θύματος.

Μεταξύ άλλων, επειδή κάπως πρέπει να δικαιολογήσουν τον ισχυρισμό τους, διατυμπανίζουν, ότι «θα γίνουμε Άγρια Δύση κάνοντας επικηρύξεις», ότι «τέτοια πράγματα δεν συνάδουν με τον πολιτισμό μας» αλλά και ότι «η δικαιοσύνη θα επιληφθεί του ζητήματος».

Ας ξεκινήσουμε όμως από την «επικήρυξη» καθώς τα ίδια μέσα που τώρα διαμαρτύρονται για τη διαπόμπευση του Λιγνάδη, το μακρινό έτος 2012 δεν είχαν κανένα πρόβλημα να διαπομπεύσουν τις οροθετικές εργάτριες του σεξ, δημοσιεύοντας τα πρόσωπά τους. Βεβαία, η ειδοποιός διαφορά είναι πως ο μεν Δ.Α. είναι γόνος αστικής οικογένειας και καταπιεστής, απολαμβάνοντας την προστασία του κράτους και των Μ.Μ.Ε., ενώ οι δε οροθετικές ήταν προλετάρικες και καταπιεσμένες και τιμωρήθηκαν γι' αυτό.

Τα Μ.Μ.Ε., που αυτή την στιγμή μας κουνάνε το δάχτυλο για την αλλοίωση του πολιτισμού, είναι αυτά που αναπαρήγαγαν τον ρατσιστικό λόγο, μιλώντας για πρόσφυγες που αλλοιώνουν τον Πολιτισμό. Ο Πολιτισμός τους αρχίζει και τελειώνει στη λυσσασμένη προσπάθεια διάσωσης του Λιγνάδη, και υπό αυτή την έννοια, εμείς με αυτού του είδους τον Πολιτισμό καμία σχέση δεν θέλουμε να έχουμε.

Το τελευταίο επιχείρημά τους είναι και το πιο ποταπό, ότι πρέπει όλοι να κάτσουνε ήσυχες/οι γιατί θα επιληφθεί η Δικαιοσύνη. Η Δικαιοσύνη που έχει μακρά παράδοση στο να υποστηρίζει του θύτες και όχι τα θύματα, άφησε να παραγραφούν τα εγκλήματα του

ΣΙΧΑΜΑΤΑ

ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΕΤΕ ΓΙΑ ΟΛΑ

παιδεραστή, βιαστή, νεοδημοκράτη Ν. Γεωργιάδη. Παρ' όλες τις φήμες που κυκλοφορούσαν τόσα χρόνια για τον Λιγνάδη, καμία εισαγγελική αρχή δεν ενδιαφέρθηκε να τις ερευνήσει. Αυτός είναι ο Πολιτισμός τους και αυτή είναι η Δικαιοσύνη τους. Ας μην παραμείνουμε κουφές και τυφλοί απέναντι στη σαπίλα τους.

ΥΓ.: Το μόνο λάθος που είχε η αφίσα είναι ότι έλειπαν από το κάδρο και οι φιγούρες όλων των αντίστοιχων καθαρμάτων, και αυτών που τους στηρίζουν. Και γι' αυτό επιφυλασσόμεθα.

✎ Οι αφισκοκολλητές/τριες από την Άγρια Δυτική Κρήτη

ΑΠΑΡΧΕΣ

ΤΡΙΑ ΚΑΡΕ ΑΠΟ ΤΟ ΔΥΣΤΟΠΙΚΟ ΧΑΡΤΙΝΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ.
ΞΑΝΑΤΥΠΩΘΗΚΑΝ ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΕΙΚΟΝΙΣΟΥΝ
ΕΝΑ ΖΟΦΕΡΟ ΜΕΛΛΟΝ,
ΑΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΞΕΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ.
ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΣΑΡΚΑΣΤΙΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟ
«ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΜΑΣ ΣΩΣΕΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ;»